

Finsko 2016



Oravareitti - Veverčí stezka na kánoi

Věnováno Julince a Deniskovi, dětem mé sestry. Doufám, že jim můj cestopis ukáže krásy této severské země a že se jednou na podobnou cestu vydají se svou tetou a ujem. Svatosvatě taky přísahám, že jim každého komára láskyplně odeženu z jejich dosahu.

prázdniny na Brněnské přehradě



Zdroje informací:

oficiální stránky <http://www.oravareitti.fi/index.php/en/>

dopravní spojení – bus <https://www.matkahuolto.fi/en/>

Lonely Planet – Finsko

Rough Guides – Finsko

wikipedie

Oravareitti

Veverčí trasa je systém vodních cest mezi osadami Juva a Sulkava v délce 57 km v srdci jezerní oblasti. Tato stezka je relativně jednoduchá, vhodná i pro začátečníky či zdatné rodiny a vede po umělých kanálech, jezerech, potocích a řekách. Veverčí trasa je první biologickou studovanou vodní naučnou stezkou, osazenou informačními tabulemi.



Vodácká hantýrka

Bort: bok lodi. Tuto část s oblibou objímají začátečníci těsně před tím, než si jdou pokecat s rybkami.

Koňadra, koníčkovací šňůra: kus silnějšího provazu, za který se loď uvazuje u břehu, spouští jezem, či za který ji vodák táhne jak kůň úsekem, kde je málo vody. Po příjezdu na tábořiště se koňadra napne mezi stany a suší se na ní prádlo.

Lod'ák, lodní pytel: pytel z impregnované látky velikosti až dospělého muže. Pro pokročilé stačí velikost nedospělého šimpanze. Oba typy jsou opatřeny nahoře šňůrou, kterou se pytel zadrhuje, aby dovnitř nenatekla voda při převrácení lodi a aby z něho nepadaly věci při převrácení pytle. Do pytle se nastrkají úplně všechny věci, které vodák vlastní. "Na dno klademe krém na opalování, repelent na komáry, svačinu a peníze".

Háček, hák: člen posádky, který sedí v čele lodi. Jeho úkolem je upozorňovat na kameny a jiné důležité věci před sebou. Ovládá příď lodi, dře třikrát víc než kormidelník a těžce nese, že je tomuto podřízen. Ve volných chvílích je mu souzeno vylívat vodu, případně dovoleno fotografovat.

Kormidelník, zadák, kapitán: nejdůležitější člen posádky, neboť on rozhoduje, kudy se popluje, a tak by měl být i tím zkušenějším. Jeho záběry jsou zvláště v rychle tekoucí vodě či peřeji soustředěny hlavně na manévrování s lodí /proto se háček nadře víc/.

Zabrat: úplně obyčejný záběr pádlem do normálního směru plavby. Klasika, které si při pádlování užijete nejvíc.

Kontra, kontrovat: zpětný chod čili záběr pádlem proti normálnímu směru plavby. Pro háčka záběr téměř neznámý /brzdí loď/, pro kormidelníka zase jeden z nejpoužívanějších.

Přitáhnout: záběr pádlem směrem k boku lodi /pozor, ať neskončí pod ní a vy ve vodě/ za účelem rychlého natočení do požadovaného směru. Důležitý záběr zejména pro manévrování v rychlé řece se spoustou nástrah. Hojně používán jak háčkem, tak zadákem, největší účinek má však tehdy, pokud jej provádějí oba současně.

Cvaknutí, cvaknout se, udělat se: obrátit loď dnem vzhůru a sebe šoupnout pod hladinu...čili převrátit se. První zásadou je za všech okolností nepouštět prádlo, držet se lodi a společně se snažit dostat ke břehu nebo do mělké tišiny. A pak konečně nastává ten "radostný" okamžik, kdy začnete lovit všechny věci až dosud volně ležící v lodi na dně řeky, či je pak nahánět v proudu.

Háčekovo desatero, nebo spíše třiadvacetitero

1. Háček je na lodi v pořadí důležitosti na posledním místě, proto nikdy nemluví do řízení lodi.
2. Háček v přítomnosti kormidelníků mluví, jen je-li tázán.
3. Háček se chová uctivě ke svému kormidelníkovi, při provinění se omlouvá slovy: „Libějí vodpustit“.
4. V dopravních prostředcích kormidelníkovi uvolňuje místo k sezení.
5. Při zakotvení se háček stará o všechno, nevybírám však místo k táboření.....zato vybírá vodu z lodi.
6. Při přistávání háček vyskočí a kormidelníkovi podrží loď.
7. Ráno háček vstává první za účelem přípravy snídaně. Chová se přitom tiše, v nutných případech budí kormidelníka něžným způsobem.
8. Háček se nevzdaluje od lodi ani z tábora.
9. V případě přetížení plave háček za lodí.
10. Háček může za vše nedobré, co se na lodi i v okolí /zejména kormidelníkovi/ přihodí.
11. Kormidelník má všechna práva, na rozdíl od háčka - osoby bez jakýchkoliv práv.
12. Kormidelník má vždycky pravdu.
13. Háček je vždy vinen.
14. Háček je vždy povinen vinu odčinit.
15. Právo kormidelníka je soubor norem, jejichž zachování a dodržování lze vynutit mocí vyplývající z historického vývoje.
16. Háček plní rozkazy svého kormidelníka bez přemýšlení a bez jediného obtěžujícího slova.
17. Háček je povinen odstrkávat a vláčet loď po souši i vodě.
18. Háček je v případě otočení povinen svým počínáním nenarušovat záchranu lodi, držet se svého pádla a v případě, že kormidelníkovi nehrozí utonutí, zabezpečit to, aby sám neutonul.
19. Háček je povinen po cvaknutí se svého kormidelníka odprosít a nabídnout mu posilující a uklidňující doušek.
20. Háček je povinen v době kormidelníkova zaslouženého odpočinku loď usušit, vyčistit a přešetřit.
21. Háček je povinen provádět veškeré hrubé a ponižující kuchařské práce a mytí nádobí.
22. Háček je povinen kapitánovi před ulehnutím předehrát spacák a nejméně hodinu po jeho usnutí odhánět pichlavý hmyz.
23. Právo kormidelníka je jeho dobrá vůle povýšená na zákon.

Murphyho vodácké zákony

1. Ať hledáš, co hledáš, je to vždy na dně lodního pytle.
2. Stav vody v řece je nepřímo úměrný technickému stavu lodi.
3. Nálepky označující obsah konzerv se samovolně sloupnou.
4. Zapomeneš-li si pláštěnku, celou plavbu bude pršet.
5. Zapomeneš-li si opalovací krém, celou plavbu bude pražit.
6. Nezapomeneš-li si nic, utopíš lodní pytel.
7. Nenakoupíš-li do zásoby chleba, nebude k dostání v obchodech ani ve vodáckých hospodách.
8. Nakoupíš-li chleba do zásoby, rozmočíš jej.
9. Když pečlivě nepřivážeš bagáž, uděláš se.
10. Když bagáž pečlivě přivážeš, příští jez budeš přenášet.
11. Mokrý oblečení, pokud jsi jej nenamočil schválně, sluncem neuschne. Pomůžeš-li si ohněm, oblečení shoří.
12. Fotoaparát na lodi je k ničemu - buď máš plné ruce práce, nebo dojdou baterie, zasekne se paměťová karta..., nebo platí bod 1.

Kapitola první



Přípravy

Nerudovská otázka aneb kam s námi?

Otázka letos nezněla ani tak kam, jako spíš s čím, respektive na čem. Že to bude opět Finsko, bylo jasné už na loňské dovolené, že to bude část Finska Karélie, vyznělo tak nějak automaticky, zbývalo tedy vyřešit dopravní prostředek, jímž se budeme po této úžasné krajině pohybovat. Nyní došlo na naše předsevzetí, s nímž jsme si v roce 2014 kupovali kánoe. Tehdy jsme vykřikovali, že v horizontu dvou, maximálně tří let se na ní vydáme do Finska. To, co vypadalo jako sliby sociálních demokratů, tedy jako něco, co je stejně reálné jak perpetuum mobile, dostalo v lednu letošního roku konkrétní obrysy. Knižní průvodce o Finsku nabízel jedinou přijatelnou vodní trasu, a tou byla Veverčí stezka, údajně vhodná i pro rodiny s dětmi. I rozhodli jsme si ji tedy splout, jenže zbývalo rozhodnout, co s načatým večerem, pardon, se zbytkem dovolené. Trasa se měla dát zvládnout za 2-4 dny, což nám potvrdila i dotázaná místní informační kancelář. Rozhodli jsme se proto vyrazit na Sever nikoliv na pro nás obvyklé tři týdny, nýbrž jen na dva s tím, že po Veverčí stezce si dáme po vlastní ose, tedy vlastními pádly, doplutí až do Savonlinny, což by mělo zabrat další 2-4 dny. Na celou tuhle akci jsme si tedy vyhradili 14 dnů, jelikož se nám to zdálo naprosto dostatečné i se započítanou rezervou. Že to nakonec dopadlo úplně jinak, je více než jasné, naštěstí jsme osobnosti, které neustále mění plány a vše řeší na pohodu za pochodu a na místě.

Jak jsme skoro nezamířili na Veverčí stezku

Místní turistická kancelář na svém webu doporučovala jako neoptimálnější období pro Veverčí stezku květen-červen, rozhodli jsme se tedy uskutečnit naši cestu na přelomu května a června. Bohužel pravidelné sledování jejich stránek s popisem vyhovujících podmínek ještě tři týdny před naším příletem oznamovalo, že podmínky jsou špatné. Jinými slovy, málo vody. Začala jsem tedy sprádat náhradní plán, který se mi skoro jevil zajímavější než dosavadní: národní parky Kolovesi a Linnansaari. Změnu destinace nebylo nutné nějak více řešit, letenky jsme totiž měli do Helsinek, odkud jsme chtěli pokračovat busem. Bylo tedy jedno, zda nakonec pojedeme o pár desítek kilometrů jinam, než jsme původně plánovali.

Vše se rázem změnilo 1.5., což byl čirou náhodou i termín, kdy otevírali kemp, který zároveň sloužil jako informační kancelář. Náhle se stav nevhodný ke splouvání změnil na nejlepší podmínky pro vodáky. Najednou bylo vše jasné. Splavitelnost úseků není dána průtokem a množstvím vody, nýbrž otevírací dobou kempu. A jak jsme zjistili rovnou v terénu, nikdo z kempu, tedy vlastně z

turistické kanceláře, neprojíždí Veverčí stezku, aby zjistil vodní stav. Prostě pokud je v provozu kemp, trasu lze zvládnout na kajaku a kánoi. Že se část trasy jet nedá, je nutné loď přenášet nebo přetahovat, je přece nepodstatný detail.

Přípravný tábor

Už od loňského roku jsme se hecovali, že fakt bude nutné se sbalit a s kánojkou někam vyrazit. Natěžko, se všemi věcmi. Prostě tak, abychom si otestovali, jaké to je, být naložen více než metrákem bagáže. Původně jsme chtěli takovou zkoušku absolvovat někdy v listopadu, ale buď nebyl čas, nebo nebyl čas. Najednou tu byly Vánoce a s nimi ruku v ruce jdoucí přelom roku. V zimě přece vyrážet nebudeme, takže se akce přesunula na neurčito. Na většinu zimy, na celé jaro a i na začátek léta pak Luboš odfrčel na služební cestu, respektive na sled několika služebních cest, přerušovaných krátkým pobytem doma, jejichž termín se přesně kryl s nějakou mou dávno předtím naplánovanou akcí, takže jsme se úspěšně mýjeli. No co, takhle jsem ho alespoň nechala vyspat. Být totiž doma, určitě bych ho někam vláčela. Díky této konstelaci jsme měli před letošním Finskem splaveno na kánoi mnohem méně kilometrů než loni, kdy jsme na dovolenou vyráželi s koly. Vlastně letošní ujeté metry měl Luboš kromě přípravného tábora minimální, prakticky nulové, a já se mohla pochlubit asi třemi výjezdy na kajaku, kdy jsem se potupně vracela po několika stech metrech, jelikož jsem se přes panující vlny a vítr nemohla pohnout z místa. Tedy mohla, ale směrem dozadu, což se nakonec i stalo.

Finsko se blíží aneb teď, nebo nikdy

Rozhodnutí, že letos se naše dovolená bude odehrávat na kánoi ve Finsku, padlo už loni, letenky jsme kupovali někdy v lednu, stále ale chyběl nepodstatný detail, a to zkouška „natěžko“. Prostě se cvičně sbalit s veškerou bagáží, něco splout, přespát ve stanu, a vrátit se. Nezbyval na to čas, byť chuť byla velká. Bohužel, kalendář má strašně málo víkendů. Proto když udeřil předposlední víkend před naším plánovaným odletem, prohlásili jsme s Lubošem, že teď, nebo nikdy. Pokud se tedy nepovede vyrazit hned, bude ostrý test rovnou ve Finsku.

Než jsme se rozhoupali k nějaké akci, byl tak akorát čas oběda. Ono není divu, že jsme toho moc nestihli, když jsme vstávali před polednem. Usoudili jsme tedy bez dlouhého plánování, že se jednoduše vydáme s naší kánojkou a našimi saky-paky na Brněnskou přehradu, kterou máme za humny, coby pádlem dohodil. Svůj podíl na volbě destinace měl i fakt, že než jsme se nachystali, bylo 16 hodin, takže moc dalších možností jsme na výběr neměli. Jedno úžasné místočko na přespání jsme měli vytipované už z loňska, nebylo tedy co řešit.

Už jsem balila do nepromokavých obalů leccos, ale vložky fakt poprvé

Abychom co nejvíce nasimulovali podmínky, které budou panovat při naší finské výpravě, rozhodli jsme se sbalit všechny věci tak, jak je budeme s sebou brát do letadla. Mimo jiné to znamenalo vzít s sebou i hygienické pomůcky, obecně známé coby vložky. No a protože voda je velký nepřítel všeho, zejména věcí, které po absorpci této substance přestanou být použitelné, bylo nutné kontaktu mezi temito neslučitelnými objekty zabránit. Jinými slovy, došlo na nepromokavý obal, zvaný též loďák, do nějž jsem baličky cpala. Už jsem do těchto pytlů o objemu 10 litrů balila leccos, jako třeba čajové sáčky, ale vložky fakt poprvé. Kromě nich jsme s sebou na těch pár hodin výletu brali zbytečnosti typu hřebínek /ten si s sebou balím až od tří a více dnů/ a ručníky /ty až od delších než týdenních akcí/. V lodi se ocitla i sekyrka, to ale je naprosto nezbytná součást našeho vybavení, jelikož jako dáma na treku s ní vypadám děsně sexy a taky se s ní úžasně zabíjejí komáři.

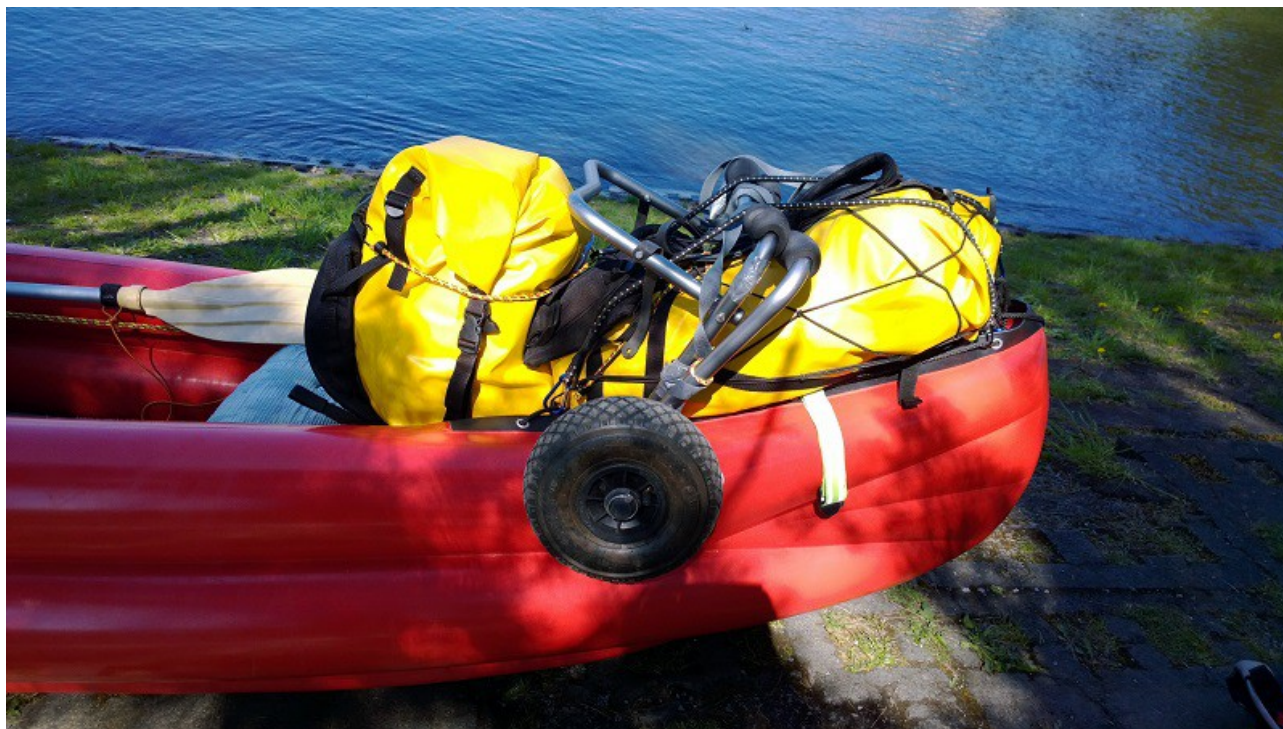


Jenom odborník se dokáže cvaknout, aniž by se vůbec dotkl lodi

Nabalenou a zjevně přetíženou kánojku jsme na kolečkách dotlačili k přehradě. Stezka vedla pod rozkvetlými třešněmi, ale nějak nedošlo na prvomájový polibek. Ono by na něj tedy došlo, ale obávám se, že kdybych k němu Luboše vyzvala, láskyplně by políbil svou milovanou lodičku. Už tak jsem ráda, že díky své délce mě nemohla vytlačit z mého lože, jelikož naše ložnice je asi o třetinu kratší, než činí délka kánojky.

U přehrady jsme provedli nemožné, tj. porušením zákonů zachování hmoty jsme do každého 80 litrového vodáckého batohu našlapali 100 litrů vybavení, oba batohy jsme uložili dozadu za Luboše tak, aby z nich vznikla naprosto bezvadná opěrka zad, a mohli jsme vyplout. Takto jednoduše se to jevilo Lubošovi: prostě já nastoupím dopředu jako háček, on nastoupí dozadu jako kormidelník a vyrazíme. Nestačil se proto divit, když jsem se ocitla ve vodě, aniž bych se vůbec dotkla lodi.

Vyplivla jsem z úst vodu i s bahnem, vylovila foťák a vysvětlila jsem mu, že při nakročení mezi břehem a lodí mi podjela na kluzkém šutru noha a já tak celou vahou svého křehkého těla upadla do vody plné sinic. Vlastně jsem tak provedla test na zvířeti, nakolik bude příjemné být několik hodin v mokřím neoprenu a nakolik máme voděodolný kompakt. Luboš tuhle mou invenci vůbec, ale vůbec neoceníl.

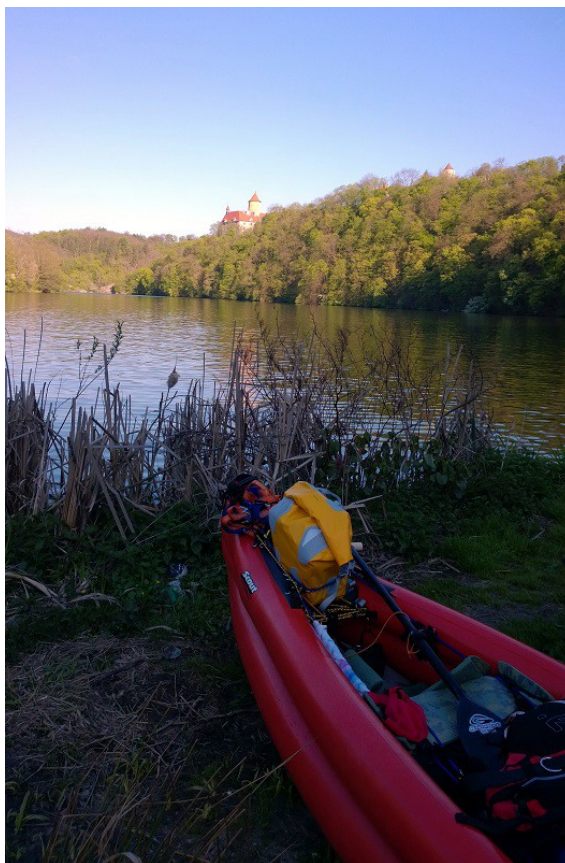


Ptáci útočí

Druhý pokus o nasednutí již byl úspěšnější, takže nám nic nebránilo vyplout. Na pohodu jsme pádlovali, občas se minuli s nějakou tou plachetnicí a užívali si jízdu v neoprenu. To je totiž úplně senzační vychytávka, která izoluje Vaši pokožkovou faunu v podmínkách vhodných k jejímu množení a dodá k tomu zvířectvo z okolní vody, následkem čehož vznikne spousta živočichů, schopných sežrat vás zaživa i s kostmi. Primárně ale samozřejmě izoluje po pádu do ledové vody.

Sem tam jsme si zamávali s parníkem, který zde slouží coby vodní MHD, a my jsme těmto lodím dávali přednost. Nechtěli jsme jim totiž naší kánojkou udělat díru do boku, případně je vytlačit z kurzu.

Po asi třech hodinách pádlování jsme dosáhli ostrůvku, jenž byl na dohled od hradu Veverí. Zbudovali jsme na něm náš tábor, tj. postavili stan, kánojku vytáhli na břeh a obrátili dnem vzhůru, povečeřeli a zalehli na kutě, ačkoliv bylo teprve 21 hodin. Sice se nás nějaký opožděný parník hlasitým troubením snažil vytáhnout ze stanu, my jej ale úspěšně ignorovali, upadající pomalu do říše Morfeovy. Z té mě vytrhl Lubošův křik: „Kšá, kšá!“ Co probůh může takhle pozdě zvečera odhánět? Jak se ukázalo, jakési labutí se nepozdávala naše kánojka a snažila se ji proklovnout. Svou averzi prezentovala v průběhu noci ještě asi třikrát a já měla chuť ji umlátit spacákem, kdybych se jí k smrti nebála.



Obléct si mokrý neopren je zkouška morálky

Noc nestála ani za zlámané pádlo. Vždy jsem byla tou agresivní labutí probuzena při usínání, takže mi dlouho trvalo znovu zabrat. Vlastně mě neprobudila ani tak labuť samotná, jako Lubošovo rychlé opuštění stanu a následné přetahování se s fóglem. Naštěstí se mi ráno okolní scenérie odvděčila nádherným zrcadlením mraků na hladině s hradem Veverí v pozadí.

Úlevný pocit nastává večer, když si vodák svleče mokrý neopren. Horší situace nastává ráno, když si stejně mokrý neopren musí obléct na svoje zahřáté tělo, čímž si rázem způsobí dyskomfort své

tělesné schránky. Nás tahle zkouška čekala nyní a zhostili jsme se jí se ctí. Alespoň já jsem tedy na sebe byla hrdá. Dokázala jsem se do mokrého neoprenu nejenom dostat /už tohle je umění/, ale i vydržet tu prudkou změnu ústící v teplotní šok. Trošku jsem ale šidila, jelikož do neoprenu jsem se nacpala až těsně před vyplutím, do té doby jsem na tábořišti pobíhala v péřovce. Měla jsem pocit, že jedině tak se dá přežít okolní zima, aniž by došlo na nepovolený doping ve formě ferneta.

Po snídani spočívající v hektolitrech čaje, vařeného z vody z domova, a slaninky s chlebem jsme mohli vyrazit vstříc domovu. Opět to znamenalo pustit velký parník před sebe a zamávat si se všemi jachtaři, kteří nás míjeli. A samozřejmě stavit se v restauraci Kotva, sídlící na pravém břehu přehrady, na skvělý tatarák. Při nasedání do kánoe jsem znovu předvedla, že zvíře se možná chybami učí, ale já již nikoliv, jelikož mi jako včera uklouzla na mokřém kameni noha a vyválela jsem se v přehradě pár centimetrů od břehu, aniž bych se stihla dotknout lodi. Zmáčela jsem si tak neopren, těsně předtím dosušený drahocenným teplem mého tělesného jádra.



Nepi Jano, nepi, vodu

Přípravný tábor jsme přežili, mě se ale do mozku vkrádala myšlenka, jak to bude s pitnou vodou. Dosud jsme tento problém neřešili, prostě jsme si na kolech nechali natočit vodu někde v civilizaci, případně jsme po cestě zastavili u nějakého pramene či potůčku. Letos jsme ale plánovali plout na

kánoi, což obnášelo držet se vodního koridoru, který neumožňoval moc odboček někam k pitné vodě. Naopak se jevilo, že převážnou část strávíme na jezerech, z nichž jsem byla ochotná pít jen v nouzi nejvyšší. Došlo tedy na filtr, ideálně takový, který mechanicky oddělí životu nebezpečné látky jako zejména bakterie a viry schopné způsobit průjem, od vody, kterou lze po filtraci s velkým sebezapřením prohlásit za pitnou, nebo alespoň za zdravotně nezávadnou.

Už někdy před sedmi lety jsme si pořídili filtr na bázi hydrolyzy vody, který jsme ale s sebou měli přesně na nula výpravách. Ono totiž cpát do sebe vodu s chlorem nebyla zrovna věc, kterou bychom konali dobrovolně, a vždy se vyskytlo rozumné zdůvodnění, proč stačí pouhé převaření vody. Letos jsem ale chtěla pít vodu odkudkoliv, z kdejaké louže, což obnášelo jiný způsob filtrace. Protože jsem se tak rozhodla tři dny před odletem, byla jsem vázaná tím, co je aktuálně dostupné v Brně, případně co stihne do našeho odletu dorazit. Volba tak padla na keramický filtr Sawyer mini, který po našem návratu byl v recenzích sepsut jako nevhodný, nesplňující podmínky a hlavně neschopný zabezpečit přípravu pitné vody. Nevím, jak recenzenti, ale my nabírali vodu z bažin, mokřadů a rašelinišť a byť přefiltrovaná voda byla temně hnědé barvy a chutnala jak bahno, nikdy jsme se z ní neposrali. A když jsem po každodenním filtrování filtr vyplachovala, tekla z něj hnůj, což znamenalo, že opravdu zachytil to, co se do našeho trávícího systému dostat nemělo.

Copak jsem měňavka?

Přípravný tábor ozřejmil ještě jeden důležitý fakt, a tím byla jistá nedostatečnost našich vodáckých batohů. Ta spočívala v bederním pásu, který byl nerozpínací, tudíž se batoh musel buď přetahovat přes hlavu, což v naloženém stavu jednoduše nešlo, nebo se do něj soukat přes nohy směrem nahoru a v podstatě se do něj „obléct“. Znamenalo to proměnit se v měňavku nebo jiného, podobného tvora, schopného měnit svůj tvar v průběhu pohybu. No a jelikož samozřejmě do améb máme coby savci hodně daleko, nezbylo mi než zahrát si na švadlenku a předělat bederák na rozpínací. Až utichne smích těch, co mě znají a vědí, že než bych něco zašila, raději to vyhodím, tak všechny uklidním. Nejsem padlá na hlavu, abych něco přešívala či jinak se týrala. Má invence spočívala v koupi dvou metrů popruhu a dvou přezek. Původní bederák jsem jednoduše asymetricky rozstříhla, na delší konec navlékla půlku přezky, na kratší konec do volných plastových oček provlekla



asi půl metru popruhu a na něj druhou půlku přezky. Tímto bylo hotovo a na světě byl rozpínací, délkově upravitelný bederní pás. Práce asi na minutu. A kdybych nebyla debil a nekoupila odlišnou barvu popruhu, bylo by dílo naprosto dokonalé.

Tetris aneb balení

Ono se to řekne jednoduše, sbalit se a vyrazit. Dosud jsme měli co do činění s pěšími přechody hor a s dálkovými putováními na kolech, ovšem nyní jsme se nacházeli na zelené louce, jelikož s balením na vodáckou výpravu jsme neměli vůbec žádné zkušenosti. Naše dosavadní znalosti nám byly celkem k ničemu, jelikož vybavení turistické, cyklistické a vodácké se diametrálně liší. Zatímco cyklistické oblečení jde s přimhouřením očí použít i na turistiku a naopak, samozřejmě za předpokladu, že vám nevadí při výstupu na vrchol zapařená prdel z cyklokalhot s integrovanou vložkou, u vodáckých hader to neplatí ani omylem. Vodácké oblečení zvané neopren je totiž docela specifické a nosit se dá opravdu jen ve vodě nebo alespoň v její blízkosti, a to ještě za nižších teplot. No a jelikož nejenom neoprenem živ je vodák, znamenalo to nabalit i další, do té doby nepotřebné krámy, jako třeba pumpu na nafukování lodě. Tato vychytávka má velikost pumpy na auto, na rozdíl od ní je ale lehká. Kromě ní je řeč například o pádlech, ty taky člověk na kole běžně nevozí, nebo o speciálních kolečkách pod loď, na nichž se loď přetahuje po břehu na nesjízdných úsecích. A abychom se po nechtěném opuštění lodi, zvaném též cvaknutí se, neutopili, přihodili jsme na hromadu, která utěšeně rostla, i záchranné vesty. Prostě kilogramy navíc naskakovaly k našemu úžasu neskutečně rychle.



Tohle všechno bereme s sebou aneb proč kvůli úspoře váhy necestujeme rovnou v neoprenu?

Výsledkem mého snažení byly dva přečpané a neskutečně těžké vodácké batohy, jeden vodácký batoh zvaný jezevčík, až po vrch narvaný neoprenovým oblečením, a jeden obrovský kokon na kolečkách, obsahující sfouknutou loď. Aby ji bylo možné přesunovat z místa na místo, vyrobil Luboš už někdy před rokem speciální udělátko, které nastavením rukojetí umožňovalo transport lodi někam k nejbližšímu dopravnímu prostředku. Pátým zavazadlem byl můj fotobatoh se zrcadlovkou a fotovýbavou. Pádla sice měla samostatný obal, ale byla i s ním přikurtována na jeden z vodáckých batohů. Logicky na Lubošův, přece jenom on unese o něco málo více, než já. Já navíc svůj batoh nejenomže neuzvedla, ale bez pomoci Luboše jsem ho ani nedokázala ze zad shodit na zem. Šesté zavazadlo byl Lubošův příruční batoh a sedmým byla igelitka se žrádlem na cestu. Jelikož jsme se rozhodli pro expedici bez podpůrných prostředků, čti bez taxi, bylo více než jasné, že cesta na letiště do Prahy bude více než zajímavá. Snad se dokážeme dostat z domu na šalinu, z šaliny na hlavák, z nástupiště do vlaku, z vlaku na bus na letiště, z busu na odletovou halu... Když jsme po dobalení pozdě v noci koukali smutně na hromadu našich zavazadel, začali jsme litovat, že kvůli úspoře váhy necestujeme rovnou v neoprenu.



Kapitola druhá



Oravareitti – Veverčí stezka

Den 1., sobota 28.5.

To i v našem světě platí dilatace času?

Kruté ráno. Nijak jinak se nedal nazvat stav, v němž jsem se toho dne nacházela. Můj citlivý žaludek totiž protestoval vůči přeluhovanému čaji teinem, jehož šálek mi můj manžel láskyplně naservíroval. Tohle je jediný bod sporu našeho dlouholetého manželství. Nejsme schopni se dohodnout, jak dlouho se luhuje čaj, z čehož pramení sváry mezi námi /“Je to jak hrušková voda!“ „Je mi zle z tříslavin!“/. Tímto tedy začala naše cesta poněkud neslavně, a to mou žaludeční indispozicí.

Z domu jsme na šalinu vyráželi s velkým předstihem a dobře jsme udělali. Já se potácela pod přetíženým batohem, který se mnou balancoval nejenom ze strany na stranu, ale kymácel i předozadním směrem, pod nohy jsem si neviděla nikoliv přes pupek, ale přes fotobatoch na pupku opřený, a celkově jsem se cítila spíše na odpískání celé akce.

Protože jsem měla problémy stát delší dobu s batohem na zádech, potřebovala jsem na zastávce šaliny zjistit, jak dlouho budu čekat, a tedy zda se mi vyplatí s asistencí Luboše batoh ze zad sundat a následně nandat. Čas odjezdu šaliny mi byl znám ještě z domova při podrobném plánování, zbývalo mi tedy vypátrat, kolik že to je vlastně hodin. Protože odjezdová cedule pro opačný směr byla blíže než pro náš, logicky jsem se tedy koukla na aktuální čas na vývěsce v protisměru.

Netušila jsem ovšem, jaký tím Lubošovi způsobím šok. Ten, znaje mou zaujatost kvantovou fyzikou a fyzikou relativity, jen v úžasu hlesl: „To i v našem světě platí dilatace času?“ On prostě nepochopil, jaký časový údaj mě zajímá, a domníval se, že na tabuli v protisměru zjišťuji, kdy asi tak nám přijede NAŠE šalina.



Za tohle zpoždění vlaku fakt nemůžeme!

Naložení a vyložení našich sedmi zavazadel do šaliny nakonec tak hrozné nebylo, protože Luboš geniálním způsobem sloučil kokon „lod“ a kokon „jezevčík“ do jednoho zavazadla za použití gumicuků a následným upevněním na pojízdná kolečka. Tím zredukoval počet balíků, podléhajících transportu, na čtyři – vodácké batohy každý po jednom na našich zádech, já na břiše fotobatoh, a poslední zavazadlo, svými rozměry připomínající obrovský, neforemný kredenc, tvořily kolečka s rukojetí, kánojka a jezevčík.

Na hlavním nádraží jsme se najedli, zavodnili a výtahem postupně vše dovlekli na nástupiště, odkud nám měl odjíždět vlak do Prahy. Fikaně jsme si zvolili moderní Railjet, v němž jsme si rezervovali s ohledem na naši objemnou bagáž místa v třídě „business“. Znali jsme řazení vlaku, takže jsme se s rozebranými zavazadly nachystali na té části nástupiště, v níž jsme předpokládali zastavení našeho vozu. Chyba lávky! Vlak byl o něco delší, což znamenalo, že jsme trčeli tak 50 metrů ode dveří, do nichž jsme potřebovali nastoupit. Do Brna již souprava dorazila s nějakým zpožděním, což se odrazilo i na hlášení z reproduktorů. Z nich se linula optimistická výhrůžka, že vlak XY je připraven k odjezdu a je potřeba ukončit nástup. Radost nám kazil drobný detail. Centrální rozhlas to oznamoval ještě v okamžiku, kdy přijíždějící vlak teprve u nástupiště brzdil. No to tedy bude sranda. Už jsem se pomalu smířovala s tím, že neodjedeme, jelikož naložit kokony do nejbližších vlakových dveří nepřicházelo v úvahu díky nepodstatné skutečnosti, kdy se tyto dveře nacházely asi o 50 metrů dále. Neměli jsme šanci tedy naše zavazadla odnést do správného vagónu.



Tihle dva mají business!

Vlastní nalodění do vlaku nakonec tak strašné nebylo. Luboš totiž cíleně odchytil chlapíka z ostrahy nádraží, blízko nás se poflakujícího, a ten odvedl s Lubošem naše zavazadla do požadovaného vagónu, zatímco já s jednou nohou na nástupišti a druhou na schůdcích blokovala zavření dveří a odfrčení vlaku v širou dál. Díky této nečekané pomoci jsme vlak až tak nezdrželi, nebo jen malinko.

No co, vždyť beztak dorazil s třiminutovým zpožděním.

Nestihli jsme se ani usadit na naše rezervovaná místa, když u nás stál rakouský průvodčí a nekompromisně nás vyhazoval. Ani se mu nedivím, vypadali jsme jako stěhující se cikánský tábor, mně navíc bylo zle od žaludku ještě z ranního čaje, díky čemuž moje angličtina postrádala ty správné grády. Zachránil nás průvodčí český, který zkontroloval naše in-karty s nahanými lístky a ubezpečil svého rakouského kolegu, že byt' to tak na první pohled nevypadá, tihle dva opravdu mají platné lístky do business třídy, včetně všech výhod s tím spojených. Myslím, že takoví nuzáci ještě v této luxusní třídě necestovali. Využili jsme všeho, co nám business třída nabízela, a objednali si zdarma nápoj teplý, nápoj studený a pro každého senvič. Menší problém vznikl s umístěním našich kokonů, jelikož se ukázalo, že ani velkokapacitní vagón není schopen naše věci pojmout, a ty tak překážely v chodbičce. Jelikož se jednalo o povinně místenkovou třídu, český průvodčí umožnil Lubošovi uložit naše zavazadla do neobsazeného kupé.



Přece si, kurva, nebudu brát Kinedryl do vlaku

Bylo mi zle. Bylo mi strašně zle od žaludku. Ranní nevolnost, způsobená přeluhováním čaje a tudíž vyplavením tříslovin do nápoje, byla potencována náklony vlaku do boku v každé zatáčce, a že jich panečku bylo. V okolí Svitav jsem se cítila naprosto KO, bylo mi čím dál tím hůře a přála jsem si umřít, nebo alespoň odpískat celé Finsko. Luboš, jemuž kolébání vlaku připomnělo trajekt na rozbouřeném moři, mi poradil Kinedryl. Přece si, kurva, nebudu brát Kinedryl s sebou do vlaku! Samozřejmě že jsme si Kinedryl na cestu do Finska sbalili. Sice jsme na naší vodácké výpravě nepočítali s žádným přejezdem lodí přes vlnobití, zdálo se mi ale rozumné těch pár tablet vzít. Člověk nikdy neví. Nyní by se mi hodily jako praseti drbání, zádrhel byl pouze v tom, že jsem naprosto netušila, v kterém z našich zavazadel a na kterém místě v jejich nitru se aktuálně Kinedryl nachází. Sice jsem se pokusila naše kokony prohledat, ale naprosto neúspěšně. Vyhřezly na mě jen zásoby WC papíru a spousta dalšího balastu. K mému užítí by se nakonec ten hajzlpapír i hodil, ale nakonec jsem situaci ustála bez toho, že by se obsah mého žaludku zatoužil podívat ven. Cesta do Prahy tak prospěla jen Lubošovi, který úspěšně dospával spánkový deficit, já bojovala s žaludeční nevolností a bylo mi všechno, jen ne dobře.

Jste silná žena a Váš manžel má štěstí, že Vás má

Výstup z Railjetu byl bezproblémový, jelikož v Praze měl vlak konečnou. Vyházeli jsme tedy naše zavazadla z vagónu na nástupiště v klidu a pohodě, jelikož jsme věděli, že vlak nám se zbytkem naší bagáže neujede, respektive ho maximálně mohou odtáhnout do depa. Pode mnou se vlivem dodrbání rovnovážného ústrojí houpalo nástupiště a připadala jsem si jak na rozbouřeném moři. Celkově jsem se cítila jak po opici, respektive v jejím průběhu, jen ten alkohol v žilách mi k tomu chyběl. Následovala klasická procedura, tj. nahození batohu na moje těžce zkoušená záda a přesun před Fantovu kavárnu, od níž odjíždějí busy na letiště. Jenže ouha! Mezi nástupištěm vlaku a nástupištěm autobusu se nacházely lítačky, a to přímo dvoje. Šíře jejich rámu přesně korespondovala s šíří našeho vozíku s naloženou lodí, a nepomohl ani pokus o vysazení dveří ze zárubně, což znamenalo, že Luboš klasickým způsobem neprojde. Nezbylo mu tedy nic jiného, než celý komplex nádraží obejít dokola. Za tu dobu, než tu zacházku dokončil, jsem už bolestí v napínaných trapézových svalech téměř kolabovala, protože bez Luboše jsem nemohla batoh ze zad shodit a požádat někoho z dalších čekajících jsem si netroufla. Teda já bych si i troufla, jen se mi k tomu žádný z přítomných kravatáků nezdál dost vhodný. Naštěstí po chvíli dorazil autobus a po

mnohem delší chvíli i Luboš, já zatím strategicky blokovala odjezd busu, nevšímajíc si vyčítavých pohledů osazenstva vevnitř. Tam naštěstí panovala uvolněná atmosféra díky jednomu z cizinců, hojně popíjejícího jakýsi alkohol a štědře ho nabízejícího zbytku cestujících, řidiče busu z toho nevyjímaje. Tento dotyčný, mírně podnapilý chlapík, mi ve vozidle natolik aktivně začal sundávat batoh ze zad, až to skončilo hromadným vyválením se po podlaze dopravního prostředku. Cizinec se samozřejmě ocitl jak pod mým batohem, zcela převálcován jeho tíhou, tak pode mnou, takže ze sebe s údivem vyrazil: „Jste silná žena!“ a k Lubošovi dodal: „Vy máte štěstí, že jste takovou našel.“ Ten, místo aby mi šel pomoci s vertikalizací, řehtal se tak, že se skoro na nohou neudržel.

Jak jsme se dobývali do zásob fernetu a část jich ještě na území ČR zkonsumovali

Při jízdě busem na letiště jsme úspěšně odolávali snahám chlapíka, který se nám neustále vehementně snažil vnutit část svého alkoholu. Když už tedy u nás neuspěl s jeho požitím, alespoň mě s ním masívně polil v jedné zatáčce. Tím pádem jsem zjistila, že odmítnutím se o nic nepřipravujeme, protože „ohnivá voda“ se mi jevila jako whisky, což je druh alkoholu, který nepiji. Ocitnutím se na letišti se můj zdravotní stav ještě zhoršil, což jsem považovala za nemožné. Žaludeční nevolnost se zvýraznila natolik, že jsem usoudila, že je nutné se dostat do našich drahocenných zásob fernetu a jeho část naprosto barbarsky ještě na území ČR požit. Přidal se ke mně i Luboš, ačkoliv žádnou žaludeční nevolností netrpěl, zato trpěl utkvělou představou, že mé potíže by čistě teoreticky mohly být infekčního původu, tudíž může být v inkubační době, a propuknutí nemoci může zabránit jen fernet v žaludku.

Mírně, ale jen mírně pod vlivem alkoholu, jsme velmi úspěšně během tří hodin nabalili naše saky-paky tak, aby vznikly čtyři úhledné kokony.

Výsledkem pak byla zavazadla připravená k bezproblémovému odbavení, a jedna zhroucená osoba. I s fernetem kolujícím v mém kardiovaskulárním systému mi totiž stále bylo blbě. Ještě před balením jsem ale provedla jednu důležitou věc, a to zvážení batohu, který jsem celou cestu vláčela na svých zádech. Informace, že se jednalo o 24,3 kg, mě šokovala.



Jak se s námi letiště v Praze loučilo deštěm

Sbalení jsme se přesunuli k přepážkám, kde jsme odevzdali naše drahocenná zavazadla, a přes rentgen a pasovku jsme pokračovali k naší bráně, kde jsme se usadili. Mě tam přepadl spánek, takže jsem vytuhla s hlavou položenou na zapřených rukách. Toho hanebně využil Luboš a zvěčnil mě na fotografii.

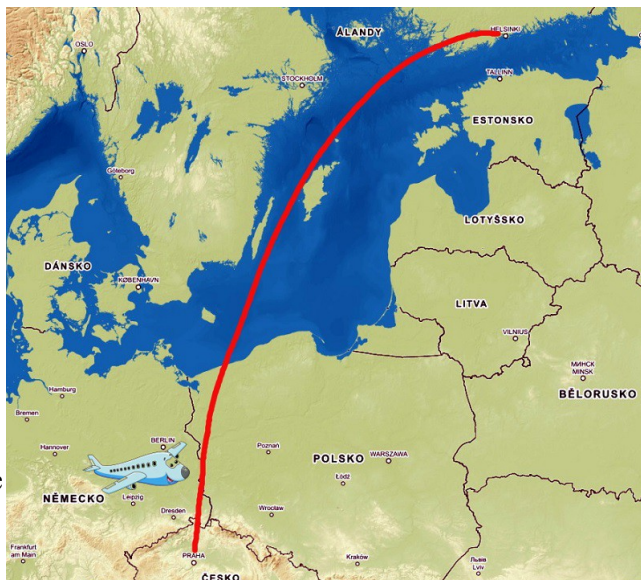


Zatímco letiště Praha se s námi loučilo intenzivním deštěm, větrem a zimou, v Helsinkách nás přivítala bezmračná obloha. Udivilo nás to, jelikož většinou to bývá naopak, kdy v cílové krajině naším příjezdem začíná pršet, sněžit či padají trakaře.

Celý let jsem Luboše masírovala požadavkem, aby slevil z předem stanovených zásad, že se budeme pohybovat jen s pomocí vlastní síly, tj. s využitím

našich nohou a paží. Prostě moc jsem orodovala za taxíka, na což bez zaváhání kývl. Přeci jenom naznal, že jako žena, byť silná duchem, nejsem uzpůsobena na nošení nadlimitní váhy. Můj vodácký batoh, který jsem vláčela na zádech, vážil 24,3 kg, dalších 4-5 kg jsme měla na břiše ve fotobaťohu, takže celková hmotnost, spočívající na mé tělesné schránce, úspěšně atakovala 30 kg. To prostě pro babu není a basta. S tím Luboš naprosto souhlasil.

V Helsinkách jsme na letišti trochu zmateně hledali nástupiště, odkud jezdí shuttle bus do letištního hotelu Pilotti, v němž jsme měli na dnešek rezervovaný pokoj. S nalezením zastávky nám pomohl sám řidič toho busu, jelikož jsme se mu pletli pod kola. Bez problémů naložil jak nás, tak našich šest zavazadel, a odvezl nás před hotel, kde opět pomohl Lubošovi s vykládkou. V recepci jsem dle naší předchozí dohody zamítla shuttle bus na letiště, naopak jsem požádala o taxi, které nás ráno odveze rovnou na autobusové nádraží, odkud budeme pokračovat do Juvy, na začátek Veverčí stezky. Naše čtyři objemné kokony jsme nechtěli tahat na pokoj, tak jsme se se sympatickou recepční domluvili na jejich uložení v místnosti přiléhající k recepci, a s sebou na pokoj si vzali jen příruční batohy.



Den 2., neděle 29.5.

Tragédie aneb opět nemám příručně hřebínek

V noci jsme se v postelích budili vedrem, v pokoji totiž panovalo nesnesitelných 30°C. Uvítali jsme tedy budíček nastavený na 7,30 s velkým nadšením a ani jsem nemusela použít několik opakovaných zvonění po pěti minutách, jak bývá mým zvykem zejména v pracovním procesu. Čiperně jsme oba vyskočili z našeho lože a započali oblékací proces. Přece jenom jsme usoudili, že jít na snídani tak, jak jsme spali, tj. nazí, by mohlo skončit vykáváním z jídelny. Aby můj zjev byl dokonalý, rozhodla jsem se, že se ještě učešu. Jenže ouha! Prohledala jsem všechny batohy, tašky, ledviny, ale marně. Nikde v žádném z mých zavazadel se nenacházelo nic, co by byť jen vzdáleně připomínalo bazmek, kterým by se dalo učesat strniště na mé hlavě, obecně známé jako vlasy. Protože se mi tohle stává naprosto běžně, nerozhodilo mě to. Naštěstí expediční sestřih s délkou porostu 0,5 cm stačilo jen prohrábnout rukama a vypadala jsem jak ze žurnálu. Jak z nějakého vojenského žurnálu. Jako z nějakého vojenského žurnálu pro opilé či slepé vojáky.

Jak na mě Finové ušili podraz

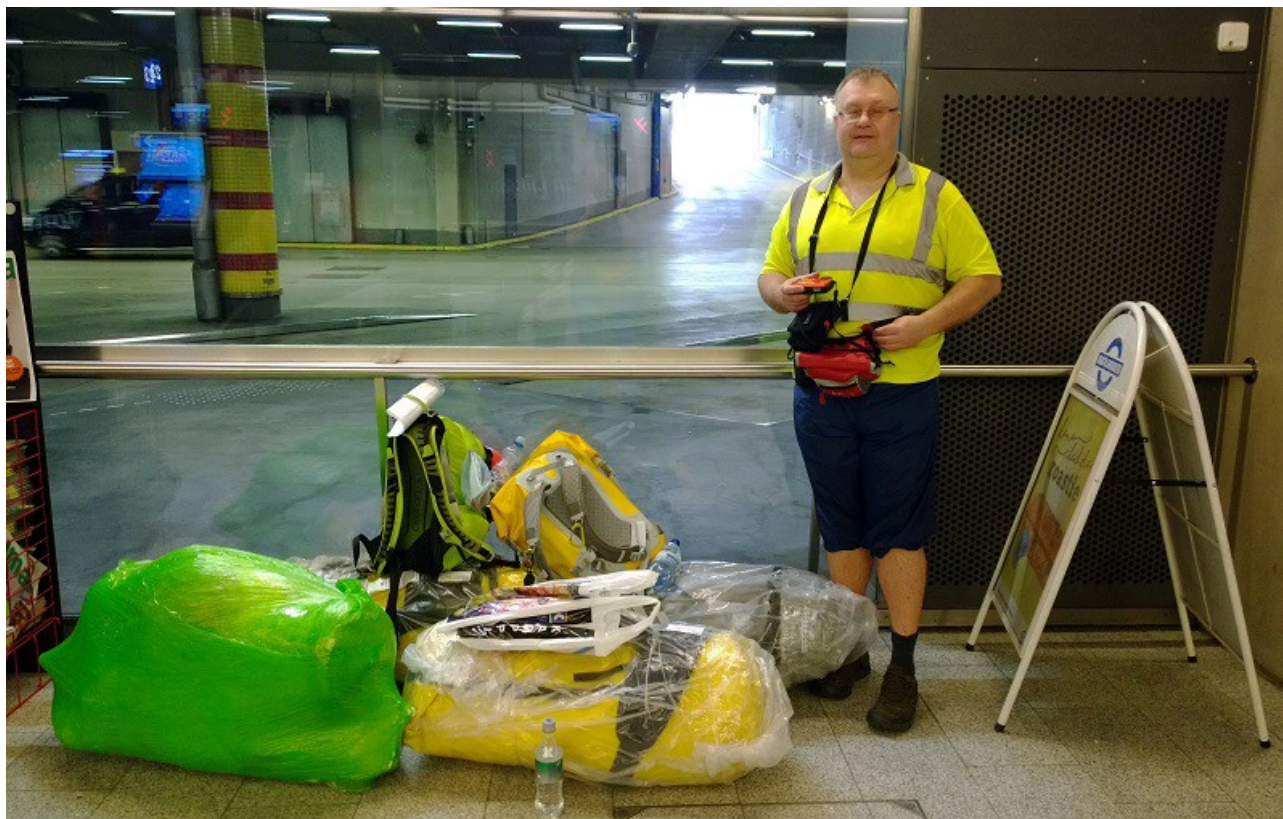
Zamířili jsme do jídelny, kde se měla servírovat snídaně formou švédských stolů. Už od výtahu byla cítit káva. Káva! Šmarjá, kafeeeee! Opět to vypadá, že moje více než rok trvající abstinence bude muset vzdorovat těmto nástrahám, a já mám velmi silnou slabou vůli. Bylo více než jasné, že nedokážu odolat tomuto černému nápoji. A to jsem si dala doma závazek, že kávu ve Finsku pít nebudu. Než jsem došla od výtahu k jídelně, tak mě během těch pár metrů předsevzetí vyhnout se kávě opustilo a má jediná myšlenka se smrskla na přání, abych se alespoň kávy nepřepila, když už ji budu konzumovat v množství větším než malém.

Posnídali jsme a samozřejmě, že hned první den ve Finsku jsem to s kávou přehnala, což se odrazilo zejména na stavu mého žaludku, který se ještě úplně nevzpamatoval ze včerejška. Bohužel fernet, který jako jediný by mi pomohl, dlel kdesi v našich zavazadlech, toho času umístěných za recepcí a kvůli snazší přepravě stále ještě obalených igelitem. Sice jsem si chvíli pohrávala s myšlenkou zkusit naše kokony rozkuchat, ale rozmyslela jsem si to. Jak je vidět, fernet pro mě měl větší prioritu než nějaké pohlavní táhlo. Kvůli hřebení mě totiž dobývání do batohů ani nenapadlo.

Proč se nás všichni vyptávají, zda si s sebou do Finska bereme celý dům?

Cesta taxíkem z hotelu na autobusové nádraží Kamppi nám zabrala slabou půlhodinku, takže jsme se v podzemí velkého komplexu ocitli s téměř dvouhodinovým předstihem. Složili jsme se poblíž dveří vedoucích na podzemní parkoviště. Takových lítaček tam bylo asi 30 a většina jich byla zavřených, jelikož se počítalo s tím, že se otevrou až při příjezdu autobusu. Pěkný systém, cestující takto čeká uvnitř a nastupuje do vozidla rovnou ze dveří, místo aby pobíhal po podzemním parkovišti. Vybrali jsme si ten vchod, od něž by měl odjíždět náš dopravní prostředek. Než se tak stane, přistaví sem ještě asi tři další busy, na což jsem upozornila Luboše. Hodlala jsem se totiž vydat na průzkum té několikapatrové budovy a nepotřebovala jsem, aby panikařil, že zatímco budu pryč, ujede nám spoj. Když jsem to Lubošovi vysvětlovala, prošlo kolem nás asi deset lidí a každý z nich se po chvíli vrátil, aby se nás s pohledem upřeným na naše zavazadla zeptal, proč jsme si sebou do Finska vzali celý dům.

Během asi hodiny jsem prolítla celý komplex, abych zjistila, že většina obchodů je zavřených. Fungovaly jen potraviny, což mi ke štěstí stačilo, takže jsem nakoupila sváču na cestu a hlavně velkou zásobu našich oblíbených salmiakkových žvýkaček.



Proviantáci v akci

4,5 hodinovou cestu busem do Juvy jsme z valné části prospali. Pokud jsme nechrněli, urputně jsme likvidovali zásobu žvýkaček. Bus byl naštěstí poloprázdný, takže jsme si zabrali každý jednu dvousedáčku, byť jsme měli místenky vedle sebe.

Na zastávce ABC Juva nám řidič pomohl vyložit naše zavazadla a my se na střídačku vydali na průzkum obchodů. Napřed zůstal zavazadla hlídat Luboš a já šla nakoupit zásoby žrádla, abychom na naší plavbě po Veverčí stezce nechcípili hlady. Dle dostupných údajů by se tato trasa měla dát zvládnout za dva až tři dny, maximálně za čtyři. Nakoupila jsem tedy potraviny na dnů osm, jelikož jsem využila námi osvědčeného koeficientu dva, s nímž násobíme údaj o délce, a pro jistotu jsem vycházela z nejdelšího údaje. Bohužel ani s maximálním úsilím jsem nikde nesehnala plynové bomby, byť dle mailové korespondence s místním kempem bychom je měli dostat na zdejších benzinkách. Ty ovšem měly všechny do jedné zatlučené dveře a okna. Po mé neúspěšné misi vyrazil na rekognoskaci terénu Luboš. Dokoupil ty věci, na které jsme já zapoměla, jako třeba zapalovače, ale s nákupem plynových bomb dopadl stejně jako já. Prostě bomby se nikde nenacházejí. Prodavači v obchodě nám doporučovali zkusit dostopovat na několik kilometrů vzdálenou benzinku, to se nám ale nezdálo jako dobrý nápad.

Marným sháněním plynových bomb jsme strávili dvě hodiny, a protože se většina obchodů jevila, že úderem 18. hodiny bude zavírat, ukončili jsme tímto naši snahu nevedoucí ke kýženému cíli.



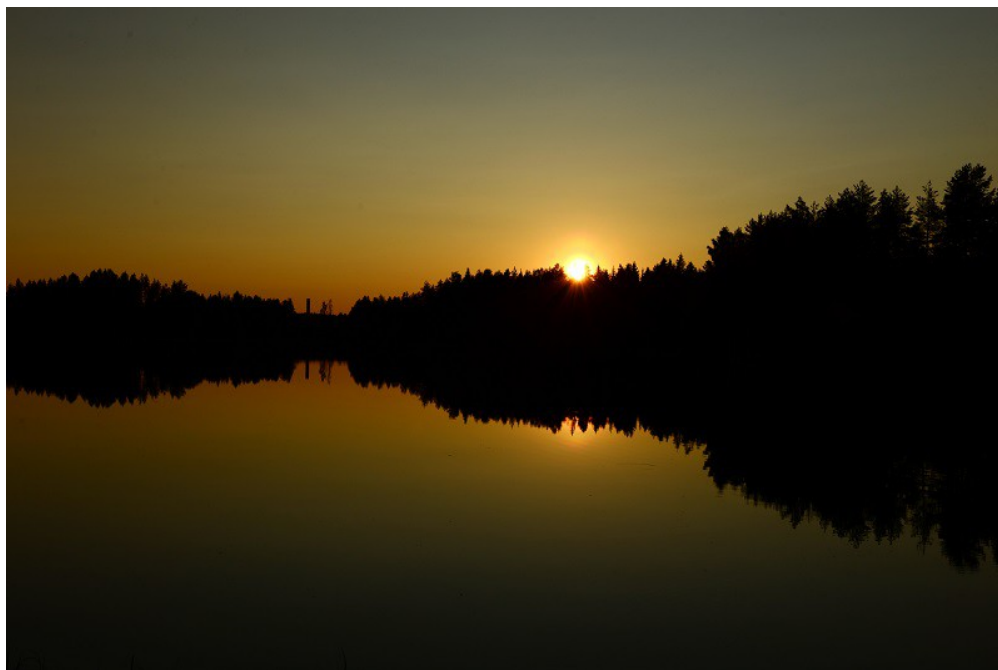
Už ani těm komárům se nedá věřit

S náladou prakticky na nule jsme zavolali do kempu vzdálenému od nás asi tři kilometry, abychom poprosili o odvoz. Ujal se toho syn majitelů, který nás po cestě ujišťoval, že kýžené plynové bomby seženeme u nich v kempu. Jakpakto? Vždyť mě opakovaně mailem ujišťovali, že plynové bomby nevedou a že je koupím v ABC Juva. Nevadí, hlavně když je budeme mít.

Plynové bomby na recepci opravdu vlastnili, a podle centimetrové vrstvy prachu jsme usoudili, že už si je tady dlouho nikdo nekupoval. Asi tak několik let myslím.

Po příjezdu do kempu a složení se do naší chatky, kterou jsme si objednali předem z praktických důvodů, se Luboš ujal kompletace lodě. Napřed bylo nutné naše čtyři pečlivě zabalené kokony rozpárat, vykutat z nich obsah, a teprve posléze se dala začít nafukovat loď. Otravovali nás u toho komáři jak zběsilí, což našťvalo zejména Luboše, který si začal brblat pod vousy, že už ani těm komárům se nedá věřit. Slušní komáři by totiž měli vzlítnout nejdříve o slunovratu, který začne až za tři týdny.

Zatímco Luboš poctivě a obětavě foukal loď, vydala jsem se na výzvědy, což v mém případě znamenalo pokusit se, vyzbrojena foťákem a stativem, zachytit na pixely zrcadlovky západ slunce nad jezerem Juva. Podmínky k tomuto byly naprosto dokonalé, a Luboš přece nemůže vyžadovat nějakou pomoc či asistenci při nafukování lodi pumpou, kterou máme v jediném exempláři. Náš pokus vypůjčit si kompresor v kempu totiž ztroskotal na nepodstatém detailu, kterým byl fakt, že nikdo tento přístroj jednoduše nevlastnil.



Jak jsme vykoupili všechny zásoby repelentu

Protože na nás příšerně útočili komáři, vyslal mě Luboš koupit na recepci repelent. Vrátila jsem se se třemi lahvičkami, což se mu jevilo jako nedostatečný počet na Veverčí stezku. Musela jsem mu dát za pravdu, jelikož než jsem došla z recepce těch pár set metrů do chatky, dokousali komáři mou kebuli natolik, že se zvětšila na dvojnásobek. OK, tolik to teda nebylo, ale ve vlasaté části hlavy jsem fakt měla několik velkých boulí, což způsobily štípance, zuřivě rozškrabané. Kurva, jak já nenávidím tuhle havěť!

Protože mě Luboš poslal koupit další repelenty, ochotně jsem zaběhla zpátky do recepce. Rozdíl od mé předchozí návštěvy činil slabých 10 minut, což se ukázalo jako kruciální problém. Za tu dobu někdo vykoupil téměř všechny repelenty! Když jsem minule odcházela, zbývalo tam několik kousků, nyní po mém příchodu tam na polici ležel jediný exemplář. Než by někdo řekl „borůvkový koláč“, ocitl se onen výrobek v mé dlani a nehodlala jsem jej přenechat komukoliv z mého okolí. Tímto se počet našich repelentů ustálil na čtyřech, což jsme uznali jako dostatečné k překonání Veverčí stezky.

Jak se se mnou sprchovala horda krvechtivých komárů aneb škoda, že nemám burkiny

Se šroubováním sedaček do naší kánojky jsem samozřejmě Lubošovi pomáhala. Beztak už nebylo co fotit. Naše loď má asi 64 šroubků, kterými je nutné připevnit tři sedačky, pod nimiž se nachází systém zvaný „T-bones“, což znamená další tři závity. Než jsme tohle provedli, uběhly další dvě hodiny. Byla jsem moc a moc ráda, že kánojku kompletujeme pouze na začátku naší trasy, pak zůstane nafouknutá a připravená, a rozebírat ji budeme zase až na konci stezky.

Na věcu jsme zdlábli zbývající karelské pirohy, zakoupené ještě v Helsinkách, protože jsem tehdy neodhadla počet, který nám bude třeba na cestu autobusem. Poté jsem se odebrala do sprchy v chatce, a se mnou se tam ocitla i horda krvechtivých komárů, kteří se snažili, seč mohli, dostat na mou odhalenou kůži a bodat a sosat. Hajzli jedni zasraní! Můj pobyt ve sprše se tak omezil jen na nezbytnou dobu, jelikož každý milimetr mé kůže, vydaný napospas komárům, znamenal, že jsem se mohla zbláznit. Škoda, že jsem neměla burkiny, které by vytvořily bariéru mezi mou kůží a komáry. Koupelnu jsem tak opustila v rekordním čase, což překvapilo zejména Luboše, který u mě není na takovou rychlost zvyklý. Co mu budu vykládat, však pozná sám, až tam vleze, proč jsem tak

čiperně ze sprchy vypadla. Ti hladoví komáři, toužící po teplé, výživné krvi odněkud ze střední Evropy, tam na něj rozhodně počkají. Nastavila jsem budík na obvyklých 7,30 a šla jsem spát, potřebši si předtím důkladně uši repelentem.



Den 3., pondělí 30.5.

Jak Luboš vstával v 6,40, ale bylo mu to houby platné

Luboš, celý natěšený na pádlování po Veverčí stezce, vstal již v 6,40. Naivní to chlapík, takhle brzo bych nebyla schopná se probudit a probrat ani za normální konstelace, a už vůbec ne za sitauce, kdy mě zplacatila migréna. Takovou ataku jsem neměla již několik let, a že na tyto zdravotní problémy trpívám. Nyní jsem bohužel pozdě odlišila, že bolest hlavy, sužující mě od rána, není obyčejná bolest hlavy, nýbrž migréna. Předvedla jsem tak Lubošovi klasický záchvat migrény včetně světloplachosti, výpadku části zorného pole a zvracení. Vyděsil se až k smrti, což chápu, musela jsem vypadat jako v posledním stádiu meningoencefalitidy. Mé pocity se daly shrnout do několika slov: přála jsem si umřít. Nakonec jsem do sebe vsoukala potřebné léky v celkovém počtu asi šesti tablet a postupně se mi začalo ulevovat. Jakž takž jsem se zmátořila až kolem 10. hodiny. Tou dobou už Luboš odpískával dnešní vyražení na trasu, což jsem nechápala, jelikož tento čas je tak obvyklý pro naše vstávání. Začali jsme tedy balit a připraveni opustit kemp jsme byli před dvanáctou. Mně jako pozůstatek ataky migrény zustala tupá bolest hlavy v čele a přecitlivělost na světlo, což byl naprosto nepodstatný detail s ohledem na to, že zoncna rumplovala jak divá a nad námi se skvěla na nás nezvykle modrá obloha.



Vylezeš? No to jsem si mohl myslet...

Před vyplutím na Veverčí stezku bylo samozřejmě nutné se zvčnit s kánojkou, respektive na kánojce. Znamenalo to naložit loď k vyplutí, na břehu nachystat stativ a foťák, nasednout do lodi, spáchat požadovanou fotodokumentaci, vrátit se ke břehu, sbalit stativ a foťák, znovu nasednout a vyplout. Činnost tak na hodinu, jejímž výsledkem bylo několik desítek fotek. Přece jen, když to člověk pálí dálkovou spouští, nemůže moc řešit kompozici, protože z pochopitelných důvodů nevidí na displej, který se nachází daleko na břehu.

Po pár tempech jsem zjistila, jaké je omezení vodní turistiky. Zatímco na kole či pěšky si turista může na močení zastavit dle libosti, na lodi to tak jednoduché není, jelikož posádka je limitována vhodnými místy na zastavení. Momentálně jsme se nacházeli uprostřed jezera Jukajärvi, jehož hloubka činila místy 100 metrů. První mikční pauzu jsme tedy vyhlásili po 2,4 km, poněvadž jediné na malém ostrůvku Halsari se dalo přirazit ke břehu, tvořenému kameny. Při vystupování se mě starostlivě Luboš zeptal, zda vylezu z lodi. Než jsem mu stihla odpovědět, že samozřejmě ano, najednou mi podjely nohy na mokřem šutru a než jsem se nadála, ležela jsem ve vodě jak široká, tak dlouhá. Vyplivla jsem štěrky z huby a než jsem ze sebe vydala hlásku, Luboš lakonicky odvětil: „No to jsem si mohl myslet...“ Aniž by se nějak více zajímal o mou osobu, totálně zmáčenou vodami z jezera Jukajärvi, odhodil všechno oblečení a vnořil se do vln, aby si v ledové vodě trochu zaplavoval.



Naše rychlost činí závratných 1,3 km za hodinu

Při vyplouvání se mi povedlo zráchat ve vodě nikoliv sebe, nýbrž pro změnu vlaječku na přídi. Ta, totálně mokrá, pak nešla zpátky nasadit na dřevěnou tyčku, takže jsme pokračovali bez vlaječky, kterou jsme schovali do lodi pod gumicuky. Rozhodla jsem se, že při nejbližší příležitosti původní tyč nahradním nějakou přírodní větvičkou, která bude i působivější.

Po dalších dvou kilometrech jsme na ostrůvku Ukonsaari vyhlásili druhou pauzu, tentokrát obědovou. K jídlu byl servírován losos, zbytky ještě z večera. Luboš se jako na předchozí zastávce opět koupal, naprosto ignoruje fakt, že slunce je pod mrakem, fouká vítr a voda má tak 7°C.

Zatímco se Luboš čvachtal, já, žvýkajíc rybku s chlebem, dlouze jsem upírala pohled do mapy. Bylo více než jasné, že s naší průměrnou rychlostí pohybu, která činila závratných 1,3 km za hodinu, se nikam daleko nedostaneme. Protože jsme viděli, že míst, kde se dá na břehu zastavit, je pomálu, a ještě mnohem méně je těch, která by se dala označit vhodná k táboření, museli jsme se smířit s faktem, že se lze pohybovat od tábořiště k tábořišti. Takových zde bylo zbudovaných několik s průměrnou vzdáleností mezi nimi 6 -10 km. Ráno, ještě plni sil a zejména idealismu, jsme plánovali upádlavat 15 km na tábořiště Riemiö. Nyní jsme pochopili, že budeme rádi, když dorazíme na bližší z tábořišť jménem Haravaniemi, vzdálenému od kempu Juva 8,1 km. Akorát Luboš to nebyl ochoten akceptovat a prosazoval, že těch dalších 7 km přece dáme levou zadní. Nechala jsem ho v zajetí jeho iluzí a rozhodla jsem se mu výplod jeho fantazie nevymlouvat. Však na to přijde sám.



Nyní by mi ke zdravotním potížím chyběl již jen úpal

Užívali jsme si nádhernou, opuštěnou přírodu, nikde ani živáčka. Jediného rybáře jsme potkali před několika kilometry a od té doby jsme se zde, na vodách jezera Jukajärvi, nacházeli jen my dva a naše kánojka Scout. Zatím se nám to jevilo jako nejpěknější část přírody, kterou jsme navštívili, a to jsme netušili, že v dalším týdnu se počet osob, které na treku potkáme, ustálí na čísle, které by se dalo spočítat na prstech jedné ruky.

Okolní počasí nám zatím předvádělo, že i na naší dovolené můžeme být bez obav v tričku, a to dokonce delší dobu. Nebo alespoň několik minut. Slunce se totiž tvářilo, že se neumí rozhodnout, zda zvítězí nad oblačností či ne, a chvílemi bylo pod mrakem, kdy jsem cítila intenzivní zimu a litovala jsem, že nejsem oděná v neoprenu, jelikož má tělesná schránka prochládala. Naopak v době plného slunečního svitu jsme byli spalováni paprsky žhavého slunce, kdy konkrétně mně byl totální hic a měla jsem pocit, že se rozpustím na místě. Nabyla jsem dojmu, že k dosavadním zdravotním potížím by mi chyběl už jen úpal. To se mi aktuální počasí rozhodlo splnit, takže k migréně a žaludeční nevolnosti mi uchystalo i tohle tepelné poškození. Naštěstí mi už bylo jedno vše, respektive dostala jsem se za hranici, kdy už žádná další negativní věc mi nemohla zhoršit aktuální stav. Každopádně jediný, kdo si stěžoval na problémy způsobené nahromaděním tepla v těle a zejména v pokožce, byl Luboš, který plavbu absolvoval nahoře bez. Jinými slovy, záchrannou vestu měl přímo na holém těle a tudíž byl vydán plně napospas expozici slunečním paprskům a začal se u něj projevovat vjem, známý také jako spálení.



Jak se filtr ukázal jako nejdůležitější vybavení na Veverčí stezce

V 18 hodin jsme dorazili po 8,1 km na první tábořiště na trase jménem Haravaniemi. Tou dobou už bylo i Lubošovi jasné, že další pokračování je nesmysl, takže jsem mu nemusela ani vyhrožovat sexuální abstinencí. Ta byla ostatně jasná i díky tomu, že jsem trpěla určitou fyziologickou indispozicí. Ta mi mimo jiné způsobovala i to, že jsem děsně strádala při každém nedobrovolném smočení se ve vodě. Copak když se vyrábějí nepromokavé, pro bazén určené plíny pro nemluvňata, nemůže někdo něco podobného vymyslet i pro ženu v letech? Uklidňoval mě pouze fakt, že během maximálně dvou dnů se již této pomůcky zbavím a budu moct se obléct do neoprenu dle vlastního uvážení naostro.

Započali jsme na našem tábořišti stavět stan, protože spaní v otevřeném, zastřešeném přístřešku jsem odmítla díky loňské zkušenosti. Tehdy nás totiž komáři prakticky sežrali zaživa při spaní pod širákem. Současný altánek, zastřešený sice shora, ale naprosto otevřený zboku, nabízel plno možností, jak být vydán napospas komárům, což Luboš nakonec akceptoval.

Zatímco oheň utěšeně hořel a my se vyprázdnili ve zdejší kadibudce, vyvstal problém, kde sehnat pitnou vodu. Jediný zdejší zdroj vody bylo jezero, jehož břehy tvořily páchnoucí mokřady a rašeliniště. Takže odtud budeme nabírat vodu, kterou následně budeme konzumovat. Náš nový filtr, který jsem těsně před odjezdem kupovala, se ukázal jako naprosto nejdůležitější vybavení na Veverčí stezce. Voda, která jím prošla, byla žlutá a téměř stejně smrdutá jako ta, kterou jsme do filru lili. Nevadí, nedá se nic dělat, příliš možností na výběr prostě nemáme.



Ukázka rozdílného tepelného komfortu

Náš zelený příbytek již byl vztyčen, kánojka dlela vytažená na břehu, voda se filtrovala přes keramický filtr, takže jsme na ohni uvařili večeři. Servírovala jsem expediční stravu, kterou pouze stačilo zalít horkou vodou, chvíli počkat, a teplé, dokonce chutné jídlo bylo na světě. Zatímco jsme dlabali výživné papu, ohřívání sálajícím ohněm, řešili jsme náš další postup na Veverčí stezce. Už nyní bylo více než jasné, že během avizovaných čtyř dnů ji nemáme šanci překonat. Naštěstí nás doba splouvání netrápila, měli jsme nakoupeno dostatek zásob na osm dnů, při šetřícím režimu i na více. Proto jsme se nyní váleli u ohně naprosto v pohodě. Zde se taky ukázal rozdílný tepelný komfort. Zatímco Luboš byl jen v kraťasech nahoře bez, já tam seděla v mikině. Zase na druhou stranu, že zima nebyla až tak strašná šlo poznat i z toho, že jsem na sobě neměla pérovku. Měla jsem pocit, že jen kvůli těmto chvílím stojí za to do Finska jezdit. Legální oheň, legální tábořiště, nádherná příroda všude vokol... Jen kdyby ten filtr nefiltroval tak pomalu. Litř vody mu trval odhadem tak hodinu, takže zatímco jsme měli postavený stan, byli jsme vyprázdnění, měli jsme uvařenou a zkonsumovanou večeři, tak jsme s bídou disponovali asi litrem vody. Nevadí, zbytek počká na ráno s tím, že hned jak vstaneme, nabereme vodu a necháme si ji překapávat.



Poslední pohled na náš balónek

Vydali jsme se k molu, na němž ležela naše kánojka dnem vzhůru, abychom si vyfotili západ slunce nad jezerem Jukajärvi. Na jednom z našich záběrů se ocitla i loďka, z níž trčel modrý balónek. Ten nám plnil funkci ucpání odtokového rukávu. Naše plavidlo je totiž určené i do divočejších vod, a právě na projíždění peřejí má na dně pod místem, kde sedí Luboš, otvor s odtokovým rukávem. Ten slouží k tomu, aby se voda, ocitnuvší se v kánoji, dostala tudy ven. No a protože samozřejmě otvor neví, že má fungovat jednosměrně, dostává se jím voda logicky spodem do lodi, zejména na klidné plavbě. Proto jsme díru měli ucpanou nafukovacím balónkem, jen jsme netušili, že jej nyní v paprscích zapadajícího slunce vidíme naposledy.

Před spaním jsem ještě u zbytků hořícího ohně studovala trasu na zítra. Čekaly nás meandry řeky Polvijoki, naše první peřeje a po cestě se nacházela dvě tábořiště, takže žádný spěch, bylo jen na nás, kam až se rozhodneme dojet a kde nakonec přespíme. Hned v úvodu budeme muset zvládnout přenášení lodě, to jsem ale považovala za nepodstatný detail.



Den 3., úterý 31.5.

Jak se pozná, že už je ráno

Byť jsme se nacházeli mnoho set kilometrů jižně od polárního kruhu, tedy nám slunce zapadalo, přesto jsme nezažívali tmou jako takovou. Kolem nás se rozprostíralo příšeří vlivem vodorovného směru slunečních paprsků se zemským povrchem. Když jsem se probudila, všude bylo světlo, což znamenalo, že může být jakýkoliv čas mezi půlnocí a polednem. Pro jistotu jsem se podívala na hodinky, respektive na budík. Ten ukazoval 4,40, takže jsem se rozhodla vstávání ignorovat přetočením se na druhý bok. Tlak v močovém měchýři jsem identifikovala jako snesitelný, nic mně tedy nebránilo znovu usnout. Druhé spontánní probuzení v 7,38 jsem akceptovala přetočením na záda a příslibem, že vstanu nejpozději do hodiny. Jelikož Luboš, zakutaný vedle mě do spacáku, právě zažíval půlnoc, rozhodla jsem se tak s klidným svědomím. On je totiž pán ohně, a já nejraději vstávám k hořícímu ohni, ideálně taky k hotové snídaňce a uvařenému čaji, což nyní nehrozilo. Naštěstí se mi povedlo opět usnout a pokračovat tak v zaslouženém spánku. Okolní světlo na mě totiž působilo blahodárně a opakovaně jsme se přesvědčila, že když je v noci světlo, spím mnohem lépe než za tmy.

Už ani ti komáři nemají čest

Po definitivním probrání se jsem vykoukla ze stanu a nevěřila jsem svým očím. Ve výhledu jsem totiž měla blízký lesík, a něco nebylo v pořádku. Buď stály stromy rovně a stan nakřivo, nebo se kácely stromy a stan stál rovně. Promnula jsem si oči a usoudila jsem, že rovně musí být stromy, tedy náš stan je postaven nakřivo. Luboš si zatím vrčel pod vousy, že už ani komáři nemají čest. Jeden z nich ho totiž kousl přes vnitřní stan, když se o něj opíral zády, místo aby komár statečně přiletěl dovnitř a teprve takto bodal. Že takových případů nastalo za noc vícero, bylo znát na vnitřním stanu, jelikož jako pozůstatek těchto komářích večerů zůstalo několik



krvavých fleků zdobících náš příbytek. To se asi Luboš v noci opřel o stan a rozmačkal tak komáry napité naší krví. Bohužel, ani repelent nefungoval dle našich představ. Přistihla jsem totiž komára, jak si klidně sedí na něm a sosákem slastně cucá obsah. Od té doby jsem už k odpuzovači neměla tu správnou důvěru, i když poctivě musím přiznat, že být potřena repelentem bylo o něco málo lepší, než nebýt potřena repelentem. Bohužel se začalo ukazovat, že čtyři lahvičky této chemikálie budou na Veverčí stezku asi málo. Pro jistotu si každý z nás jeden kus schoval pro okamžitou potřebu příručně, já do kánoe do tašky, v níž jsem měla uložený i deník a pero, a Luboš raději rovnou do kapsy záchranné vesty. Jakoby komárům nestačilo, že vzlítli minimálně o dva týdny dříve, než je jejich obvyklá doba, ještě ignorují fakt, že repelent je určen proti nim.

Teorie připáleného čaje

Zdejší tábořiště bylo vybaveno sofistikovanou pomůckou, a to roštem, připevněným nad ohněm. Na něj jsme tedy kladli hrnec s čajem, což ve mně podnítilo duchaplný mozkový proces, jehož závěrem byla teorie připálení čaje. Totiž na našich cestách vždy, když vaříme na ohni, čaj připálíme, a nyní poprvé se tak nestalo. Můj bystrý pozorovací talent a ještě bystřejší mozkové závity tuto záhadu vyřešily záhy. Rozdíl je přeci ve způsobu kladení hrnce. Dosud jsme jej umístili vždy rovnou na oheň, kdežto nyní je položen na roštu, takže nedochází k přímému kontaktu plamenů a hrnce. To je ten rozdíl! Dlouze jsem výplod mého mozku Lubošovi vysvětlovala, a očekávala jsem aplaus, nebo alespoň ocenění ve formě obdivné poznámky. Nic takového se nekonalo. Luboš na mě chvíli koukal a pak mi suše odvětil, že právě pijeme čaj ještě z termosek, tedy uvařený včera v kempu na vařiči. Tak, a má teorie byla v háji. A opravdu čaj, uvařený později v hrnci na roštu chutnal úplně stejně připáleně, jako čaje připravené přímo na ohni.



Tuto vychytávku, tedy rošt nad ohništěm, jsme využili i k přípravě snídaně. Na tábořišti jsme totiž objevili pánvičku. Buď se jednalo o erární součást vybavení, nebo ji tam zapomenul někdo z předchozích pádlerů. Buď jak buď, nám se hodila na opečení salámu. Mrskli jsme do ní kolečka této uzeniny a trochu si jej opekli na ohni. Bohužel jsme podcenili přípravu vody, jejíž filtrace trvala děsně dlouho. Překapání litru vody zabralo asi hodinu, takže zatímco bychom už vyráželi, museli jsme nyní čekat, až se přefiltruje a následně převaří voda. Protože až byl uvařen čaj, mohli jsme pobalit hrnce.

Však u přehrady si nabereme vodu a koupíme čajík

Po nabalení lodi, což je práce asi na hodinu, jsme konečně mohli vyrazit. Naše kánojka, nachystaná na molu ke spuštění, vypadala jak Deniskovo kolo – prostě Denisek má kolo s kolečky, a my máme loďku též s nimi, navíc způsobem upevnění na zádi to opravdu vypadalo, že nám slouží ke stabilitě. Před definitivním vyplutím ještě klasické společné foto, a mohli jsme konečně opustit místo našeho spaní. Z jezera Jukajärvi nám zbývalo přepádlovat přes jeho zbývající východní cíp až k hrázi, kde nás mělo čekat přenášení lodi a poté pokračování po řece Polvijoki. Luboš nad touto informací zaslíntal, že určitě u přehrady bude obchod, tam si nabereme pitnou vodu a koupíme si čajík či kafčo. Nechtěla jsem mu kazit jeho nadšení a vymlouvat mu to. Bylo mi více než jasné, že nikde po trase Veverčí stezky se nenachází nic, co by byť jen vzdáleně připomínalo obchod a umožňovalo doplnit zásoby. Však on na to přijde sám, i když mu to chvíli potrvá.

Ocitli jsme se na konci jezera Jukajärvi a vjeli do řeky Polvijoki. Po pár stech metrech jsme uviděli, co nás čeká. Polorozpadlá hráz v komářím pekle, stromy rozpínající se nad řeku, bažiny na břehu. Prostě nic, co by se tvářilo jako civilizace. To už i Luboš pochopil, že sváču si zde prostě nedá. Teda dá, ale jen z vlastních zásob.



Proč tu máš soukromé komáří stádo?

Nastala vodákova noční můra, a tou je povinné přenášení nesjízdného úseku. Vyhrabali jsme se i s lodí na pravý, vysoko postavený břeh. Levý byl totiž nepřístupný úplně. Za mohutného zurčení jezu jsme postupně vykuchali náklad a jeden po druhém přenesli naše batožiny, klopýtající přes kořeny a boříce se nad kotníky do bažin. Každé takové šlápnutí do smradlavé tekutiny bylo následováno mlasknutím podrážky. Jako nejtěžší a tudíž nejhorší na přenášení jsme si ponechali kánojku. Byť z ní byla většina zavazadel vyložena, nechali jsme část v ní, takže váha lodi samozřejmě narostla z původních 25 kg na dobrých 30-35 kg. Znamenalo to tedy vždy ji metr dva poponést, opatrně položit tak, aby se o trčící kořen či ostrý šutr nepropíchla, vydechnout, a znovu pokračovat. Poslední úsek byl nejhorší. Vedl sice z kopce, ale lesem se již jít nedalo, tak tam byla postavena dřevěná konstrukce, po které se asi původně zamýšlelo, že se loď bude tahat. Možná tak laminátka nebo plastovka, ale pro nafukovačku by to byla labutí píseň. Šprušle totiž byly plné třísek a trčely z ní i ostré hřebíky. Část z nich Luboš raději sekyrkou opracoval. Bohužel se muselo s lodí manipulovat ve výšce pasu, což bylo hodně nepohodlné. Kánojku jsme po této konstrukci netahali, ale přenášeli. Nic jiného nám ani nezbývalo, pokud jsme jí nechtěli natrhnout prdel. Jakoby toho bylo málo, na Luboše se slítl roj komárů. Poznala jsem to tak, že najednou celá váha lodě spočívala na mých bedrech. Otočím se, a on místo aby nesl kánojku, oháněl se před komáry! Kolem něj bylo černo, proto jsem se jej otázala, proč tam má soukromé komáří stádo? Jeho odpověď byla nereprodukovatelná.



Klacík, potřebuji klacík

Právě u přehrady jsem se naštvála na tyčku, na níž byla na přídí napíchnuta vlajka, a definitivně jsem se rozhodla nahradit ji klacíkem. Originální tyčka totiž byla krátká, vlaječka téměř nebyla vidět, jak nízce nad lodí čněla, navíc tyčka vůbec nedržela a opakovaně jsme vlaječku ztráceli. Vytáhla jsem si z kapsy vesty nůž a s jednoznačným úmyslem se vrhla k Lubošovi a kolem něj do hustého porostu na břehu. Ten, vida svou manželku, anžto s jiskrou v oku, míří jeho směrem s kudlou v ruce, viditelně pobledl. Ulevilo se mu, až když viděl, že mým cílem bylo roští za ním. Požadovanou větvíčku jsem objevila během pár sekund a nožem jsem ji opracovala do potřebného tvaru a délky. Spodek jsem zastrouhala jako tužku, aby šel dobře zastrčit do prohlubně nafukovačky. Na větvíčku jsem pak navlekla vlaječku a s výsledkem jsem byla moc spokojena. Luboš se s ohledem na délku klacíku obával, že při průjezdech a prodíráním se zarostlým porostem dojde ke zlomení. Nestalo se tak, a i když byl klacík ohnut jak struna o 90°, vždy se bez problémů narovnal do původního tvaru. Zřejmě to byla relativně čerstvá větvíčka, suchá by se dávno zlomila. Samozřejmě, že jsem ji ze stromu neřezala, takový barbar nejsem. Poctivě jsem si ji našla na zemi. Klacík by pak po skončení sjezdu Veverčí stezky měl ještě jednu, poslední funkci, čímž by svůj život ukončil důstojnou tečkou v civilizaci. Luboš mi tento klacík skoro na konci totiž zlomil a posléze ztratil, takže na zbytek našeho putování jsem si musela nalézt větvíčku novou, která pak závěrem posloužila tak, jak bylo plánováno s předchozím exemplářem.

Pádluj! A co asi tak dělám?!

Hned pod jezem zurčela prudce tekoucí řeka Polvijoki, jejíž příkré břehy znemožňovaly rozumný přístup k řece. Museli jsme tedy kánojku balit na dřevěné konstrukci a doufat, že při spouštění nám neuplave v širou dál dříve, než do ní oba postupně naskočíme. Celé přenášení včetně vykládky a nakládky člunu nám zabralo více než 1,5 hodiny, takže jsme na nic nečekali, Luboš opatrně spustil loď na vodu, zatímco jsem se ji snažila držet ve špici, stojíc u toho téměř po pás ve vodě. Když byla loď na řece, měla jsem pocit, že mi ji silný proud vyrve z rukou. Nemohli jsme tedy aplikovat plán, jak postupně nasednout, takže Luboš zavelel k okamžitému nastoupení do kánojky. Když jsem naskočila do člunu, musela jsem se chytout bortů, abych nevypadla, protože mi dosud jedna noha trčela z lodi ven. Rozvibrovala jsem tím loď natolik, až jsem si myslela, že se prostě nyní cvaknout musíme. Naštěstí rychle tekoucí řeka kánojku nabrala a přenášela dál, takže se tím srovnal nebezpečný náklon člunu, mnou vyvolaný. O tom, že se na tudy převrátíme, byl přesvědčen i Luboš,

jelikož udiveně vydechl: „My jsme se necvakli...“

Protože silný proud dělal své, pádlovala jsem jak o život, abych alespoň trochu určovala směr, kterým se loď bude ubírat. Naštvalo mě proto Lubošovo důrazné zařvání:

„Pádluj!“ Ten vykřičník jsem v tom vnímala velmi intenzivně.

„A co asi tak dělám?“ Neméně našťavaně jsem mu odsekla. To si jako myslí, že jen tak sedím v lodi a kochám se okolní přírodou?

Na kameni kánoj

Nízký stav vody způsoboval, že z řeky trčela spousta šutrů, které tam asi za běžných okolností nebývají. Místy bylo vody tak dvacet čísel, což je opravdu dost málo. Není tedy divu, že manévrování mezi šutry bylo problematické. Kamenů v korytě přibývalo, a vyhnout se jim při nejlepší vůli prostě nedalo, občas jsme některý z nich vzali bokem, případně přes něj přejeli, na což kánojka reagovala pláčem, jak se guma třela a dřela o kámen, který ji brousil a škrábal.

Komunikace mezi předkem a zadkem lodi byla poměrně fádní.

„Šutry!“

„Kde?“

„Všude!“

Případně to bylo zpestřeno rozhovorem, kdy se role upozorňujícího a tázajícího vyměnily.

„Šutr!“

„Kde?“

„Pod náma!“

Luboš mi ani nevynadal, že jsem kámen včas nehlásila, protože měl jinou starost. Na uvedeném šutru jsme uvízli,

takže musel vylézt z lodi, odstrčit kánojku i se mnou a ještě za jízdy do lodi naskočit. Vida, jak udržuji jeho schopnost rychlého nástupu do lodi. Nebýt mě, tak tato jeho dovednost zakrní, takhle ji mohl rozvíjet.

Cestu nám zkřížil jeden nízký most, který se musel jet v ulehnutém stavu, jinak bychom si omlátili kebuly. Zatímco Luboš se logicky předklonil, mně se tato poloha příčila z psychických důvodů, kdy jsem nechtěla plout pod překážkou, aniž bych na ni viděla. Pod mostem jsem tedy projížděla v mohutném záklonu, což mi způsobilo křeče v zádočných svalech, nevyklých této nepřírodní poloze.



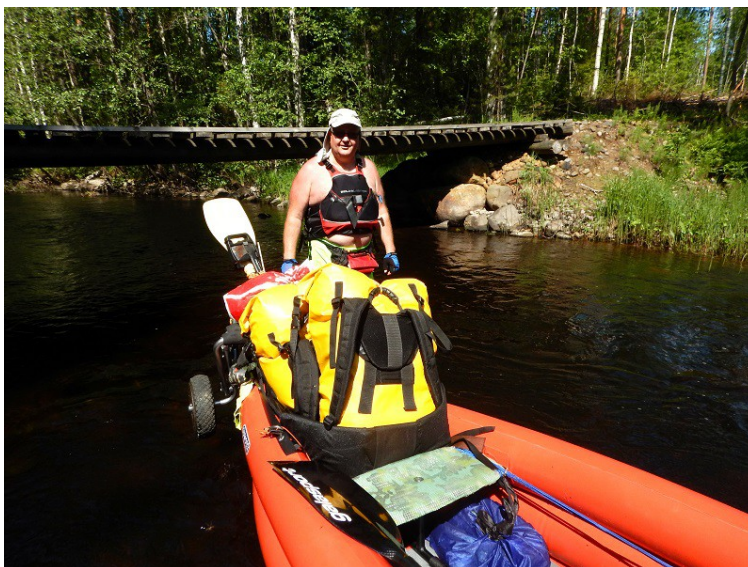
Jak jsme se stali meandrtálci

Meandry řeky Polvijoki nás ohromily neskutečnou krásou a ochromily obtížným terénem a my jsme se tak stali meandrtálci. Řeka byla neuvěřitelně nádherná, kroutila se v úzkém korytu a prudkých zatáčkách, kdy nebylo vidět za roh a tudíž jsme netušili, co nás v dalším zákoutí potká. Břehy byly lemovány vrbičkami, jejichž větve čím dál tím více zasahovaly nad řeku, která evidentně prohrávala svůj boj se souší a tak se stávala součástí komplexu křovin a stromů. Chvilími čněly přes řeku popadané stromy, a průjezd kolem nich se stával obtížným až místy nemožným. Občas jsme museli nějaký kmen přelézt a loďku opatrně protáhli buď pod stromem, nebo kolem něj přizvednutou přenesli částečně po vodě. Je pochopitelné, že z tohoto pěkného úseku nemám žádnou foto- ani video-dokumentaci.

Některé stromy byly sporadicky prořezány, nebo alespoň jevíly známky této dávné lidské snahy. Zřejmě jednou za čas, spíše delší než kratší, někdo trasu projede a prořeže ty největší překážky. Letos tu ještě ale evidentně nikdo nebyl, což bylo s podivem, jelikož právě měla vrcholit sezóna Veverčí stezky. Úžasnou scénérii dotvářely plovoucí lekníny na hladině.

Když jsme neuvízli na kmenech, tak to bylo na šutrech. Luboš už konečně vzdal naivní požadavek, že budu hlásit každý šutr, a vyžadoval ode mě jen upozornění na ty potenciálně nebezpečné, tj. velikosti krávy.

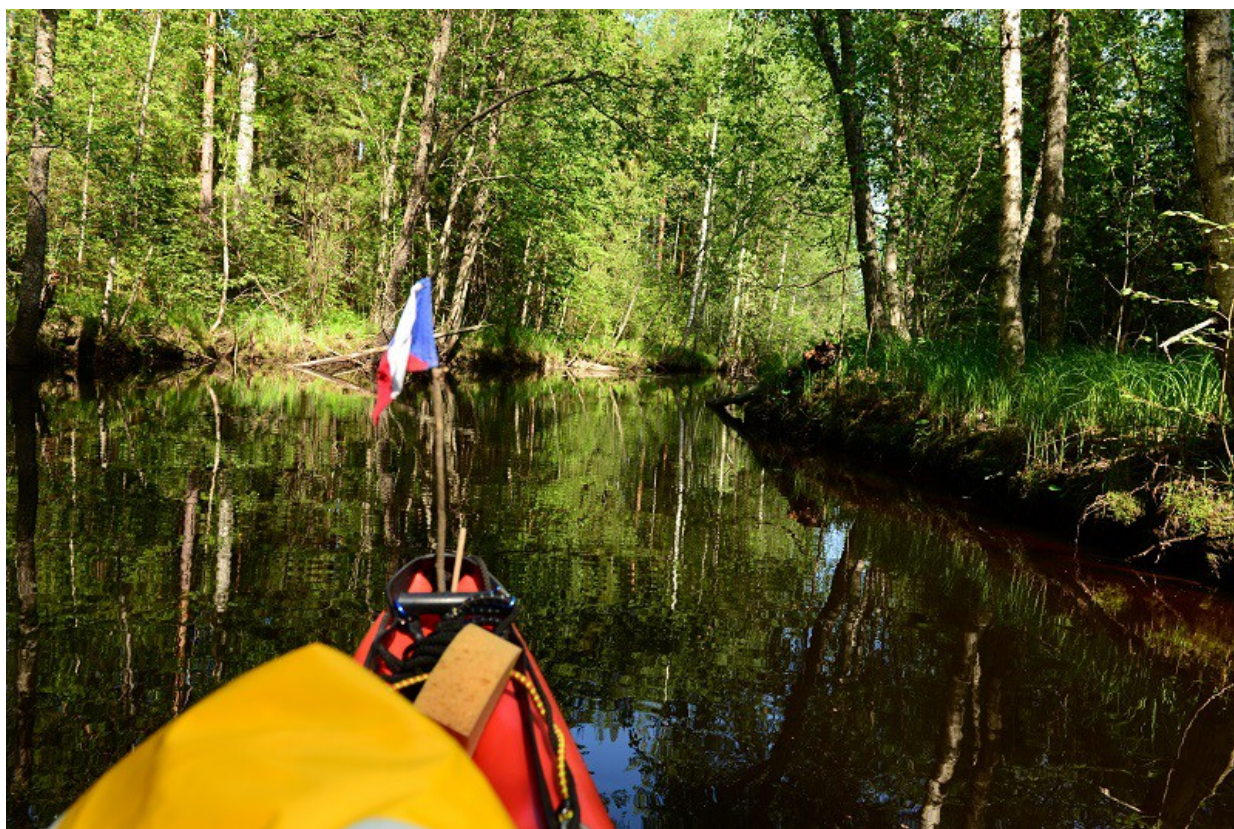
Párkrát se nám stalo, že vody bylo natolik málo, takže jsme museli do vody a kánojku tahat jak Burlaci na Volze, vlastně na Polvijoki. Řeka k našemu údivu byla relativně studená, ba nestydím se napsat ledová. Prostě fakt, fuck studená. V kontrastu s panujícím vedrem nám to přišlo spíše jako příjemné osvěžení. Chůzí po řece a tažením lodi za koníčkovací šňůru se ale náš postup nezrychlil.



Něco nám vlaje pod naší lodí

Při jedné ze zastávek, kdy Luboš kontroloval šrámy na dně naší lodi, si všiml, že nám něco vlaje pod člunem. Poněkud bledý začal ošahávat zadek. Samozřejmě zadek lodi. Celý nešťastný už viděl naši kánojku roztrhanou na některém z šutrů, ale jelikož ta stále jevila svůj původní tvar, uklidnil se. Zřejmě to, co držel v ruce, byly cáry balónku v našem odtokovém rukávu, a evidentně se roztrhal v meandrech řeky Polvijoki. Ten kámen, co Lubošovi spadl ze srdce, musel být slyšet až v Helsinkách. Horší bylo, že odtokový otvor tak ztratil přirozenou zátku, a masivně propouštěl vodu. Logicky jednosměrně, tudíž směrem do lodi. Protože se při vyplutí počítalo s balónkem coby přirozeným štupelem, nebyl rukáv vytažen ven z lodi, nýbrž vtažen do ní. Díky tomuto nám samozřejmě voda tekla jen dovníř, ale ani kapka ven. Když by tam balónek nebyl, rukáv bychom nechali vytažený tak, aby z lodi směřoval ven, a tudíž by sloužil jako semipermeabilní, tj. polopropustný. Samozřejmě by dovnitř vždy nějaká voda natekla, ale udržovala by se rovnováha mezi vodou přitečenou a odtékající.

Luboš proto rozhodl, že jakmile nastanou vhodné podmínky k přistání, zakotvíme loď u břehu, vyložíme bagáž a odtokový rukáv obrátíme. Než tak nastane, budeme muset vodu z lodi vylévat pomocí hubek, případně se smířit s tím, že si s sebou vezeme soukromý bazének.



Poprvé v životě jsem pádlo používala jako bidlo

Sluníčko utěšeně svítilo a sežehovalo nás žhnoucími paprsky. Jak nevídaný to jev při naší dovolené. Luboš byl spálený už ze včerejška, takže to neřešil, moje pravá ruka ale jevila známky iritace kůže způsobené tepelným inzultem od slunce. Nyní jsme se stočili téměř o 180° a nový směr řeky nás vedl prakticky opačným směrem než dosud, ve stále se krouťících meandrech.

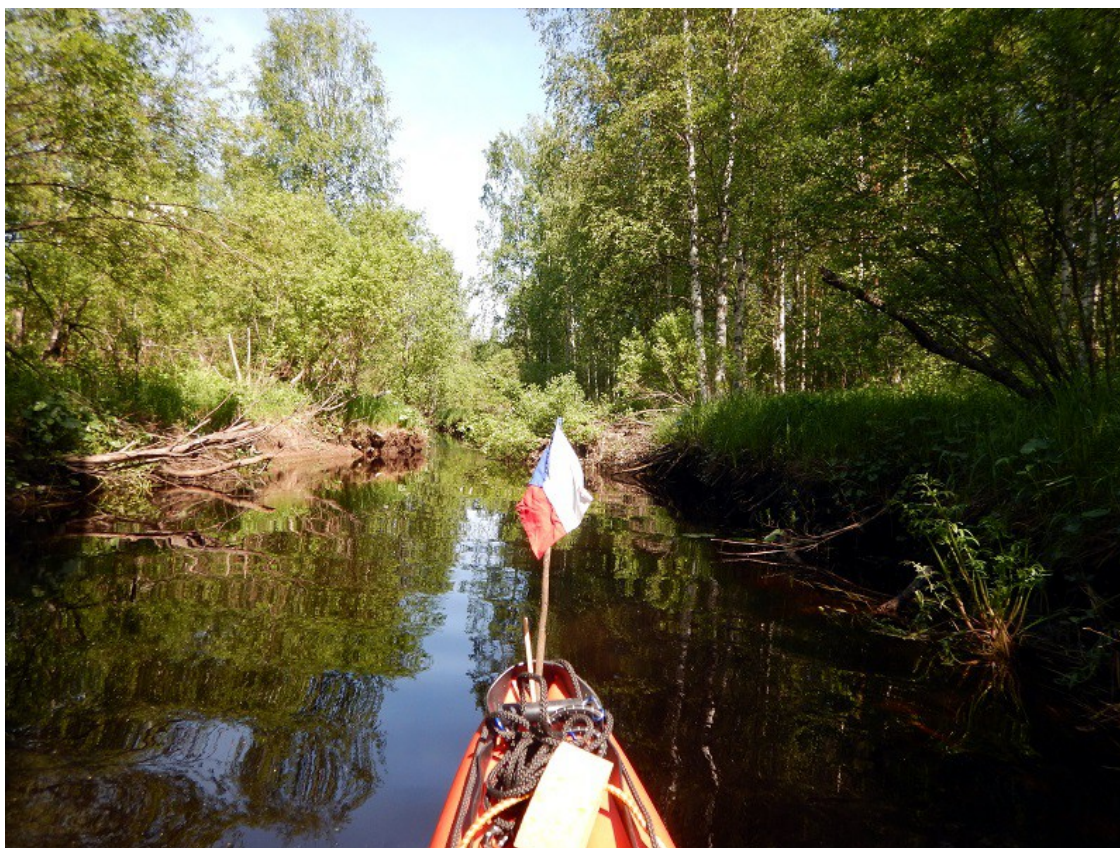
„Aspoň budeš mít symetricky spálená obě ramena“, snažil se mě uklidnit Luboš.

Změnou směru řeky Polvijoki jsme nyní mířili přímo na sever. Meandry se stávaly čím dál tím užšími, což udivovalo Luboše. Předpokládal totiž, že čím dále po řece poplujeme, tím bude širší.

Tato malebná řeka ale popírala veškeré přírodní zákony, takže jsem poprvé v životě pádlo používala jako bidlo, kdy jsem se jím odrážela od břehu či od šutrů. Podle zvuků za mnou Luboš činil totéž.

Párkrát jsem na pádle vyloženě „stála“, tj. opírala se veškerou vahou svého těla, abych nás odstrčila od břehu či od kamene.

Někde tam Luboš konečně přestal řešit vodu, bahno, listy a nečistoty ocitnuvší se v lodi, a rezignoval na neustálé a z mého pohledu zbytečné odstraňování této evidentně logické součásti kánojky. Já teda měla hubku u sebe na přídí taky, ale dno lodi jsem s její pomocí vytírala jen na přímý Lubošův příkaz, jelikož mi to přišlo jako sisyfovská práce.



Jak mi vedrem zkolaboval a odpadl zadák

Rázem jsme byli vyplivnuti na jezero Riemiö. Ještě chvíli jsme se nevěřicně rozhlíželi, ale bylo to tak. Skončily sice nádherné, úžasné, malebné, ale obtížné meandry řeky Polvijoki, zato nás čekalo pohodové pádlování na klidném jezeře. Dostat se přes něj na opačný břeh nám zabralo slabou půlhodinku, takže jsme v 16 hodin zastavili na tábořišti Riemiö, prvním na dnešní trase. Protože jsme se ocitnutím na jezeře cítili najednou plní sil, jelikož nás každé ponoření pádla do vody posunulo vpřed, aniž bychom museli bojovat s meandry, popadanými stromy, kamenitým dnem, nízkým stavem vody, rozhodli jsme se, že zde pouze zastavíme na jídlo, vyřešíme odtokový rukáv na lodi, a budeme pokračovat dál, k dalšímu tábořišti. Ze stávajícího terénu nám bylo více než jasné, že zde se dá postavit stan jen na oficiálních tábořištích, protože všude kromě nich je nepřístupný terén plný mokřadů a bažin.

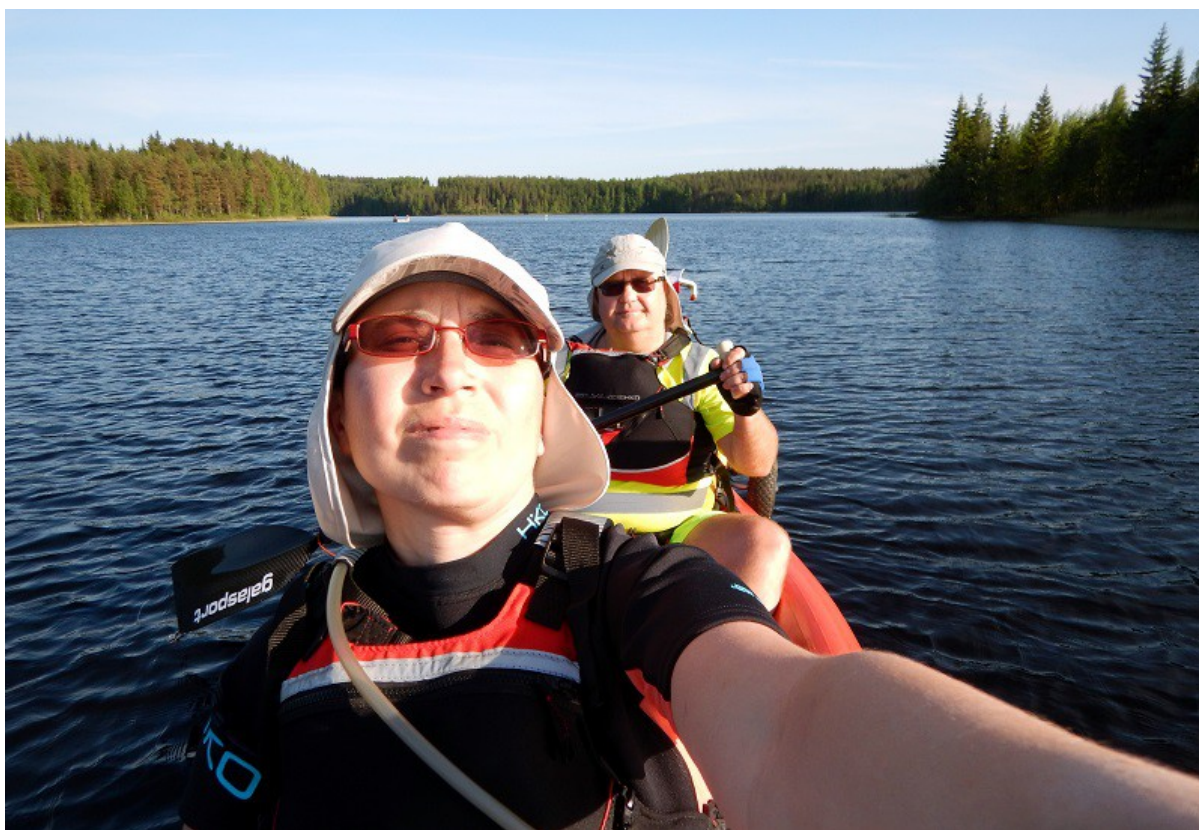
Propracovala jsem se k zásobám jídla a chtěla jsem servírovat svačinu, když jsem si všimla, že Luboš nikde nevidím. Vrátila jsem se tedy na molo, u něhož byla přivázaná naše kánojka. Luboš tam ležel na dřevěném molu a vypadal, že vedrem odpadl a zkolaboval. Přemýšlela jsem, zda jej mám utopit nebo odstřelit, nakonec jsem usoudila, že jeho funkci zadáka prostě potřebuji mít obsazenou, a rozhodla jsem se jej zachránit. Tím zázračným lékem se stala slaninka na sucharech a Luboš takhle mana postavila na nohy.



Jak si Luboš splnil svůj cestovatelský sen

Po jídle, kdy se Lubošovi díky zdravé slanince zvedla nálada, si splnil svůj cestovatelský sen. Totiž těsně před naší výpravou na Veverčí stezku byl Luboš se mnou na promítání „Trabantem do posledního dechu“, v němž se mimo jiné dozvěděl naprosto okrajovou záležitost. Tou byl cestovatelský sen Poláka Radka, který stůj co stůj chtěl neustále ze svého auta Malucha vytáhnout motor. Lubošovi se tohle nesmazatelně vrylo do paměti a jelikož naši kánojku personifikoval na přibližovadlo podobné autu, „vytáhnout motor“ v jeho vlhkých snech bylo ztotožněno se scénou „vybalit kánojku“. No a nyní nastala ta dlouho očekávaná chvíle. Jelikož se nám modrý balónek coby provizorní špunt odtokového rukávu roztrhal v meandrech řeky Polvijoki, nezbylo Lubošovi nic jiného, než opět kánojku komplet vybalit, aby se ke zmíněnému otvoru dostal, vytahal zbytky balónku, a rukáv obrátil tak, aby plnil svou funkci. Protože jsem Lubošovo nadšení nesdílela, nechala jsem ho, ať si svůj přebalovací orgasmus plně vychutná, a chutě jsem seděla u ohně, který jsme na tábořišti zapálili, a vyžírala jsem zbytky sucharů.

Naše svačina nám zabrala asi hodinu, další hodinu strávil Luboš vybalováním a znovu nabalováním loďky. Na jezero Riemiö jsme tedy vyplouvali až kolem 18. hodiny, což nás netrápilo, protože jsme věděli, že zde slunce nezapadá, respektive i když zapadne, pravá tma nenastane nikdy.



Kdy přijdou peřeje?

Na první peřeje na trase, peřeje Voikoski, jsme byli řádně připraveni. Příručně jsme si nachystali helmy a pečlivě jsme si hlídali, kde zastavit, abychom si je mohli narvat na kebuly. Přece jenom pádlovat v přilbách při stávajících 30°C jsme shledali poněkud masochistickým počinem. Peřeje zatím ale stále nikde, byť dle mapy bychom přes ně měli přejíždět. Mě už tou dobou fest tlačila prdel. Pokud to totiž někdo nevíte, tak v kánoji se klečí, nikoliv sedí. To, že Luboš sedí, je prostě extrém a úchylka. No a mě dost tlačil zadek v místech, kde jsem se při klečení opírala o sedačku. Rozhodla jsem se tedy ze svého zákleku normálně posadit a ulevit tak přetíženým svalům a kloubům, zejména kolenům, která nejvíce protestovala proti mému rozhodnutí Veverčí stezku splout v kleku, přesně řečeno v zákleku. Jak jsem se tedy prudce posadila, poněkud jsem rozvibrovala kánojku, což je logické nejenom díky tomu, že jsem náhle zvýšila těžiště lodi. Luboš hlasitě frflal, že příště ho o změně mé polohy mám informovat zavčas a pokud možno v dostatečném předstihu.

Aniž bych měla možnost nějak více vyrovnat svůj posed nebo dokonce umístění na sedačce, peřeje jsme propluli. Zjistili jsme to, až jsme byli za nimi, a já si ani nestihla upravit polohu do rovnovážného stavu. Zřejmě nízký stav vody způsobil, že peřeje vypadaly jako normální úsek řeky, tj. rychleji proudící tok s kameny v korytě. Skoro jsme se tam s Lubošem pohádali, zda jsme peřeje opravdu zdolali, či ne, ale jelikož jsem byla pánem map, náš spor jsem rozhodla v můj prospěch.

Nejkrásnější tábořiště aneb stan je ruplý

Po poněkud adrenalinovém dojezdu na tábořiště Suoru jsme zakotvili na tom nejúžasnějším místě Veverčí stezky. Prostě subjektivně nejpěknější tábořiště, jehož dosažení bylo díky dopředu přečtenému itineráři náročné, jelikož rady tam popsané byly kontraproduktivní. Místo aby lakonicky uvedli, že je třeba si všimnout označené odbočky, složitě popisovali, jak objekt který ostrov a kde zahnout, přitom nejdůležitější radu nikdo nezmínil: proud v okolí odbočky je tak prudký, že v případě minutí není možné dopádlout zpět.

Samotné tábořiště bylo ovšem úžasné. Rychle tekoucí voda kolem tábořiště a pěkný, byť skalnatý plácek pro postavení jediného stanu, vytvářely spolu s klasickým vybavením tábořišť ideální podmínky. Ohniště s roštem, zastřešené, zpola otevřené sezení u ohně, kadibudka, dřevník. Co více bychom si mohli přát. Snad jen pramen s pitnou vodou, ale díky rychle tekoucí řece Karikoski jsme si nabírali na přefiltrování o něco průzračnější vodu než dosud.

Pamětlivi faktu, že filtrace litru vody zabere tak hodinu, nechali jsme překapávat vodu do hrnce hned při našem zastavení, a teprve poté jsme vztyčili náš zelený přístřešek. Komáři, lační naší střeoevropské krve, toho využili a v hojném počtu se na nás slítili. Museli jsme se tedy masivně potříit repelentem.

Bohužel nebylo kde pořádně ukotvit stan, protože jediný, jakž takž rovný plácek, se nacházel na skále. Museli jsme tedy spoléhat na samonosnost stanu. Právě nyní se ukázalo, že stan je poněkud ruplý. Urvalo se kotvení přední části stanu. Pokud bude kdykoliv v budoucnosti pršet a zároveň foukat, jsme poněkud nahaní, protože nefixované tropiko stanu se v tom místě zvedne a začne téct voda dovnitř. Nepomohlo by ani nějaké nouzové upnutí, protože ho nebylo kam umístit. Trošku jsme pocítili zklamání z našeho stanu, který by měl být 5ti sezonní, tudíž by měl dokázat odolat i extrémním podmínkám, přitom nezvládl ani naprosto zanedbatelné přetížení, kdy jsme jej napínali přes míru.



Jak je možné, že se nám bahno dostalo všude?

Po přefiltrování potřebného množství vody a postavení stanu jsme se rozhodli povečeřet. Vytáhla jsem tedy tašku s jídlem, která byla umístěna pod Lubošovou sedačkou, a z tašky kapalo masivně bahno, stejné se nacházelo i na jiných místech lodi. Jak je možné, že se nám tohle bahno dostalo

všude, fakt všude? Že jsme z lodi vylévali litry této odporné tekutiny, bylo ještě pochopitelné, jaktože se ale objevily i v naší tašce s jídlem, kde obklopovaly jednak konzervy rybiček, jednak kolíky od stanu? Ty totiž byly umístěny hned vedle igelitky se žrádlem, protože jako potenciálně ostré předměty, schopné propíchnout naši nafukací loď, jsme je chtěli mít pod kontrolou. Vytahala jsem z tašky jednotlivé konzervy, seškrabala z nich lepkavou, hnědou, páchnoucí hmotu, dříve tvořící etiketu, čímž se všechny konzervy staly uniformními, tedy bez možnosti je od sebe identifikovat, naskládala je vedle ohně k usušení, a tašku jsem zavěsila opodál poté, co jsem ji důkladně propláchla v potůčku tekoucím vedle tábořiště. Stejně bláto jsem odstraňovala i z plátků slaniny, což byla skutečnost, kterou jsem se rozhodla před Lubošem tajit. Kdyby se to dozvěděl, nechutnala by mu slaninka, případně by ji vůbec nekonzumoval. Abych ji co nejvíce před jejím požitím zbavila patogenů, rozhodla jsme se k tepelné úpravě. Na zdejším tábořišti nebyla k dispozici žádná erární pánvička, což mi problémy nečinilo. Pro tyto účely užíváme pokličku od hrnce, kterou ani potom nemyjeme, takže první várka čaje je i výživná. Slaninku jsem oškvařila na ohni a Luboš se zalizoval až za ušima, jaká to byla bašta. No uznejte, přece mu nyní nepokazím chuť sdělením, že jsem uzeninu vytahovala z bahna pocházejícího z řeky Polvijoki?



Večerní koupel v potoce

Večere probíhala klasicky za útoků hordy komárů, kdy Luboš, jen co dokousal poslední sousto, před nimi prchnul do potůčku. Skočil tam tak jak byl, tj. oblečený. Když jsem se ho ptala, zda to byl úmysl, zda už měl pocit, že si hadry musí vyprat, odpověděl, že nee. Prý byl tak šílený z jejich kousanců, že mu nedošlo, že se nesvléknul.

Poučení z rána, že voda se přes náš filtr gravitačním spádem filtruje hodně pomalu, nechali jsme už nyní překapat dva litry vody, kterou jsme pro jistotu převařili. Zabili jsme tím ty jedince bakterií či prvoků, kteří teoreticky mohly projít sítím filtru. Protože voda z filtru stékala děsně pomalu, rozhodla jsem se filtr propláchnout stříkačkou, která k němu byla přiložena. To, co teklo z jeho nitra, se nedalo nazvat jinak než hnojem. Od té doby jsme filtr proplachovali při každé filtraci vody, tj. ráno i večer, a já děkovala svému rozhodnutí si tuto stříkačku na cestu přibalit. Všude na netu jsem totiž četla zkušenosti gramhoničů, kteří doporučovali ji nechat doma kvůli úspoře váhy. Dle jejich názorů není nutné na 1-2 týdny užití filtr proplachovat a čistit. Jelikož stříkačka měla asi 40 g, což je jeden rohlík, rozhodla jsem se vykašlat na tyto dobře míněné rady a vzít si filtr v kompletním balení, tedy i se stříkačkou. Asi ti turisté nenabírali vodu z bažin, mokřadů a podobných vodních zdrojů jako my.

Ještě před spaním jsem u dohasínajícího ohně studovala trasu na zítra. Hned po vyplutí dvoje peřeje, pak dlouhý úsek řeky Karijoki, následně jezero Kaitajärvi, na jehož konci se nachází kemp Oravanpesäť, jediný na trase. Tím se dostaneme asi na polovinu trasy, bylo tedy více než jasné, že překonání Veverčí stezky nám zabere minimálně šest dnů. Ještě že jsem byla tak prozíravá a nakoupila potravin do foroty, nikoliv na avizované dva, max. čtyři dny, které má Veverčí stezka trvat.



Den 4., středa 1.6.

Fronta na repelent

Ráno byl Luboš v 8 hodin vzbuzen akutní potřebou. To by nebyl sám o sobě až takový problém, kdyby díky vylézání ze stanu nevpustil dovnitř roj komárů, kteří se hladově rozhlédli, a jelikož jediné teplokrevné zvíře vevnitř jsem byla já, nasedali na mě a bodali a sáli a bodali a sáli, čímž mě probudili. Doštípaná, s nateklými víčky jsem raději opustila ještě teplý spacák a vlastním tělem jsem zastavila Luboše vracejícího se z kadibudky, že ho znovu do stanu nepustím. Potřebuji oheň s kouřem coby přírodním repelentem! Chemického repelentu jsme totiž měli zoufale málo a tvořila se na něj fronta. To se tak jeden z nás pěkně pomalu a důkladně potírá repelentem, zatímco ten druhý ho fixuje propalujícím pohledem, ožírán u toho stovkami komárů. Většinou to dopadlo tak, že ten čekající nevydržel z jeho pohledu zdržování při mazání se, a vyrval tomu potírajícímu se repelent z rukou s upozorněním, že už by stačilo a nyní je řada na jiném členovi expedičního týmu. No a poté se role obrátily, z čekajícího se stal potírající se a hodlal si užívat patlání se repelentem na všech odhalených částech těla.

Luboš, který miluje práci s ohněm, se ani moc nebránil a zapálil pagodu. Je totiž přímo labužníkem, a vyhrával si s různými typy ohnišť. Podle podmínek stavěl pagodu, hranici, či pyramidu.



Dát či nedát čaj?

Jako ranní menu jsem naservírovala salámek, oškvařený na pokličce hrnce, na níž se včera stejným způsobem opékala slaninka. K tomu jsme popíjeli čaj z vody, filtrované ještě večer, a zatímco jsme si debužirovali u této naprosto zdravé snídaňky, nechali jsme překapávat další várku vody. Jen u čaje jsme měli dilema. Dát či nedát luhovat do filtrované vody čaj? Problém totiž byl v předem přefiltrované vodě, kterou jsme museli večer někam uložit, a přelili jsme ji do průhledných vaků.

Díky tomu jsme měli možnost vidět poprvé její opravdovou barvu. Přefiltrovaná voda měla barvu kávy a prakticky byla neodlišitelná od čaje. Zvažovali jsme, zda má vůbec smysl do této hnědé tekutiny dávat čajové sáčky. Není to škoda? Co když té úžasné, bahnité vodě zkazíme chuť?

Po dobrém jídle Luboš, stejně jako večer, skočil do potůčku, aby se v jeho vodách ukryl před komáry. Znova tam skončil oblečený, tentokrát to prý opět nebyl úmysl. Včera si údajně neuvědomil, že tam vlítl oblečený, dnes pro změnu si chtěl jen nohy smočit, ovšem jak lezl do vody, špatně odhadl hloubku a rázem měl vody po prsa. No tak se tam teda plácal v oblečení.

Já jsem mezitím obsluhovala oheň, což znamenalo přikládat tam polena nachystaná Lubošem, dojídala jsem salám z pokličky, a dopisovala deník. Díky tomu jsem si umatrla deník rukama, zababranýma od oleje ze salámu a od sazí z ohniště.



Porazí ho, nekousnul mě do rtu?

Relativně rychle proudící potok u našeho tábořiště nám znemožnil provést klasickou společnou fotku dokumentující, jak vyjíždíme z místa, kde jsme přespali. Tohle úžasné tábořiště jsme opouštěli opravdu neradi, jelikož mělo své genius loci. I ta potřeba se nám ve zdejší kadibudce konala radostněji než na jiných tábořištích. Zůstat zde do nekonečna ale prostě nešlo, takže jsme pobalili jak náš stan, z nějž jsme měli ve výhledu naši kánojku, tak náš bordelismus nacházející se všude vokol. V podstatě jsme si celý plácek zabrali sami pro sebe. Na jediném vhodném místě pro postavení stanu stal náš příbytek, na ohni jsme vařili, kolem něj se rozprostíraly naše věci, ve zpola

krytém přístřešku bylo pověšeno hydro... Ano, vypadalo to tady, jako kdyby sem přijel autobus s turisty. Nyní bylo potřeba naši entropii snížit zvýšením uspořádanosti, což znamenalo pokusit se narvat veškerou pohozenou výbavu do dvou vodáckých batohů a jednoho jezevčíka, tohle umístit do kánojky, tu spustit na vodu a vyplout. Ideálně tak, abychom se nepřevrátili ještě u tábořiště, což slibovala rychle tekoucí voda.

Kánojku jsme nabalili na břehu, opatrně ji položili na vodu, a nasedli. Rychle tekoucí voda nás začala strhávat, a my se nebezpečně blížili bodu stability, kdy hrozilo, že se vyvrátíme. Copak ten Luboš coby kormidelník nemůže pořádně loď a její směr korigovat?! Než jsem se stihla otočit, zařval Luboš: „Porazí ho, no nekousnul mě do rtu?!“ Aha, tak tímto byla vysvětlená jeho momentální indispozice.



Je takové horko, že i komáři pochcípali

Hned za naším tábořištěm se měly nacházet dvoje peřeje. Měli jsme helmy příručně a důsledně jsme špízovali terén, abych nakonec na základě čtení mapy prohlásila, že jsme je již evidentně minuli, tudíž bezpečně projeli. Luboš mi to nevěřil, nakonec jsme se na toto téma dokonce pohádali.

Zajímavé, že nikdy se nehádáme u blbostí, jako třeba kdo zavinil, že máme vše mokré, něco nám chybí, zapomněli jsme na důležitou část výbavy... My se vždy hádáme u důležitých věcí, jako je například určení, zda to nakupení šutrů a rychlejšího toku jsou fakt avizované peřeje, či ne. Podobné to bylo i u jezu, který se nacházel pod naším tábořištěm a proud nás tam strhával. Já v ten moment měla potřebu vyfotit si bobra, zatímco nás potok, či spíše prudce tekoucí bystřina, nenávratně nesla k nesjízdnému jezu, kdy splavná část byla vpravo od něj. Luboš, místo abych pochopil mou touhu provést fotodokumentaci, mě seřval, tím vyplašil bobra, takže se mi fotka nakonec nepovedla. A já tak těsně před jezem, na který jsme byli hnáni bokem, vnořila pádlo do vody, čímž jsem odvrátila prakticky nevyhnutelnou katastrofu, a my se vydali korytem řeky vpravo. No chápete? Místo aby se mi Luboš omluvil, že díky jeho zařvání bobr utekl, ještě mi vynadal, že kvůli mně nás to téměř vehnalo do nesplavného jezu. Ještěže alespoň vedro bylo takové, že nás ani komáři neotravovali. Asi horkem pochcípali. Jiné vysvětlení jsme neměli, protože nefoukl ani vánek, který by je mohl odváť z naší pokožky. Už dříve jsme si totiž všimli, že když silně fouká vítr, komáři neotravují. Asi mají blbé přistávací podmínky.



Murphy je mocný, Murphy je nesmrtelný

Když už i Luboš pochopil, že úsek rychleji tekoucí vody s šutry opravdu znamená, že jsme se ocitli na řece Karijoki, tudíž jsme i přejeli dvoje zmiňované peřeje, začal se konečně věnovat praktickým záležitostem tak, jak se od něj coby zadáka čekalo. Čekalo nás totiž dvojí přenášení, vzdálené od sebe asi 500 metrů, což znamenalo kánojku komplet vybalit, přenést postupně bagáž i loď, pečlivě

nabalit, pár minut plout po vodě, poté opět přenáška s vybalením a nabalením... Samozřejmě že bylo nutné na ten krátký úsek plavby mít všechny věci důkladně upevněné pro případ, že bychom se převrátili. Bylo nám totiž jasné, že když bychom to neprovedli, cvaknem se a naše svršky budou různě plavat po vodě, případně se potopí. No a když bagáž důsledně pomocí gumicuků připevníme, poplujeme jen kousek po klidné vodě, kde nám nic do vody spadnout nemůže... Prostě Murphy je mocný, Murphy je nesmrtelný.

Nejhorší bylo první přenášení, jelikož se konalo v komářím pekle. Tento hmyz se na nás snesl v tisících exemplářích, kteří usilovně bodali zejména Luboše, jenž tak nebyl dalek od psychického kolapsu. Repelent tentokrát vůbec nepomáhal, i když poctivě musím přiznat, že naštěstí ty pisklavé hajzlíky nepřitahoval.

Konečně, konečně jsme stáli všichni na správné straně posledního nesjízdného jezu. Tím všichni myslím mě, Luboše, kánojku Scout a 100 kg našeho harampádí. Celá tahle šaškárna nám zabrala přes tři hodiny, s jízdou po vodě dohromady čtyři, my se cítili totálně vyflusle, přitom jsme vzdušnou čarou byli od našeho ranního tábořiště vzdáleni slabý kilometr. Slabší povahy by se zhroutily, my ovšem slabší povahy nejsme, takže pádlo do vody a zabírat!



Jestlipak víš, že ten nejtěžší úsek jsme projeli, zatímco jsi se dívala, kolik je hodin?

Konečně jsme nasedli /někteří zaklekli/ do kánojky a mohli jsme pořádně smočit pádla do vody Karijoki. Já, zcela logicky, jsem potřebovala zjistit, kolik je vlastně hodin. Chtěla jsem to vědět kvůli tomu, že jsem kronikář výpravy, a taky mě naprosto zvědavě zajímalo, kdy přesně se začínáme věnovat dnešnímu splouvání tak nějak seriózněji. Jelikož hodinkami nejsme obdařeni, zastává tuhle funkci obvykle budík. Ten ovšem není vhodné vozit příručně z důvodu jeho naprosté nekompatibility s vodním živlem. Proto jsem vydolovala GPS přístroj, chvíli jsem překlíkávala obrazovky, abych se dostala na info o čase, a hrdě jsem Lubošovi oznámila:

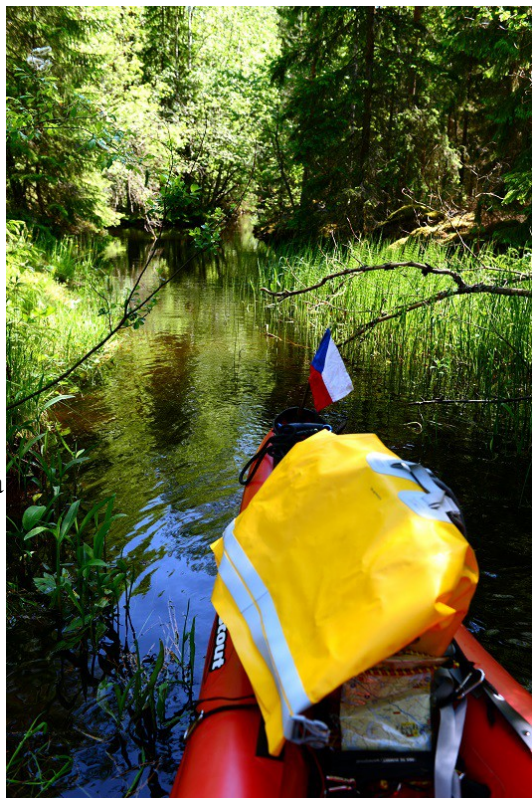
„Právě je 15 hodin!“

Ticho, které nastalo na palubě, by se dalo krájet, a rušeno bylo pouze prudkým šploucháním rychlého, meandrujícího toku řeky Karijoki a svištěním větví nad podezřelými břehy, kolem kterých jsme velkou rychlostí projížděli v náklonu. Když už jsem přemýšlela, že se dozadu otočím, jestli zadák nevypadl z lodi, ozval se Luboš sevřeným hlasem:

„Takže Ty mi chceš říct, že ten nejtěžší úsek jsme projeli, zatímco jsi se dívala, kolik je hodin?!“

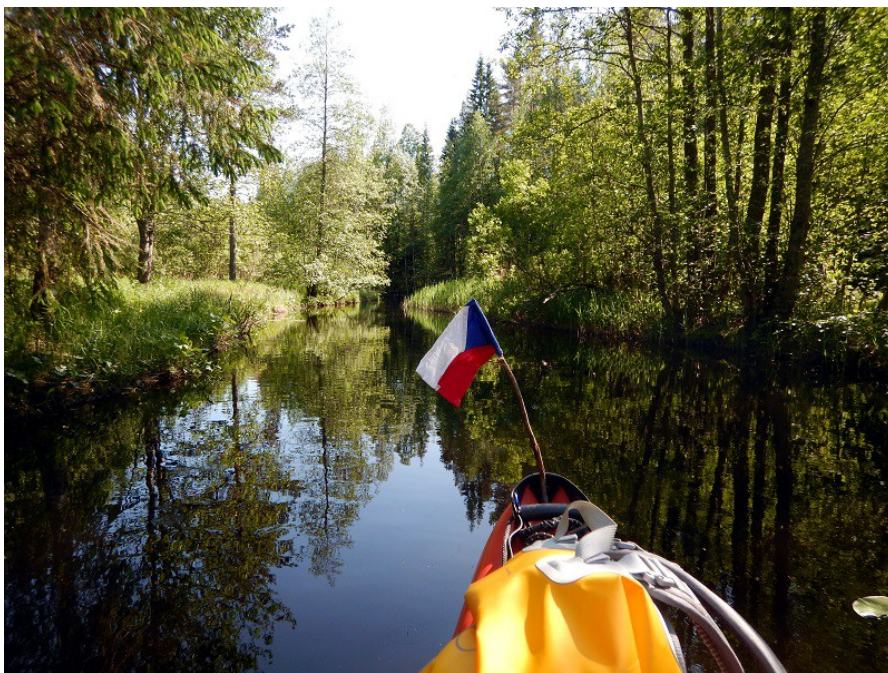
Otazník s vykřičníkem jasně visel ve vzduchu. Následně jsem se dozvěděla, že:

- pluli jsme v silném proudu, kde bylo plno kamení a hrozilo proražení kánojky či naše převrácení
- okolní podezřelé břehy nás stahovaly a mohli jsme si poranit hlavy, případně se cvaknout nebo dokonce utopit
- v jednom úseku se řeka rozvojovala na dvě ramena, jedno evidentně slepé, a Luboš se domníval, že pečlivým studiem mapy jsem vybrala směřování do toho správného
- on se celou dobu dře, pádluje jak otrok, zatímco já si čumím na blbou GPS
- mám jediné štěstí, že funkce háčka je ve dvoučlenné posádce nepostradatelná a nezastupitelná



Jak jsem si skoro rozmlátila kebuli pod mostem

Jelikož událost s mým nepádlováním se řadí mezi nepodstatné záležitosti, neuznali jsme to za hodné manželské hádky, a v totální společně prožívané pohodě jsme si užívali úchvatné meandry řeky Karijoki. Připadali jsme si jak v ráji. Pohodu nám trochu kazil nízký stav vody a s tím spojený větší výskyt kamenů, ale rozhodli jsme se to ignorovat. Řeka dokonce i trochu tekla, rychlost jejího proudu činila 2-3 km/hodinu, takže i když jsme nepádlovali, unášel nás tok požadovaným směrem, a my se tak mohli kochat. Teda mohli bychom, kdyby nebylo furt nutné dávat pozor na stromy přes řeku, kameny v korytě, bobry na březích, kačenky na vodě... A taky na mosty. Řeknete si, taková obyčejná věc, most. Komu to může vadit. Himlhergot, může! Mosty jako jediná upomínka civilizace široko daleko by nám nevadily, kdyby nebyly tak kurevsky nízké! U prvního jsme se stihli včas oba předklonit /Luboš/ či zaklonit /já/, u druhého jsme to sice taky stihli, ale bylo nám to platné jako saně v létě. Rozdíl mezi hladinou a dolní částí mostu činil asi 20 cm, takže jsme si oba důkladně odřeli kebuli o nosníky, a to i při provedení maximálního možného vylehnutí do lodě. Kurník, jak tohle vodáci sjíždějí, když je více vody? To musí přece most být nepřekonatelný po vodě. Naštěstí Luboš po podjetí prvního mostu sundal ze zádi „anténku“, takže nedošlo k jejímu poškození. Pohotově tuhle součást gumicukem upevnil naplocho do středu kánojky, což bylo rozumné rozhodnutí ve stávající situaci. Anténku, jak jsme nazývali koncovou část, trčící po většinu jízdy ze zádi, tvořilo náhradní pádlo, sekyrka, prodlužovací držáky na kolečka a pumpička, dohromady pevně svázané a ještě označené reflexním pružným popruhem.



Viděla jsi ten šutr?

Koryto řeky s trčícími kameny v kombinaci s rychlým tokem řeky Karijoki samozřejmě způsobovaly četnější setkání spodku naší lodi s šutry. Moje snaha kameny hlásit vyšla vniveč, protože se nacházely prakticky všude, a já ne vždy dokázala odhadnout, který nás ohrožuje a který ne. Navíc Luboš průběžně vydával mně nesmyslné příkazy jako „zaber“, „kontra“, „přitáhni“, „reverz“. Jak se v tom mám vyznat? Proč když jedeme přímo na šutr, mám někdy pádlovat dopředu, jindy zase dozadu?

Rozhodla jsem se nesnažit se přijít na princip, jednodušší bylo spoléhat na Lubošovy pokyny. Ten ale bohužel neměl přes má záda dostatečný výhled, takže jsem měla být já ten hlavní člen, který zastoupí Lubošovy oči a včas bude hlásit pozice jednotlivých kamenů. Jenže jak mám z těch desítek, ba stovek kamenů určit, který je ten, na nějž se řítíme? Není tedy divu, že se následující rozhovor zopakoval několikrát.

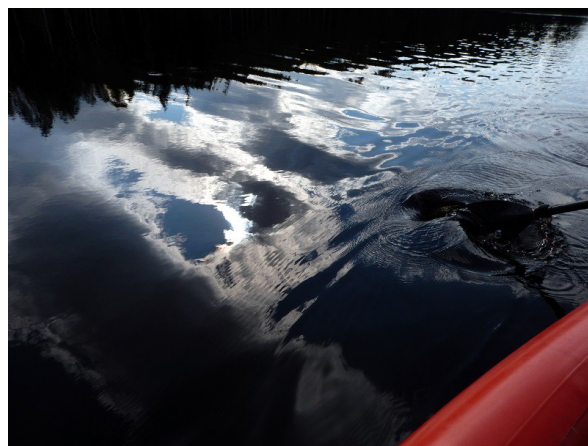
„Viděla jsi ten šutr?“

„Který?“

„No ten, na který jsme právě vjeli...“

Naštěstí tou dobou i Luboš pochopil, že řeka je prostě PLNÁ kamenů, takže není v mých silách nějak validně včas upozornit, který je ten, na němž může naše kánojka uvíznout. Taky už se definitivně smířil se situací, že jako jeho prodloužené smysly jsem prostě selhala.

Některé z kamenů, na něž jsme vjeli, se daly překonat pomocí pádel používaných jako bidla, což už jsme měli nacvičeno. Občas to ale nepomohlo, takže Luboš musel vystoupit, kánojku se mnou z kamene odstrčit a honem doskočit. Jednou mi vydal příkaz, že kdyby se mu to nepovedlo, mám ho s lodí počkat tam a tam u břehu. Cože?! To se zbláznil, či co. Já a sama řídit loď?! Dokonce sama s ní zastavit?! No to ani omylem, prostě musí do kánojky doskočit.

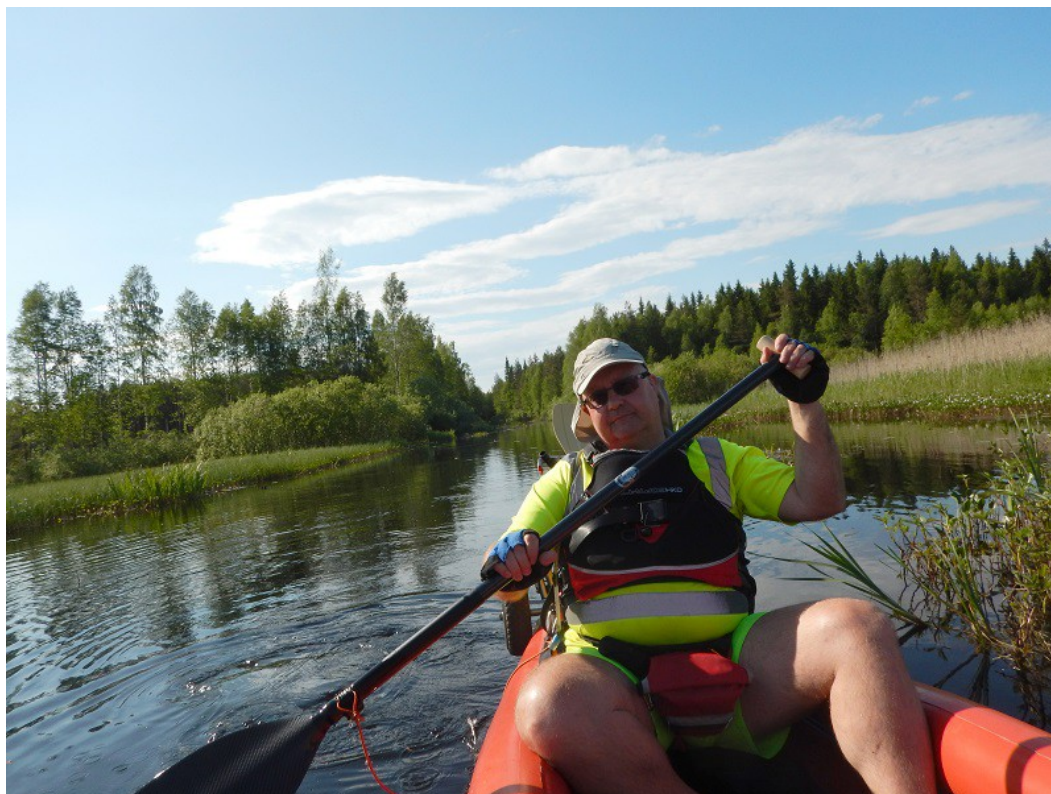


Jak jsem byla pro naši expedici přínosem

A doskočil. Sice nás rozvibroval tak, že jsem se obávala převrnutí, ale naštěstí byla loď dobře vyvážená /čti přetížená, tedy s hlubokým ponorem a tudíž velkou stabilitou/, takže jsme to ustáli. Dokonce i Luboš to bral sportovně, jelikož prohlásil, že díky tomu, že má naprosto nemožného háčka, který neumí hlásit šutry, na které následně najedeme a on musí do proudu, získal tak nečekané schopnosti rychlého nastoupení do kánojky za jízdy. No vida, jakým jsem pro expedici přínosem. A to ještě netušil, co mu připravím ve dnech příštích, do jakých situací ho dostanu a k jakým dovednostem ho díky tomu přivedu.

Druhá půlka meandrující řeky Karijoki již byla pohodovější a klidnější, protože obsahovala méně kamenů. Její tok končil v zátokách s rákosím a vléval se do úzkého jezera Kaitajärvi. To jsme celé přepádlovali a na jeho konci jsme spatřili prvního člověka po třech dnech. Stál na molu s vrtačkou v ruce a zuřivě na nás mával, abychom dojeli k němu. Jen co jsme tak vykonali, začal aktivně naši kánojku i s námi tahat na břeh. Vykluboval se z něj správce kempu Oravanpesät, v němž jsme dnes chtěli spát, a on, netuše naše úmysly, stůj co stůj nás tam chtěl zadržet a k přespání donutit.

Vysvětlili jsme mu, že v kempu chceme zůstat cíleně, což jej uklidnilo a vydal se zpět do kempu, kde vrtačkou pracoval v jedné z dřevěných budov. Až si prý vytáhneme loď na břeh, máme přijít za ním.



Poprvé za naši expedici jsem se učesala

Správce naprosto opuštěného kempu jsme našli v sauně, kde pracoval na elektroinstalaci. Nabídl nám k pronájmu chatku, to jsme ale odmítli, preferovali jsme náš zelený příbytek. To radši ušetřené prachy vrazíme do našich exkrementů, tedy do jídla, které následně trávicím traktem projde. Zkusili jsme tedy sondovat, jaké jsou možnosti sehnání teplé večeře. Jak jsme správně tušili, žádné. On ale aktivně vytáhl telefon a začal ho žhavit. Poté nám sdělil, že volal své jediné zaměstnankyni, kterou zastihl doma. Ona je ochotná zajet kamsi do města na nákup, poté s proviantem přijet domů, tam uvařit, a následně nám krmi doručit. Co bychom prý chtěli? Naše volba byla jednoznačná. Losos, což jí přetlumočil, a nám oznámil, že večeře se bude servírovat za 1,5 hodiny. Zatím si prý máme postavit stan a osprchovat se v kempových sprchách.

Jak správce řekl, tak jsme udělali. Vztyčili jsme stan a vybalili spacáky. Na neopren jsme si zabrali přístřešek s ohništěm, kde jsme na naše gumicuky vše pověsili, zatímco už nám fest kručelo v žaludku. Normálně by se nám touto dobou filtrovala voda a dlabali bychom expediční stravu, nyní zatím musíme vydržet. Zbýlý čas jsme strávili ve sprše, každý zvlášť samozřejmě, a já zažila historickou chvíli na našem putování Veverčí stezkou. Učesala jsem si totiž vlasy hřebenem. Při vracení se ze sprchy ke stanu jsem najednou zahlédla, jak přijíždí auto. Logickou úvahou jsem přišla na to, že nám právě přijela věča! Musí to být ta osoba, které správce volal kvůli nákupu proviantu a večeři! Vytáhla jsem honem Luboše ze stanu, který se bránil, prý ještě není 19,30, což byl čas, na který jsme byli smluvení se správcem.



samovylévací rukáv, nyní vytažen z lodi ven

Jak vypadá přenosný elektrický repelent

S ohledem na brutální ataky komárů, které přilákala naše voňavá těla, jsme doufali, že večere se bude podávat vevnitř, v budově recepce. Chyba lávky! Správce se svou sympatickou zaměstnankyní nám naservírovali večeri venku. To snad nemohou myslet vážně! Jak se ukázalo, mohou. Napřed nám donesli spirálky, které zapálili, ale kromě toho, že nám to smrdělo pod nosem, efekt na odpuzování komárů to nemělo. Vidouc naše zkroušené obličejy a naše zuřivé ohánění se, donesla nám Finka středního věku jakousi podlouhlou plastovou věcičku a položila ji na stůl. Rázem byli komáři pryč. Co je ta úžasná věc? Ukázalo se, že přenosný elektrický repelent na baterky. Tak za tohle bych udělila Nobelovku. Správce nám tu vychytávku nabídl k zapůjčení na noc do stanu, ale to jsme s díky odmítli, nebylo to třeba. Ve stanu vždy komáři pochcípali poté, co jsme si vyzuli ponožky, zde, na Veverčí stezce, kdy jsme fusky nenosili, stačil jeden kus neoprenu.

Když se konečně koncentrace komárů ustálila na hodnotě nula komárů v okolí našich těl, mohli jsme začít jíst. Večere to byla úžasná, nepopsatelná. Prostě lukulské hody. Grilovaný losos, brambory, omáčka, salát. Oba jsme se přežrali. Luboš se nejvíce obával, aby po takovém množství jídla poslaného do trávicího traktu nebyl v noci či nad ránem předčasně vzbuzen požadavkem, že strávené jídlo chce spodem odejít z jeho organismu.

Zatímco jsme dlabali, oba sympatičtí provozovatelé kempu si s námi povídali. Letos jsme prý první, kdo sem přijel, což může být dáno i relativně dost nízkým stavem vody. V kempu kromě nás nikdo nebyl a zřejmě ani tak brzo nebude. Jako Češi tam ale prvenství nemáme, loni tam z ČR měl jednu partu, což mě překvapilo, protože když jsem propátrávala internet, nenašla jsem nikoho, kdo by to splul. Buď internet není všemocný, nebo jsou na světě lidé, netoužící se svěřovat veřejně na síti se svými prožitky.



Správce je vtipálek

Když jsme dojížděli, zeptal se nás chlapík, zda ještě něco nepotřebujeme, protože by už svou zaměstnankyni odeslal domů. Poptali jsme se na možnost snídaně, a oba na to kývli. Jím navrženou 6. hodinu jsme zamítli, což jej překvapilo, námi prosazovaná 9. hodina se mu zdála dost pozdní, tak jsme se domluvili na kompromisu – 8,30. On pokýval hlavou, že v tom případě asi budeme odjíždět v 10 hodin, což ještě jde. Ha ha ha, vysvětlili jsem mu, že nás nezná. Pokud budeme snídat v 8,30, tak odjíždět budeme nejdříve ve 12 hodin. Chvíli na nás zíral, pak se usmál a povídá:

„Aha, takže vy nejste honiči kilometrů?“

„Kdepak, v žádném případě. Jsme spíše kochači, rádi si užíváme přírodu a nikam nespěcháme.“

„Tak to jsem rád.“

Po večeri jsme se rozhodli využít dostupné elektrické zásuvky. Jednu takovou měl totiž zvenku na zdi, jen jsme doufali, že je dostatečně voděodolná, když je vydaná napospas nepříznivým povětrnostním vlivům. Vstrčili jsme do ní moji nabíječku, protože jen já mám USB rozdvojku s možností nabíjet přístroje dva, a každý z nás si tak do elektriky připojil mobil.

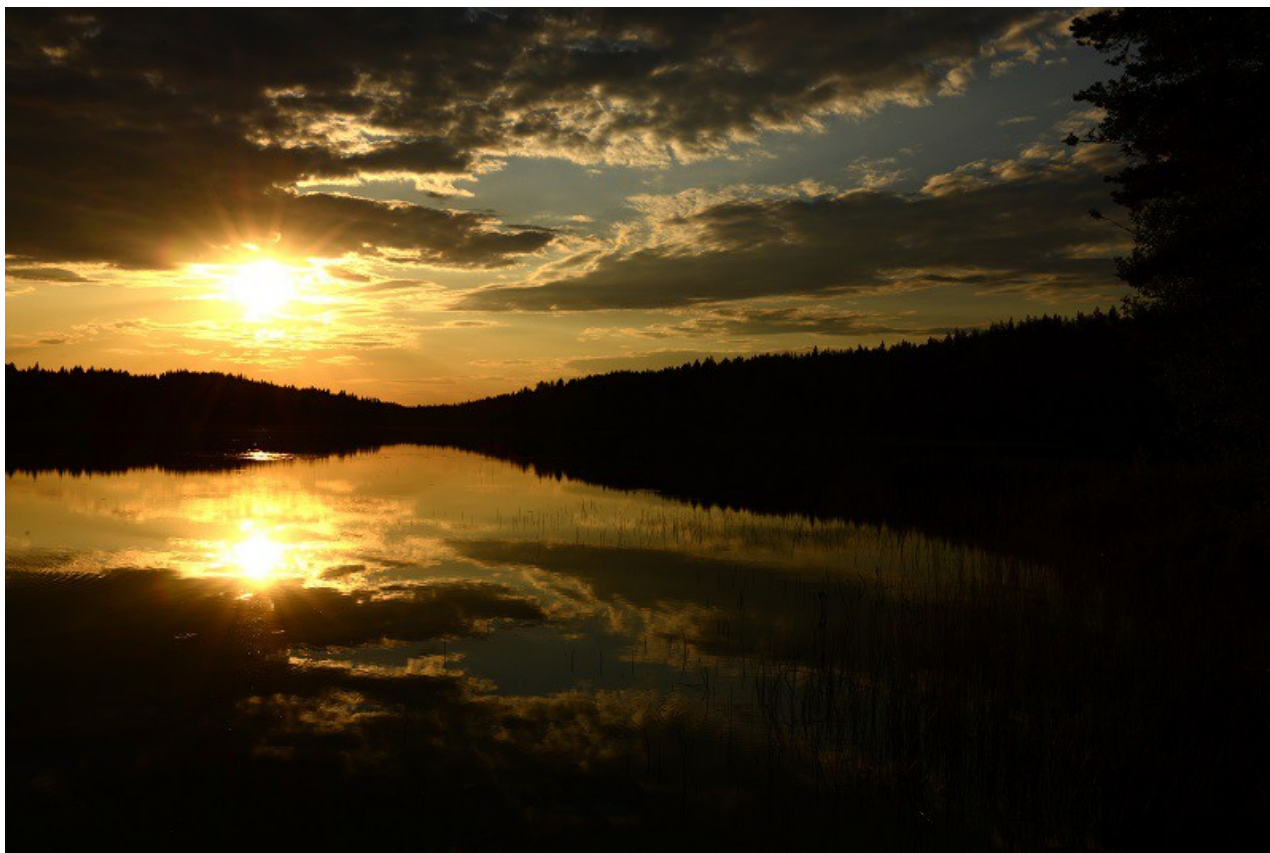
Využívajíc přítomnosti repelentu na stole odhánějícího komáry, donesla jsem tam mapy a rozprostřela je kvůli studiu zítřejší trasy. Ta by sice kilometrově měla být krátká, ale zato obtížná a rozhodně nám nedá nic zadarmo. Hned za kempem přeje, jedny z těch těžších, pak orientačně náročné jezero Hyypiönlahti se spoustou ostrovů, ostrůvků a zátok, poté další přeje, opět jedny z těch obtížnějších, vše zakončeno na tábořišti Kyrsyä.

Hrozí nám, že Veverčí stezku nedokončíme z důvodu nedostatku repelentu

Kemp ležel velmi příhodně u jezera, takže bylo možné kochat se západem slunce, které červeně zbarvilo jeho hladinu. Zatímco se Luboš sprchoval, odnesla jsem si na příhodné místo, ze kterého bylo možné vše pozorovat, stativ i zrcadlovku a páchala fotodokumentaci. Činila jsem tak u jakýchsi neoznačených budov, ze kterých se vyklubala soukromá část kempu, v níž přebýval správce. Ačkoliv se právě saunoval, nevypadal nějak našťavaně, že jsem se tam pohybovala. Prostě lidsky pochopil, že jeho chatka stojí na jediném vhodném místě, odkud se dá západ slunce vyfotit. Luboš nás tam zastihl v družném hovoru a netvářil se nijak překvapeně, že jeho manželka se baví s nahým chlapem. Přece běžná a vysvětlitelná situace, ne? Já fotím a správce se jde ze sauny zchladit v jezeře, tak prostě prohodíme pár slov, a že u hovoru stojí tak, jak ho bůh stvořil, je prostě

normální.

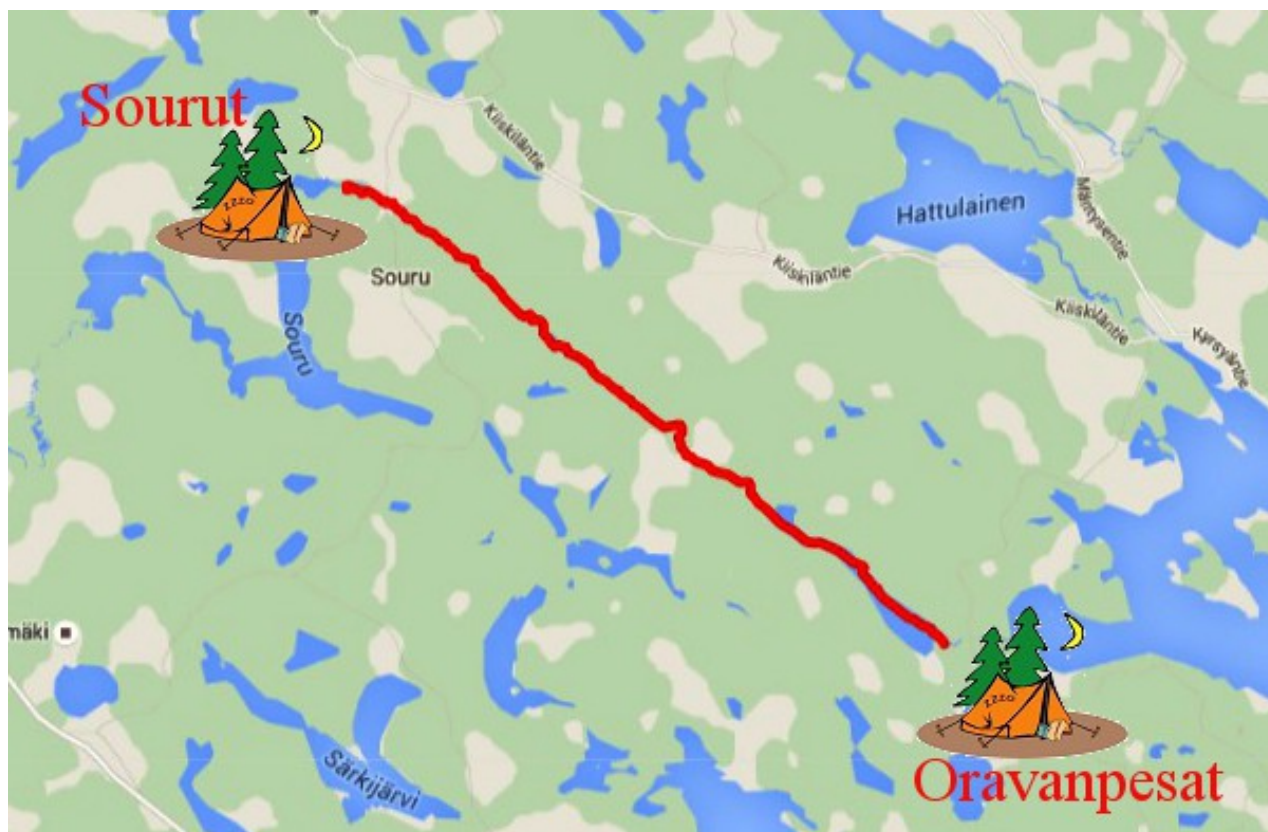
Po návratu do stanu jsme udělali revizi zásob. Ne potravin, nýbrž repelentů. Začínalo nám hrozit, že Veverčí stezku nedokončíme z důvodu nedostatku tohoto odpuzovacího prostředku. Naše dosavadní spotřeba jedna lahvička denně byla překročena a činila 1,5-2 lahvičky. Koupit nový nebylo kde. Nakonec jsme šli s prosíkem za již oblečeným majitelem kempu, který nám věnoval své tři repelenty. Já, třímajíc v rukou jeden kousek a šílejíc z komárů, kteří mě kousali zejména do hlavy, jsem nezaváhala ani na minutu a dokázala, že jsem žena činu. Otevřela jsem si jeden repelent a valnou většinu jeho obsahu jsem si vylila na vlasy. Na vlasy, pár hodin předtím umyté a učesané. Správci to vyvolalo úsměv na rtech.



Budeme rádi, když domů dovezeme 80% věcí

Někdy včera Luboš prohlásil, že bude rád, když domů dovezeme 80% věcí. Nyní se ukázalo, jak hlubokou pravdu to vyslovil. Nikde jsme totiž nemohli nalézt naše hedvábné vložky do spacáků. Ty by jednak měly mírně zvyšovat tepelný komfort, dle našeho mínění zcela zanedbatelně, hlavně ale slouží jako bariéra, abychom si špínou, tělesným potem a mazem neznečistili spacák. Naštěstí jsme je ztratili zrovna v den, kdy jsme byli čerstvě osprchovaní a do spacáků jsme tedy lezli čistí. Že jsme vložky nezapomněli na minulém tábořišti jsem byla rozhodně přesvědčená, protože jsem je

balila já. Určitě někde budou, jenže kde? Naše entropie byla roztahána po čtvrtině kempu, a nám se prostě nechtělo je jít hledat. Pro dnes se nic nestane, přespíme bez nich. Před spaním jsme si ještě lokli zdravotního fernetu. Toho jsme s ohledem na panující příznivé počasí měli poněkud nadbytek. Nabízela se otázka, zda by chybějící repelent nemohl být nahrazen fernetem. Ne ve smyslu odpuzovače hmyzu, nýbrž jako úlevný prostředek po poštípání. Museli bychom ho ale vypít tolik, aby nám bylo všechno jedno, tedy i svědící kůže.



Den 5., čtvrtek 2.6.

Jak jsem dokázala, že jsem člověk a ne zvíře

Ráno, po probuzení budíkem, což na dovolené prostě nesnáším, jsme se vydali na snídaňku.

Zaměstnankyně v kempu pro nás opět vystrojila hostinu, v níž převažoval losos. Asi nás oba se správcem správně včera odhadli jako milce červené rybky. K tomu chleba, a čerstvý! Páni, ten jsme neměli už několik dnů. Majitel kempu nám nabídl, že co nesíme, ať si sbalíme, co on by s tím dělal. Příjemné to místo. Protože jeho personál, tedy sympatická Finka středního věku, byla oděná do zeleného trička s veverkou a názvem kempu, zatoužila jsem též stát se vlastníkem jednoho kusu. Žádný problém, tričko mi bylo prodáno a darem jsem získala i čepičku s veverkou.

Po snídani jsme se vydali balit. Protože naše hydro viselo pod nízkou stříškou, bylo nutné sehnout hlavu. Při prvním průchodu jsem na to zapomněla a praštila se do hlavy. Při druhém příchodu jsem opět zapomněla sehnout kebuli a bouchla jsem se podruhé, pro jistotu na stejném místě. Na stejném místě stříšky i na stejném místě hlavy. Tímto jsem tedy dokázala, že jsem člověk, a ne zvíře. Zvíře se totiž ze svých činů poučí, kdežto já ne. Já se z chyb poučit neumím, tudíž nejsem zvíře. Jsem člověk. Sice s otřískanou hlavou, ale člověk.

V průběhu balení neoprenu jsem objevila naše postrádané vložky do spacáků. Poněkud nelogicky, nebo spíše logicky, se zamíchaly mezi záchranné vesty a vodácké vybavení.



Je jedno, zda mám na hlavě boule od poštípání, nebo od mého střetu se stříškou

Průběžně jsme chodili kontrolovat proces dobíjení. Luboš totiž zatoužil nechat si připojit ke zdroji elektřiny nejenom mobil, ale i tablet, což učinil. Já se mezitím snažila zpacifikovat náš bordel, roztaháný na mnoha desítkách metrů čtverečních, a zároveň uvařit čaj. K tomu sloužila úplně úžasná kuchyňka – zpola otevřený dřevník, vybavený vším možným harampádím. Tam jsem v hrnci, v němž by se dal vařit i slon, tak byl obrovský, nechala připravovat náš čaj.

Samozřejmě ráno se vyrojili komáři, dorůžova vyspíkaní a natěšení na teplou, zdravou středoevropskou krev. Nejvíce útočili na moji hlavu, už dost omláčenou, a od jejich štípanců mi naskakovaly boule. Ty byly neodlišitelné od boulí vzniklých ze střetu se stříškou. Usoudila jsem, že je prostě jedno, jak boule na hlavě vznikly, zda od komárů, či od trámu. Samozřejmě že samotné štípance tak obrovské nebyly, to já tomu dodávala jejich urputným škrabáním.

Včera jsem se poprvé za naši expedici učesala. Nyní jsme dosáhli druhého historického milníku na Veverčí stezce. Byvše obklopeni množstvím vody, dokonce pitné, a nemuseli jsme se tudíž poohlížet na její šetření, jsme poprvé vypláchli termosky. Poučení z loňska, že do termosek se nekouká, nečinili jsme tento naprosto zbytečný akt a jen a pouze jsme termosky důkladně propláchli, aniž bychom zkoumali plíseň vevnitř.



Potřetí. Potřetí jsem se na stejném místě praštila do hlavy

Vydala jsem se dobalit zbytek věcí nacházejících se v altánku a prašila jsem se do hlavy. Potřetí. Potřetí jsem se na stejném místě udeřila do hlavy. Na stejném místě trámu, na stejném místě na kebuli. No nejsem já debil? Jsem, jelikož logická souslednost ukazovala, že když jsem se uhodila poprvé, byla jsem zvíře. No a jelikož se zvíře ze svých chyb poučí, kdežto já ne, svým druhým úderem hlavou do trámu jsem dokázala, že jsem člověk. A jelikož nikdo není dokonalý, třetím blízkým setkáním mezi čelem a stříškou jsem prostě celému světu předvedla, že jsem debil. Když jsme se konečně dobalili, tak bylo těsně před polednem. Správce tou dobou už opět něco dodělával na kempové sauně. Pro koho ten kemp neustále zvelebují? Jen jsme nad tím pokrčili rameny.

Před odjezdem proběhlo nezbytné focení se, kdy jsem stativ se zrcadlovkou umístila na břeh, zdokumentovala jsem nás, jak plujeme, a poté jsme se vrátili k molu, abych fototechniku sklídila. Teprve tehdy jsem se šla definitivně vyčurat a oba jsme se rozloučili se správcem, kterého jsme tím šokovali, jelikož se domníval, že jsme vyrazili už před hodinou, což z části pravda byla. Před hodinou mohl vidět, jak poprvé projíždíme kolem fotoaparátu. Ani jsme se mu nesnažili situaci vysvětlit. Teda my se snažili, ale on to prostě nechápal. No tak nasednu, a jedu, ne? Když chci fotku, mám přijít za ním, on by nás přece vyfotil, a fertig.



Co mi je platné, že včas hlásím kámen, když nás přímo na něj

Luboš nasměřuje

Museli jsme být obezřetní, protože hned za kempem byl most a přímo za ním peřeje Kissakoski, první obtížnější peřeje na trase. Přilby jsme měli pro jistotu příručně, ale nedošlo na ně, nevyhodnotili jsme je jako nezbytné. Teda přesně řečeno, my si je nasadit chtěli, jenže než jsme se rozhoupali a rozhodli, zda si je nasadíme, ocitli jsem se přímo v peřejích. Nebo peřeji? Prostě najednou rychlý proud řeky Kissakoski a plno šutrů. Já, již poučená z předchozích plaveb, jsem poctivě křičela „šutr na jedenáctce“, „šutr přímo před námi“, když tu najednou prudký náraz na spodek kánojky, který se přenesl až na moje pravé koleno. Jelikož jsem jízdu trávila v zákleku, rázová vlna mě prašila rovnou do česky. Bolest mi projela až do morku kostí. Lod' se kupodivu po kameni svezla s dramatickým kvílením. Co je mi platné, že včas hlásím šutr, když přímo na něj Luboš nasměřuje kánojku? Ten pro změnu tvrdil, že na vině jsem já, protože je sice pěkné, že včas upozorňuji na kámen, který leží 10 metrů před námi, ale nevšimnu si šutru ležícího rovnou před naší přídílí. No prostě věčně nespokojený zadák.



„Je tu vítr.“ „Kde? V neoprenu o žádném nevím.“

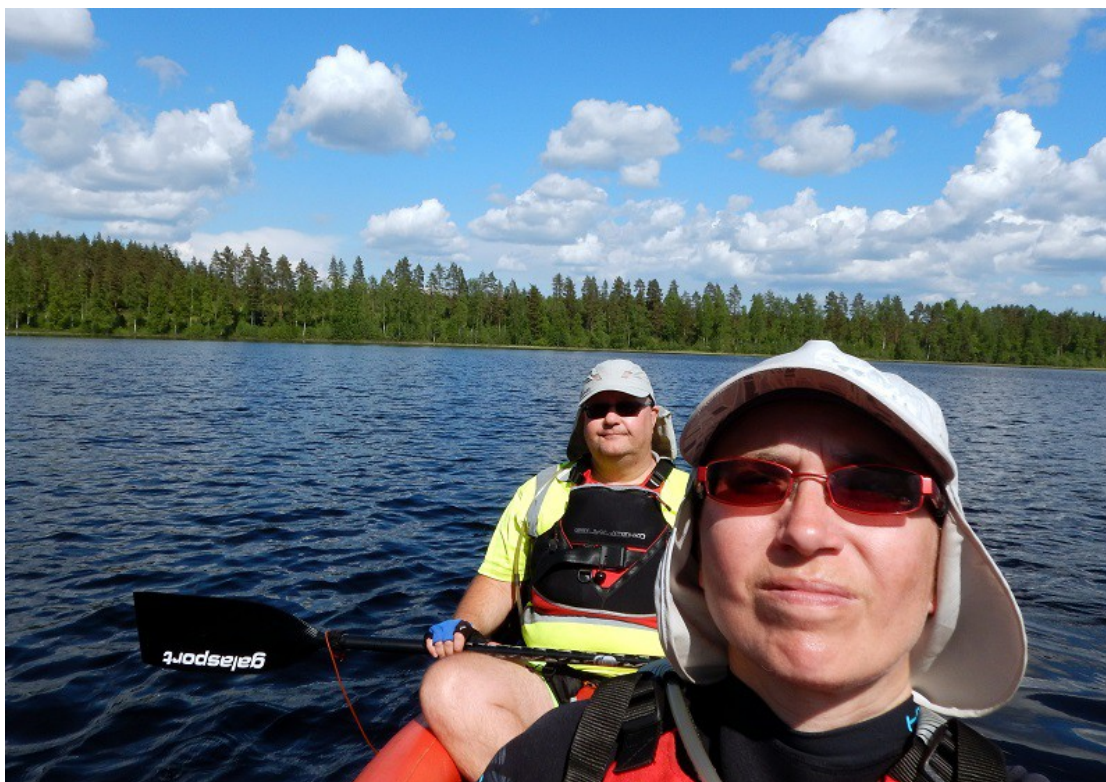
Překonáním peřejí jsme se ocitli na jezeře Hyypiönlahti, kde jsem byla strašně vděčná, že po něm proplováme za jasného počasí. Jezero totiž bylo členité s mnoha ostrovy, ostrůvky, poloostrovy, výběžky, zálivy a orientace by za mlhy či deště byla obtížná. Velmi precizně jsem musela číst mapu a navigovat nás správným azimutem.

Na ostrově Kangassaari jsme se rozhodli zastavit kvůli svačině. Já si vylezla na skalisko a dopisovala jsem deník. Očekávala jsem, že zatímco já se budu věnovat spisovatelské činnosti, Luboš se vykoupe ve vodě jako činíval dosud. K mému údivu se tak nestalo. Není snad nemocen? „Pročpak se nekoupeš?“

„Fouká studený vítr.“

„Cože, fouká studený vítr? Kde? V neoprenu o žádném nevím.“

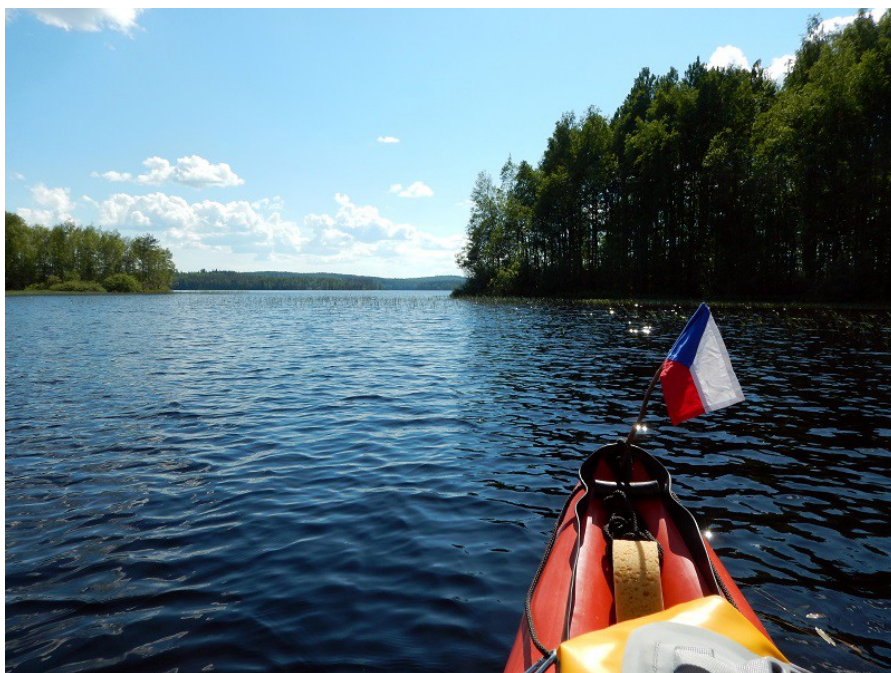
Když jsem se hluboce zasoustředila, tak jsem mu dala za pravdu. Ano, opravdu mnou lomcoval vítr, jehož chladicí efekt jsem přes vrstvu neoprenu prostě necítila. Netušila jsem, že neopren je tak větruodolný. Tady se ukázalo, že prostě staré vodácké poučky je třeba respektovat. Ta hlavní totiž zní, že je potřeba oblékat se podle teploty vody, nikoliv podle teploty vzduchu. No a já, věrná tomuto pravidlu, poctivě sjíždím Veverčí stezku v tomto výkřiku moderní techniky a aspiruji tak na tvorbu vlka, jelikož z neoprenu mám komplet všechno včetně spodního prádla.



Jak jsme si vyrobili lednici

Zastávky jsme využili i k výrobě ledničky. Inspiroval mě k tomu právě Luboš odmítající se smočit ve studené vodě. Ledová voda samozřejmě chladí a my vlastníme potraviny, které bychom v stávajícím, panujícím vedru neradi vystavovali tepelné expozici. Rozhodli jsme se tedy vyrobit si ledničku. Využili jsme faktu, že odtokovým rukávem nám teče chladná voda do lodě, a umístili jsme proto na sedačku pod Luboše na dno kánojky tašku s jídlem. Samozřejmě jsme předpokládali, že bude permanentně ve styku s vodou, to nám ale nevadilo. Kromě jiného toto přerozdělení znamenalo, že Luboš opět musel loď vybalit, přeorganizovat bagáž, a znovu vše nabalit, už asi popáté za dobu naší expedice. To jen aby nevyšel ze cviku, když dnes nemáme žádné přenášení kánojky.

Po přebalení zavazadel a výrobě lednice jsme dál pádlovali přes ohromné jezero Hyypiönlampi. Z peřejí Kissakoski jsme na něj vpluli ze západu, pokračovali asi 2 km na východ, tam se v pravém úhlu stočili na sever, minuli dvě zátoky na západě s délkou plavby 4 km a v pravém úhlu prudce zahli západním směrem. Tam vznikl první orientační oříšek. Alespoň tak se to jevilo Lubošovi, jelikož nikde neviděl řeku Kyräsjoki, do níž jsme měli vplout. Na rozdíl ode mě byl totiž obdařen orientačním smyslem, který já postrádám, zato umím číst v mapách. A jelikož sedím na háku, tudíž vpředu, mám tam taky mapu. A kdo má mapu, tak rozhoduje. Proto jsem bez zaváhání a bezchybně rozhodla, že nyní musíme vplout do tohoto rákosí, že za tím už bude ústí řeky Kyräsjoki. Luboš mi to nevěřil, ale moc možností na výběr zrovna neměl.



Proč je nutné dívat se do přilby

Že jsme tam, kde taky máme být, se ukázalo po dosažení mostu. Až v té chvíli mi Luboš uvěřil, že opravdu vím, kde se právě nacházíme. Protože hned za mostem měly být peřeje Kyrsyänjoki, jedny z nejobtížnějších na trase, zavela jsem k pauze. Jelikož nebylo kde zastavit, přirazili jsme k zarostlému břehu a vskočili do mokřadů kolem nás se nacházejících. V rychlosti jsme do sebe natlačili müsli a hurá na to! Helmy na kebuly, roubíky do úst, rychlost 13 uzlů! Mě ještě neurčitá intuice donutila podívat se do přilby, a dobře jsem udělala. Můj blembák byl plný obrovských mravenců, kteří by mě dozajista poštipali. A že mravenčí štípnutí bolí, je každému známo. Uch, to jsem měla štěstí. Ale odkud se tam vzali? Luboš je v helmě neměl. Je tedy fakt, že jeho přilba se vezla na zádi, moje na přídi. Je proto možné, že do mé napadali z nějakého stromu či keře při projíždění Veverčí stezkou.

Narvali jsme si tedy blembáky a vjeli jsme do proudu řeky Kyrsyänjoki. Mě ještě Luboš přiměl skončit filmování a vzít pádlo do ruky, když už tedy projíždíme peřeje. Ty jsme propluli bez ztráty kytičky. Kameny prostě byly všude, proud nás vedl dle svého uvážení navzdory našim snahám, a kánojku jsme neškrábli o nic více než na úsecích bez peřejí.

Protože slunce pražilo jak divé, jen co jsme usoudili, že koryto řeky s šutry již je normální tok Kyrsyänjoki a že tedy peřeje zůstaly za námi, rychle jsme shazovali přilby. Nevím jak Luboš, ale já měla vlasy durch propocené, a to jsem prosím byla ostříhána na ježka, nebo-li na mužstvo.



Tady žijí bobři!

Čekaly nás jen relativně pohodové dva kilometry řeky Kyrsyänjoki a v šíleném vedru a dusnu jsme dorazili na tábořiště Kyrsyä. Já v neoprenu jsem si připadala jak vajíčko natvrdo, nebo minimálně na hniličku. Bohužel to vypadalo, že počasí se začíná kazit, a panující dusno bylo předvěstí bouřky. Prioritou se stalo postavení stanu. Honem jsme vybalili kánojku, tu jsme zčásti vytáhli na břeh a přes koníčkovací šňůru přivázali ke kmeni stromu. Na jejím dně se nacházela spousta bahna, které se tam dostalo odtokovým rukávem, a my jsme doufali, že když začne pršet, cestou gravitačního spádu voda bahno smyje právě tímto rukávem.

Na břehu stála spousta stromů, které jevily silné známky kontaktu s bobry. Konkrétně byly okousané a poškrábané, část z nich už ležela na zemi. Důkladně jsem studovala poškození kůry na stromech, které ještě stály, a přemýšlela jsem, jak vypadá strom, na němž si medvěd brousí drápy. Co když tu kůru nesloupal bobr, nýbrž medvěd? Lubošovi jsem své obavy nesdělila. Trošku mě ale uklidnilo objevení masivních stop zubů. Tohle určitě spáchal bobr.

Luboš zatím hlasitě dumal, zda mu nějaký vodní hlodavec z čeledi bobrovitých nemůže poškodit naši kánojku. Co když si ji vybere jako dobrou zátku do přehrady?



Jediná další bouřka ve Finsku je až v Helsinkách

V rychlosti jsme nažhavili sms spojení s domovem. Potřebovali jsme vědět, jak moc máme spěchat, jak blízko nás je bouřka. Ségra nereagovala, ale kamarádka Markéta mi poslala předpověď, že bouřka by nás měla líznout okrajem a že jediná další bouřka ve Finsku je až v Helsinkách. No dobře, Finsko má aktuálně bouřky dvě, a ta jedna se nachází zrovna poblíž nás. Stěžovat jsme si ale nemohli, dosud jsme zažívali naprosto luxusní počasí.

Vztyčili jsme náš stan zároveň s prvními kapkami deště. Za silného větru, kdy se nedalo vařit na ohni, jsem musela poprvé na naší expedici vytáhnout plynovou bombu a večeri uchystat v závětrí na našem plynovém vařiči. Zoufale nám docházelo pečivo a na výběr jsme měli těstoviny, těstoviny a

těstoviny. Zvolili jsme si těstoviny. Abychom si jídlo zpestřili, vmíchala jsem do něj konzervu tuňáka. Těch jsme vlastnili několik druhů a díky tomu jsme měli pestrou stravu, a to doslova. Na Veverčí stezce totiž zatím nedošlo na situaci, kdy bychom konzervu tuňáka zajídali konzervou tuňáka s tím, že bychom tu druhou plechovku prohlásili za přílohu. Ani tohle ovšem není krizová situace, zrovna tak krizová situace není stav, kdy se do horké vody vmíchá konzerva tuňáka, aby vznikla teplá večeře. To jsou jen různé variace jídelníčku na cestách.

Jak Luboš rošt na vařič vyráběl

Abychom si večeři vůbec docházeli uchystat, musel Luboš vyrobit rošt na vařič. Totiž my vozujeme s sebou dva hrnce. Jeden, originální k vařiči, je s výměníkem tepla a přesně dosedne na vařič tak, aby se oheň nezadusil. Protože má titanový povrch, užíváme jej pouze k přípravě čaje nebo uvaření vody do expediční stravy. Jakmile ale chceme jídlo z klasických těstovin, které je třeba míchat a hrozí riziko připálení, bereme si na to náš druhý hrnec. Jedná se o starý, klasický ocelový kousek, který je tak poškrábaný, že není poznat jeho původní barvu, jež kdysi, v dávných dobách, byla černá. V něm převážně vaříme na ohni, takže nese příškvár spečených sazí, které samozřejmě neodstraňujeme, jelikož mu to dodává šmrnc a patinu. U tohoto hrnce nehrozilo žádné poškrabání, takže je určen pro případy nutnosti přípravy jídla typu těstoviny. No a samozřejmě zmíněný kastrol má takový průměr, že přesně dosedne na náš vařič a spolehlivě jej uhasí. Abychom tomu zabránili, míváme s sebou rošt, na který hrnec klademe. No a nyní vyšlo najevo, že zůstal doma. Naštěstí Luboš je vynalézavý a pomocí tří klacíků vytvořil provizorní vychytávku, díky níž jsem bez problémů uchystala těstoviny i s omáčkou.



Revize repelentů

Po vybalení a klasickém rozvěšení hydra jsme provedli revizi repelentů. Musíme totiž šetřit, zbývají nám poslední čtyři kousky s tím, že u jednoho trochu hapruje rozprašovač. Bohužel zrovna tento nešel odšroubovat a tudíž obsah vylít, jak jsem občas s oblibou činívala v zápalu hysterie z komáří invaze. Domluvili jsme se s Lubošem, že opět přejdeme na původní systém, tj. jeden otevřený repelent sdílený námi oběma. Nevíme totiž, jak dlouho nám ještě překonání Veverčí stezky potrvá. Kvůli jídlu jsme spěchat nemuseli, zásoby jsme měli dostatečné, samozřejmě za jediného předpokladu. Tím byl fakt, že nám nesmí vadit jíst pouze a jen konzervy tuňáka, což nám, kovaným rybomilcům, opravdu nevadilo. S tímto jsme tedy ukončili revizi proviantu. Kromě mnoha plechovek tuňáka jsme vlastnili nějaké těstoviny a müsli. Chléb jsme nejedli už dlouho. Čeho jsme ale zatím měli dostatek, byly žvýkačky se salmiakki, a to se též počítá.

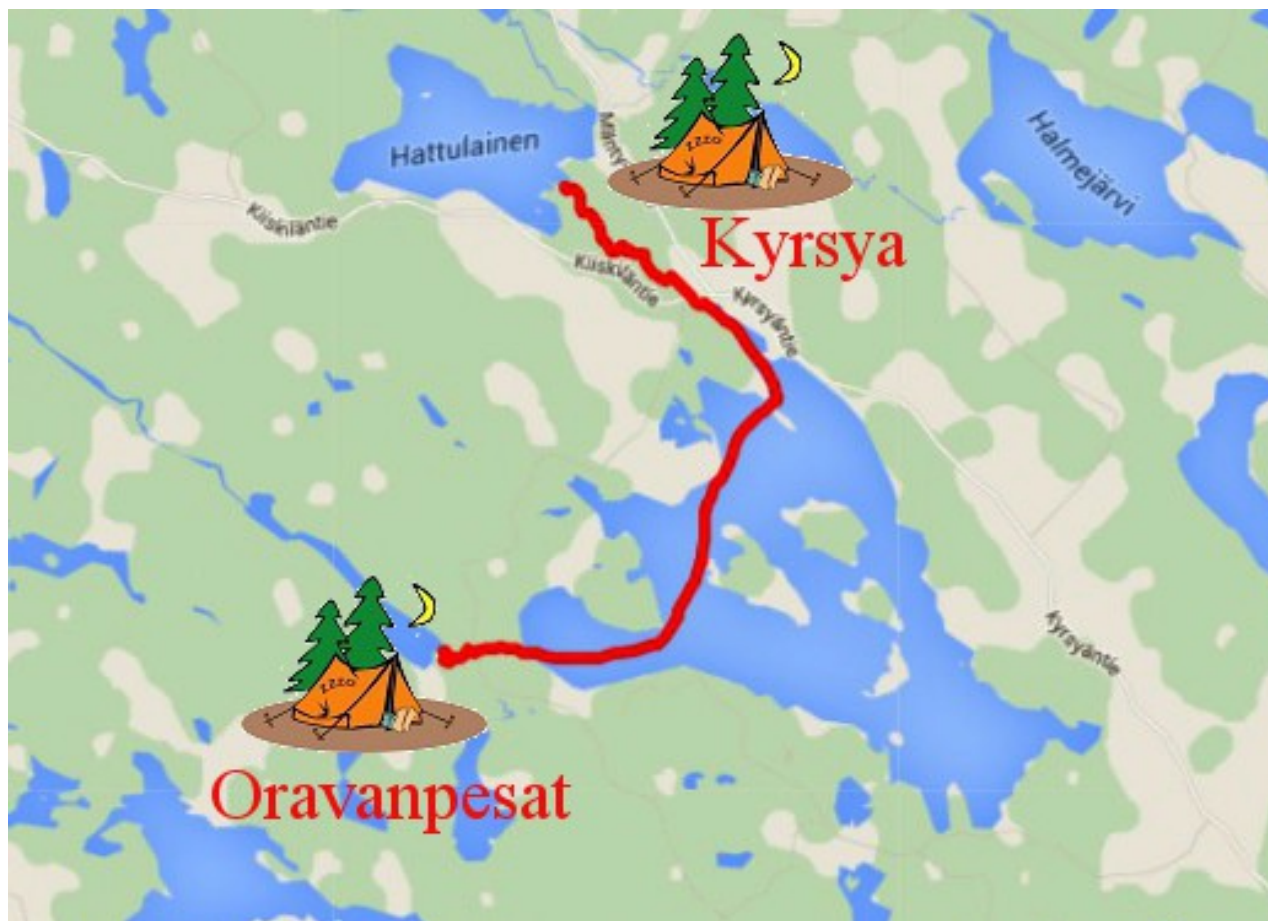
U večere jsem řešila dilema, jak pojedu zítra oděná. Byla jsem totiž fest spálená na horních končetinách a poněkud přehřátá díky jízdě v neoprenu. Co se mnou dál? Triko merinové má hodně krátký rukáv a spálím se. Triko neoprenové má sice rukáv krátký, ale mnohem delší než merinové, takže mi ochrání citlivé partie paže, na tělesném jádře se ovšem přehřeji. No a triko neoprenové s dlouhým rukávem by mně sice zabránilo ve vzniku spálenin, ale asi bych skončila na ARO kvůli tepelnému kolapsu organismu.

Jak jsme zaspali západ slunce

Po sněžení večere jsem chtěla počkat na západ slunce. Luboš byl už ve 20,30 zahrán komáry do stanu, kde okamžitě vytuhnul. Já zatím seděla u ohně, který se Lubošovi nakonec vzdor dešti povedlo zapálit, a očekávala jsem, až se ta oranžová koule na obloze dostane nad obzor na hladinu jezera Hattulainen.

Vydržela jsem do plamenů koukat asi 1,5 hodiny, nakonec nepřekonatelná únava z dnešního dne zdolala i mě a já se rozhodla, že půjdu též do hajan. Nemělo smysl se pokoušet zůstat vzhůru, říše Morfeova mě volala a mně se klížila víčka. Jen co jsem zatáhla zip na spacáku, tvrdě jsem usnula. Probudil mě kolem 23. hodiny tlak v močovém měchýři, takže jsem vstala, abych tomu ulevila, a tím pádem jsem zjistila, že slunce již zapadlo. Hajzlík jeden! Podle indicií, tj. podle zbarvení hladiny a velikosti zbývajícího slunečního kotouče se tak muselo stát relativně nedávno, maximálně před půl hodinou, spíše ale před 15-20 minutami. No co už, je to pech. Obloha byla jasná, takže bouřka nás opravdu jen lízla okrajem a přesunula se dál. Snad nám naše dosavadní pěkné počasí

vydrží. To se již vzpamatovaly i spojky z domova a podle jejich předpovědi, respektive podle smsek s oficiální předpovědí, by se bohužel počasí mělo začít kazit. Kdesi v dáli, ve směru, kterým se zítra vydáme, se nad obzorem tvořila kupovitá oblačnost, čímž dávala za pravdu zprávám z domova o zhoršení počasí.



Den 6., pátek 3.6.

Jak jsme se koupali v repelentu

Protože večer jsem vytuhla dříve, než jsem stihla nastudovat trasu, pustila jsem se do toho při dlabání snídaně. Tu tvořily – jaké překvapení – těstoviny. Opět jsme měli na výběr z mnoha druhů konzerv tuňáka, kterou jsme si každý vmíchali do své porce.

Dnes nás měl čekat jeden z delších úseků. Napřed podél východního okraje jezera Hattulainen, přes řeky Rasakanjoki a Tikanjoki, dále podél severního okraje jezera Kaislanen přes řeku Pyönninjoki a poté přímo přes jezero Halmejärvi na další tábořiště Partala. I přes svou délku se trasa jevila pohodově zejména díky různorodosti a pravidelnému střídání jezerních a říčních úseků, a také díky absenci peřejí. Prostě brnkačka. Ó, jak bláhoví jsme byli.

Cárovité mraky na nebi v kombinaci s dusnem vytvářely dojem jako před bouřkou, k čemuž přispívali i hladoví komáři a vrhali se na nás ne ve stovkách, nýbrž tisících exemplářích.

Zoufalstvím jsem už nemohla vydržet, takže se nade mnou Luboš slitoval a masívně, důkladně a pečlivě mě celou postříkal repelentem. Vyšplíchal na mě takové množství repelentu, že jsem měla dojem, jako kdybych se v něm koupala. Stejný postup použil i u sebe, jen díky své trošku větší ploše vypotřeboval o nějaký ten mililitr roztoku více. Nakonec jsem pak použila svůj osvědčený způsob, kdy jsem si odšroubovala závěr lahvičky a její zbývající obsah jsem si vylila na vlasy.



Jak jsem si vyhazovala z kalhotek jehličí

Pamětlivá vodácké poučky hovořící, že vodák má být oděn dle teploty vody, nikoliv vzduchu, oblekla jsem se dnes komplet do neoprenu, a to včetně kalhotek i podprsenky. Ano, i takové věci se z neoprenu vyrábějí. Asi to sponzoruje lobby výrobců protivlčích masť. Mimochodem, víte, jak je vlk na třináct? Přece zapařená prdel.

Odhodlaně jsem se tedy do svých neoprenových svršků nasoukala, když najednou... Aúúúú, do zadku mě bodalo asi tisíc jehliček. Honem jsem se chtěla svléct, ale neopren se přicucnul na moji pokožku a odmítal se odlepit. Bojovala jsem tak několik horkých chvil, než se mi povedlo bombardáky sundat a zjistit, co v nich mám. K mé úlevě to nebyl žádný hmyz, ale prosté jehličí. Jak se mi tam dostalo, nechápu. Po vytřepání smetí jsem se do neoprenu začala znovu cpát, ale zamotaly se mi nohy do nohaviček a já se rozpleskla jak žába. Samozřejmě do jehličí, které se tak v mých hadrech znovu ocitlo, a to v míře ještě větší než předtím.

Po sbalení jsme spáchali klasický rituál, tj. foťák se stativem na břehu a provedení potřebné fotodokumentace. Museli jsme se kvůli optimálnímu záběru vrátit zpět do rákosí do řeky Kyrtsyänjoki, odkud jsme včera připluli, takže na výsledné fotce vypadáme, že přijíždíme, byť opak byl pravdou.



Vlny jako kráva

Po naložení fototechniky nám již nic nebránilo pokračovat do ústí řeky, kde jsme se rázem ocitli na jezeře Hattulainen. Jenže ouha! Na jezeře fičel ostrý severák, což nám až tak nevadilo, protože jsme se zahřívali pádlováním. Vítr si ovšem jednak pohrával na hladině s naší kánojkou, jako by to byla jen dětská hračka, jednak zvedal vlny jako kráva. No dobře, jako kráva nebyly, ale takových 30 cm určitě dosahovaly. A ty již měly dostatečnou sílu k převrácení naší loďky. Prostě najednou podmínky spíše jako na moři, určené pro mořský kajak, a naprosto nevhodné pro otevřenou kánoi. Zde poprvé na naší výpravě jsme ocenili samovylévací rukáv. Voda se nám masivně přelévala přes borty, nesená sem větrem a vlnami, ale naštěstí bezproblémově odtékala tímto rukávem pryč. S kánoí bez tohoto otvoru by ve stávajících podmínkách bylo jezero Hattulainen nesjízdné. Chvillemi na nás vítr snesl spršku vody a kompletně nás smáčel. Mně v neoprenu bylo hej, Luboš v obyčejném triku byl mokrá jak myš. Okolní podmínky mu znemožňovaly se tím nějak více zaobírat, protože jsme měli co dělat, abychom se nevyvrátili. Jediná možnost pohybu byla tangenciálně ke směru vln a mírně proti větru. S větrem v zádech jsme byli nestabilní, vítr z boku byl rizikový kvůli vyvrácení se. Chtě nechtě jsme tedy museli zvolit plavbu po jezeře nikoliv v našem požadovaném směru, ale prostě v jediném směru, kterým se dalo vůbec pokračovat. Najeli jsme tam asi trojnásobek kilometrů, ale příliš možností na výběr jsme neměli. Boj s větrem byl boj o každý metr. Vlny byly natolik dravé, že mě občas díky pozici v zákleku na špici některá z nich praštila do česky jak šutr, když předeck lodi najížděl proti vlnám. Každé takové udeření mělo parametry, jako bych z metrové výšky spadla kolenem na beton.

Občas by bylo lepší, kdybys neudělala vůbec nic

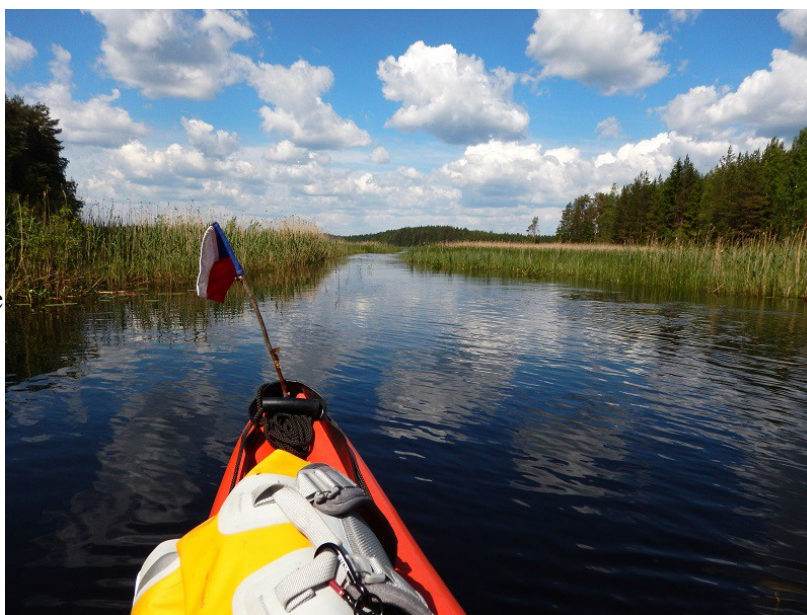
Poslední úseky jezera se nám sláný pot z čela dostával do očí a štípal jak cyp. Já měla pocit, že byt' se prudce ochladilo, musí nutně z mého neoprenu stoupat pára, tak jsem se přehřívala díky intenzivnímu pádlování. Každé vložení pádla do vody znamenalo přetahování se s tímto živlem. Úzká zátoka s ústím řeky Rasakanjoki nám přišla jak balzám. Rázem utichl vítr i vlny a my se vnořili do prudce tekoucího proudu plného šutrů. Zde klasicky jsem já hlásila překážky přede mnou a Luboš křičel povely „reverz, zaber, přitáhni“. Horší bylo, když vyžadoval jejich aktivní, samostatné provádění, protože v této rychle tekoucí řece se očekávalo mé vyhodnocení situace a následně správná reakce. Rychlost toku činila 6 km/hod., což znamenalo, že jsem se statečně musela ke čtení řeky a směřování kánojky postavit jako chlap. Luboš, sedící za mnou, tudíž nevidící

dobře dopředu, mě opravdu nemohl správně navádět pomocí rozkazů, a musela jsem se rozhodovat sama. Výsledkem pak někdy bylo, že jsem loď zavedla do hustého porostu poblíž břehu. Tam jsme se nejprve zaklínili na šutrech a zamotali ve větvích, poté nás vyrvala rychle tekoucí řeka a vrbičky důkladně očesaly naši kánojku, takže jsme přišli o všechny neupevněné věci, jako třeba o reflexní pásky a nějaké další drobnosti. Luboš to okomentoval, že někdy by vyšlo lépe, kdybych neudělala vůbec nic. Přitom to byla jen a jen jeho vina. Pročpak vše důsledně neupevnil gumicuky? Navíc v těch vrbičkách, kam nás to díky mé invenci zaneslo, bylo opravdu kouzelně.

Jak jsem Lubošovi umožnila řídit loď pozadu

Opustili jsme řeku Rasakanjoki a změnou kurzu o téměř 180° východním směrem přes úzký záliv jezera Pieni-Mäntynen jsme se ocitli v ústí řeky Tikanjoki. Luboš se sice pokusil protestovat, protože se mu nezdál azimut, já nás ale dle mapy navigovala bez zaváhání. Tok řeky Tikanjoki si s ničím nezadal s řekou Rasakanjoki. Opět koryto plné šutrů a spousta technických úseků. Ty se poznaly zejména díky tomu, že najednou jsme s kánojkou uvízli na šutru, který tam předtím nebyl a zčista jasna se zjevil v zakřivení časoprostoru. Umožnila jsem tak Lubošovi udržovat si jeho nedávno vytvořenou schopnost naskočit do lodi poté, co ji ze zaklínění uvolní a ta je unášena proudem v širou dál. Z nějakého důvodu ale můj dobře míněný počín neocenil.

Průběžně jsme méně či více úspěšně kličkovali mezi kameny, když jsme opět na jednom z nich zůstali uvěznění bokem. Rychlý, silný proud nás okamžitě měl tendenci převrátit, tak jsme prudce pádly píchali do dna ve snaze odrazit se, což se nám posléze podařilo jen s drobnou vadou na kráse. Řeka nás totiž otočila a my tak museli několik desítek metrů sjíždět pozadu. No co, umožnila jsem Lubošovi, aby se procvičil v schopnosti kormidlování lodi pozadu. Na nejbližším vhodném místě jsme zastavili, kánojku si otočili normálním způsobem a Luboš vypadal, že chvíli vážně uvažoval, že mě tam vysadí a dál bude pokračovat osamocen. Nakonec zvítězila zodpovědnost. Určitě by se ho moji pokrevní příbuzní ptali, co se se mnou stalo.



Kazí se počasí aneb bum, bum, bum

Proud se najednou zklidnil a před námi se zjevil most. Podle mé mapy to značilo konec říčního úseku a začátek jezera Kaislanen. Logicky jsme se ode dneška jezer obávali, jinak se ale po Veverčí stezce pokračovat nedalo. Těsně před mostem nás ošplouchla vlnka, která nás téměř vyvrátila. Co vlnka, to byla přímo vlna. Obří vlna. Ta nás nahnala rovnou pod most, který byl na náš vkus nízký. Co nízký, byl kurevsky nízký. Předklon již nebyl možný, oba jsme se rychle zaklonili a takto projížděli. Najednou se zezadu ozvalo bum, bum, bum.

„Co to bylo?“ Zeptala jsem se vyděšeně Luboše.

„Co asi tak myslíš?“ opáčil Luboš.

„Hm, nemohla to být naše anténka, kterák narážela do mostu?“

Samozřejmě že byla. Naše anténka, tvořená náhradním pádlem, sekýrkou, prodlužovacími držáky na kolečkách a pumpičkou, dohromady pevně svázané a dříve označené dnes již ztraceným reflexním pružným popruhem. Vršek tohoto soukolí bouchal do spodku mostu, čímž došlo k obroušení listu náhradního pádla.

Ocitnutím se na jezeře se brutálně zhoršilo počasí. Nebe se zataáhlo do jednolitě šedé barvy, slunce zmizelo za mraky, zvedl se vítr a ve vzduchu byl cítit déšť. Naštěstí jsem jela v neoprenu, takže jsem to až tak neřešila, navíc zastavit kvůli převlečení nebylo kde.

Jak jsme hledali průjezd do řeky

Jezero Kaislanen jsme obezřetně přepádlovali po jeho severním okraji, perouce se u toho s větrem a vlnami. Ty měly velikost asi tak poloviční krávy, takže proti jezeru Hattulainen vlastně pohoda. I tak jsme měli dost velké problémy udržet jak stabilitu lodi na hladině, tak směr naší jízdy. Ty asi dva kilometry nám trvaly nekonečně dlouho, plácali jsme se tam v zarostlém rákosí několik hodin. Hledání průjezdu do řeky Pyöniönjoki bylo i s mapou na očích poměrně obtížné. Azimut jsem sice znala, ale orientujte se v zarostlých mokřadech. S kompasem v ruce jsme se prodírali rákosím, brčály, vrbičkami a mně vytanula na mysli pohádka Rákosníček, zejména úsek „Za mlhou hustou tak, že by se dala krájet...“ Bud' na nás klesly mraky, nebo se zhoršila viditelnost. Ta činila s bídou pár metrů a mně se naštěstí s mapou v paži levé a buzolou v pravé povedlo trefit začátek řeky Pyöniönjoki. Ruku v ruce s vplutím na řeku začal déšť. Co déšť, tohle byla průtrž srovnatelná s bleskovými srážkami během povodní. Opět jsme ocenili náš odtokový rukáv, kterým voda, napršená shora, vytékala dolním otvorem v lodi. Možná se i ochladilo, to jsem ale oděná v neoprenu

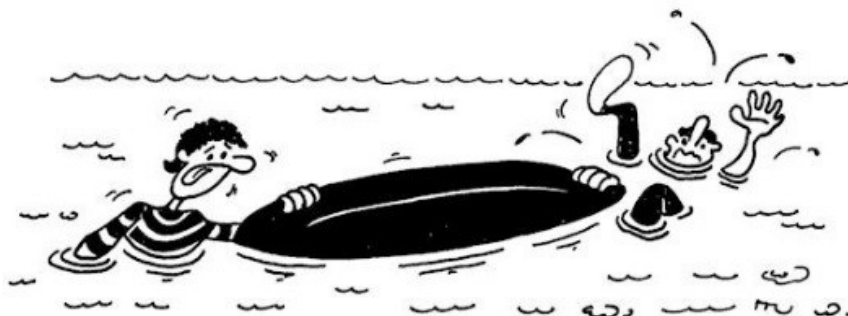
nemohla posoudit. Horší bylo, že kromě deště se přihnala i bouřka. Tato byla v pořadí první, a jelikož jsme se nacházeli na řece, kdy kolem nás a zejména nad námi se tyčil hustý porost, nepanikařili jsme. V silném dešti jsme tedy poctivě pádlovali dále, smáčení kapkami seshora i zezdola. Seshora na nás dopadaly z mraků, zespoda na nás šplíchala voda z řeky.

Jak jsem Lubošovi splnila jeho největší expediční sen

Na našem putování měl Luboš sny dva. Cestovatelský, který se týkal kompletního vybalení a znovunabalení lodi přímo v akci, což se mu poštěstilo již 3x při nucených přenášeních kánojky na nesjízdných úsecích. Tohle se mu zdálo srovnatelné s vytažením motoru z Malucha Polákem Radkem na trabantí výpravě do Tichomoří.

Druhý sen byl odlišný. Expediční. Týkal se toho, jaké je zažít „to“ poprvé. Neustále o „tom“ mluvil, zároveň se na „to“ těšil i se „toho“ obával. Kýžené „to“ zatím nenastávalo, až nyní ideální konstelace podmínek umožňovala ono „to“ zakusit. Přičinila jsem se o „to“ já při jedné ze zastávek, kdy jsem nutně musela za potřebou a vyžádala jsem si zastavení u břehu neumožňujícího vhodné přiřazení lodi. Napřed jsem si vzala pádlo, abych provedla správné změření, zda „to“ v terénu vůbec půjde provést, pak jsem přehodila nohu přes bort lodi,... a najednou „to“ bylo tady. Mohu zodpovědně říci, že pocity při „tom“ jsou vlhké, ba přímo mokré. Luboš nijak nadšeně nevypadal, a než mě stihl seřvat, výrazným zvednutím obočí jsem mu ukázala, že stále svírám pádlo v ruce. Můj drahý manžel tedy alespoň stiskl pevně rty, ale nenadával. Vysvětlila jsem mu, že jsem nás fakt nesvrhla do řeky naschvál, byť se mu to tak jevilo, že jsem mu prostě chtěla dopřát ten pocit, jaké to je, se poprvé cvaknout. No a co, že jsem si blbě naměřila výšku vody u břehu pádlem, tudíž jsem při vystupování nás oba z lodi vyvrátila, protože jsem nedosáhla na dno? Aspoň vidí, jakým přínosem je pro expedici přítomnost ženské, chlap by mu výlet takto nezpestřil. Nebo by alespoň opravdu došlápl tam, kde si hloubku měřil pádlem, a ne jak já, pako jedno, o dvacet centimetrů vedle, kde bylo dno podstatně níže. A

vůbec, nemá právo frflat,
vždyť celou dobu mluvil o
tom, jak chce začít pocit
„prvního cvaknutí se“.



Jak mi uplavalý karimatky

Převrácením kánojky došlo k tomu, že z ní vypadly nepřípevněné předměty. Protože o všechno, co dosud pevně nebylo přivázáno k lodi, jsme přišli při mém nechtěném zakotvení ve vrbičkách, neměli jsme už co ztratit. Přesto najednou na hladině něco plavalo. Perkele! Vždyť to jsou moje karimatky! Tyto nařezané kusy staré karimatky užívám k polstrování mého zákleku a jsou bezpodmínečně nutné k dalšímu pokračování Veverčí stezky. Musím je získat zpět. Zatím jsem jen šokovaně zírala, jak je proud unáší v širou dál. Luboš soustrastně prohlásil mé karimatky za odepsané. Ne tak já, bez nich nemůžu v kánojce pohodlně klečet. Jenže jak je dohnat? Po břehu to nešlo, ten byl zarostlý neprůchodným houštím. Povedlo se mi po vodě přes kořeny stromů přeskákat asi 20 metrů po proudu a tam pomocí dlouhé větve karimatky vylovit. Sice byly mokré, ale na jejich funkci to vliv nemělo. Navíc jsme měli mokré všechno, částečně díky dešti, částečně díky cvaknutí se. Drahocenné karimámy jsem nesla v jedné ruce a druhou jsem se přidržovala stromů podél řeky při návratu k Lubošovi. Naproto jsem nechápala, jak jsem tento úsek mohla zvládnout běžet. Když jsem dorazila k Lubošovi, ten, vrče cosi nesrozumitelného, vypadal naštvaný na celý svět a především na svoji manželku, které připisoval vinu za všechno negativní, zejména za z jeho pohledu zbytečné vyvrácení lodi, a tudíž i namočení věcí. Dala jsem mu pusu a zdůraznila jsem svou roli v navigaci na Veverčí stezce. To jen pro případ, že by mě chtěl vysadit na břehu. Naštěstí se usmál, zavelel k nasednutí a pokračování. Pohledem ještě smutně přejel mokrou výbavu. No co, já za to nemůžu, beztak jsme měli všechno mokré z předchozí průtrže, takže nějaké cvaknutí zas tolik nepřispělo k zmáčení se.

Bouře, jak má být

S doznívající bouřkou jsme z řeky Pyöniönjoki vpluli na jezero Halmejärvi. Ode dneška jsme měli velký respekt před jezery, na nichž rázem mohou vzniknout podmínky jako na moři. Toto se ale jevilo zcela nevinně. Alespoň mně tedy jo: klidná voda, snesitelný vítr, zanedbatelné vlny... Ne tak Lubošovi, ten byl ve střehu. Ujeli jsme pár desítek metrů, když náhle zavelel k otočení a dosažení nejbližší pevniny, jímž se stal bezejmenný ostrov kousek od ústí řeky Pyöniönjoki. Jak na tohle přišel, nechápu, mně se obloha jevila stále stejně. Jak se ukázalo, měl pravdu on. Během pár sekund se zvednul prudký vítr ohýbající stromy, následovaný intenzivním, přivalovým deštěm. Jak tohle vycítil? Vždyť nikde nebyly žádné indicie. Tou dobou jsme už byli bezpečně ukryti pod úzkou stříškou, z níž na nás bohužel při poryvech větru cákala voda. Díky tomu jsme prochládali, dokonce

i Luboš, tak jsme si na sebe natáhli dlouhé neopreny. Nic jiného jsme aktuálně neměli příručně k dispozici. Ruku v ruce se silným vnímáním zimy na nás kromě chladu dolehl i hlad. Dostupné jsme měli pouze müsli, které bylo poněkud rozmáčené, protože na ně napršelo. Ostatně asi tak stejně jako všude jinde do lodi. Sezobli jsme müsli, zapili je našťestí horkým čajem z termosek, a mě přebral spánek. Podvolila jsem se mu tedy, zatímco na mě chvílemi pršelo. Velmi tvrdě jsem takto spala asi 20 minut, pak jsem trhaně usínala, spala a procítala asi hodinu. Když jsem se definitivně probudila, tak bouře stále zuřila, přímo před našima očima se stromy ohýbaly až k zemi a pro řev větru nebylo slyšet vlastního slova. To už ale komáři zjistili, že se pod stříškou skrývá zdroj teplé krve, a vrhli se na nás, jako by měla nastat apokalypsa ve formě vyhynutí teplokrevných živočichů. Naštěstí neopren prokousnout nemohli, bohužel se vyřádili na zbytku naší odhalené kůže, tedy na jemné kůžičce nosu, rtů, očí a uší.



Jak jsme byli zmrzlí až do morku kostí

Po třech hodinách čekání, až se bouře vyřádí, jsme do panujícího deště vyrazili. Déšť jako takový nám nevadil, potřebovali jsme, aby se zklidnily blesky a vítr. I tak ale vlny dosahovaly velikosti dvou krav, tedy 60 cm, a házely s námi jak s krabičkami od sirek. Naštěstí Luboš byl zkušený zadák a kormidelník v jedné osobě a bezpečně nás přes rozbouřené jezero Halmejärvi převezl, byť jsme

chvílemi neměli daleko od převrácení se. A to jsem v tom prosím byla nevinně, jelikož uprostřed hladiny jsem fakt neměla potřebu. Potřebu chtít čurat ani fotit. Místo toho jsem měla jinou potřebu. Zahřát se! Zima mi byla strašná a tentokrát se mnou Luboš plně souhlasil. I jemu, byť měl dlouhé neoprenové triko, bylo zima. Zima, která nám lezla do morku kostí. Měla jsem strach, že když prudce udeřím rukou, transformovanou na led, rozpadne se tato na úlomky jako rozbitá tabule skla. Abych si zvýšila tepelný komfort v distálních partiích, navlekla jsem si na ruce neoprenové nátepníky. Lubošovi jsem navrhla totéž, jemu se ale do toho nechtělo přímo uprostřed jezera, kde mu tahle má činnost přišla riziková.

S očima na mapě jsem průběžně kontrolovala reálnou scénu. Panující bouře totiž zhoršila viditelnost a my byli na jezeře odkázáni na můj orientační smysl, který nemám, mou schopnost číst mapu, kterou mám minimální, a mou schopnost užívat buzolu, kterou mám o něco větší než minimální. Není tedy divu, že Luboš, usazený za mnou, oprávněně panikařil. Já jsem se ale zachovala jako ženská, tudíž jsem se vykašlala na azimuty a podobné kraviny a navigovala jsem nás do zátoky, kde jsem za mostem odbočila doprava na tábořiště. Most sice z dálky vidět nebyl, ale hluk z dopravy slyšet byl, a tím jsem se v oparu znemožňujícím viditelnost řídila. Bezpečně jsem tak trefila tábořiště Partala, kam jsme dorazili zmrzlí jak sobí hovno. A mokří jak vodníková nevěsta. To jsme ještě netušili, že jsme mokří ještě mnohem více, než nám bylo známo.



Jaká je to úleva, svléct si mokrý neopren

Konečně. Konečně jsme dosáhli tábořiště Partala. Jevilo se nám to jako zatím nejhorší tábořiště na trase, přesto nám přišlo mnohem lepší než nic. Každopádně se zde nacházel rovný plácek k postavení stanu, byť přímo u silnice, dále zde byla polorozbořená pec, dřevník se zásobou dřeva a kadibudka. Co jiného bychom si vlastně mohli přát? Přece teplo a sucho.

Aktivní Luboš se hned vrhl na pec, kterou pomocí dostupných cihel přebudoval na účinný krb. Postavili jsme stan, vyzkoušeli WC, a uvařili na plynu expediční stravu. Na peci by to trvalo neskutečně dlouho, užívali jsme ji tedy pouze na prohřátí našich promrzlých tělesných schránek. Rovnalo se to nirváně. Podobně slastný pocit jsme zažili asi před hodinou, kdy jsme ze sebe servali mokrý neopren. Úlevný to pocit. Mokrý hydro, z nějž kapala voda, jsme pověsili na provizorně zbudované šňůry z gumicuků. Ty jsme napřáhli mezi stromy a co se nevešlo, vrazili jsme na dřevěný ukazatel Veverčí stezky. Například na packy veverky se dobře navlekly neoprenové boty, na kánojku veverky zase neoprenové fusky.

Na věču jsme měli expediční stravu, což nám přišlo jako mana z nebes. Prostě žádná nutnost vaření, pouze předpřipravený pokrm zalit horkou vodou, chvíli počkat, a začít jíst. Tohle jsou ty chvíle vyhrazené právě pro pokrmy zvané expediční, přitom se jedná o plnohodnotné a dokonce chutné jídlo.



Jak Luboš pec stavěl aneb jak se pozná, že se ochladilo

Toto tábořiště bylo specifické přítomností pece, nikoliv otevřeného ohniště. Bohužel pec byla z větší části pobořená, takže Luboš asi hodinu kladl cihly, z nichž byla původně pec postavená, na sebe, aby zbudoval novou stavbu. Na vrchol pak položil v trávě se válející rošt a ten zatížil dalšími několika cihlami. Výsledek byl sice oslnivý, ale málo sálavý. Zrovna dnes se výrazně ochladilo, takže místo romantického sezení u ohně jsme se, drkotajíce zuby, krčili u pece. Já v pérovce, Luboš navlečen v teplé mikině. U něj nezvyk, do dneška pobíhal po tábořištích nahoře bez. Nyní si ovšem chutě oblékl tlustou flísovou mikinu a pevně si ji zapnul až ke krku.

Plameny, uvězněny ve zdích pece, neposkytovaly nějaký velký komfort. Trochu paradox, zrovna dneska, kdy jsme sem přijeli promrzlí a prokřehlí, bychom ocenili klasický otevřený oheň. Ten jsme si tam ale založit netroufli. Napadlo nás, jestli zpola rozbořená pec nebyla spíše než vandala dílem někoho, kdo stejně jako my potřeboval ohniště, nikoliv pec.

Byť teplota klesla na pár stupňů nad nulou, jedné věci Luboš nemohl odolat, a tou byla koupel v ledovém jezeře. Magor.



Nepokrčím si pérovku?

Konečně došlo i na vybalení vodáckých batohů. Na jejich dně čvachtalo asi pět litrů vody. Nevadí, však všechno máme v nepromokavých obalech. Vytáhli jsme postupně vak s Lubošovým spacákem a posléze i s mým. Lubošův po vysypání ze sáčku byl OK, můj byl durch. Durch mokrý. Pérový

spacák, který je velmi náchylný na kontakt s vodou. Priorita byla vysušit jej natolik, abych se v noci vyspala, nebo alespoň neumrzla. Napřed jsme z něj vyždímali asi tři litry vody. I pokud bych přeháněla, což se nestalo, tak minimálně litr to byl. I poté byl spacák stále mokrý, nikoliv vlhký. Proto jej začal Luboš sušit u ohně, což nemohlo dopadnout jinak, než že mi jej propálil, a to dokonce na dvou místech. Prý na spacák vyskočil z pece žhavý uhlík, nikoliv pouhá jiskra. Další asi čtyři hodiny Luboš poctivě spacák sušil, aby jej dostal konečně do fáze nikoliv suché, nýbrž dostatečné na spaní v něm za cenu přiměřeného přísunu ferneta. Než jsem zalezla do svého spacáku, zeptal se mě Luboš, zda si nepokrčí péřovku. Aktuální okolní teplota se mu totiž zdála dost nízká, a tak si péřovku hodlal dát pod hlavu, aby byla nachystána příručně. No a co když si ji takto pokrčí? Tak já řeším noc v mokřím a propáleném spacáku a Luboš se zajímá, zda si nepokrčí péřovku. Na jeho obranu musím poznamenat, že mi navrhl výměnu spacáků, a to několikrát. Já to s díky musela odmítnout s ohledem na fakt, že Luboš zabírá v prostoru větší místo, tudíž jeho spacák je pro mě strašně široký a on by se do mého jednoduše nevešel.

Aby bylo jasno, nejsem debil. Opravdu nemohu za to, že se spacák namočil. Došlo k tomu, že nejprve protekly vodácké batohy a poté nepromokavý obal na spacák. Do něj se voda dostala v jiném místě než je systém rolování, kde jediné by se dala zvažovat má chyba. Tudíž voda protékla švy.



Největší chyba byla, že jsme do nepromokavých obalů nedali WC papír

Před naším odletem do Finska jsme měli přípravný tábor na přehradě, jehož součástí bylo i cvičné sbalení se. Tehdy jsem do nepromokavých vaků cpala hygienické pomůcky, známé jako vložky, což jsem konala i ve Finsku. Samozřejmě kromě nich byl každý kus oblečení strčen v tomto lodním pytli. Bohužel mě nenapadlo, že by bylo vhodné stejně učinit i s toaletním papírem. Zírala jsem nyní nešťastně na kusy rozmokvané buničiny. Co tedy s tím? Před námi je ještě několik dnů a my máme v nepoužitelné formě všechno, čím se dal zadek utřít, protože naše zásoby WC papíru byly transformovány do nevzhledné, beztvaré, těžko identifikovatelné hmoty. Tohle byla mnohem zoufalejší a bezvýchodnější situace, než mokrá spacák. Rozhodla jsem se, že se pokusíme toaletní papíry trochu vysušit, aby byly alespoň trochu použitelné. Rozprostřela jsem tedy na stůl vše, co se nejvíce blížilo tomu, že se z toho může znovu stát toaletní papír, a co tuto podmínku nesplňovalo, vyhodila jsem do koše, který se nacházel na tomto tábořišti.

Protože trpím chronickou rýmou, jsem zvyklá v každé kapse mít balení papírových kapesníků. Prohledala jsem tedy všechny dostupné kapsy jak na oblečení, tak na zavazadlech, a shromáždila jsem tři balení. Super, tohle bude naše železná rezerva pro případ, že se sušení WC papíru nepovede. Jen s těmi kapesníčky budeme muset šetřit. Každý je složen z dvou nebo tří vrstev, takže budeme tyto od sebe oddělovat a následně rozdělovat přídělem.



Stadia sušení spacáku

Kolem půlnoci, po čtyřech hodinách intenzivního sušení, se nám již únavou klížila víčka. Zavelela jsem tedy k ukončení marné snahy, a rozhodla jsem, že se vydáme do hajan. Spánek přece posiluje, a když se neodebereme do stanu naprosto vyfluslí, ale ponecháme si určitou vnitřní sílu na udržení tepla, půjde to. Navíc nemá smysl se pokusit spacák vysušit úplně, jednak hrozí riziko dalšího propálení, jednak to klidně může trvat i 24 hodin, než pérová náplň získá takové parametry, které by se daly označit vlastností „suchý“.

Že bude chladná noc jsme tušili již z večera. Kdy jindy to má nastat než nyní, kdy mám spacoš nasáklý vodou. Zalepili jsme propálené díry a spacák jsem prohlásila s ohledem na okolnosti za docela suchý.

Postupně si v průběhu sušení prošel těmito stádii:

- mokrý tak, že z něj kape voda spontánně
- mokrý, voda z něj kape pouze aktivním ždímáním
- mokrý, voda z něj nekape ani intenzivním kroucením
- vlhký
- mírně vlhký
- stadium: „když si dám dva loky ferneta, zdá se mi skoro suchý“

Strašný smrad ve stanu, jako když se vysere kachna

Nemělo smysl se dále pokoušet o nemožné, tedy o vysušení mého pérového spacáku. Smířila jsem se situací, že noc v něm budu muset strávit bez ohledu na jeho vlhkost. Kromě svého přídělů ferneta jsem dostala i Lubošův. Ten se jej dobrovolně zřekl s ohledem na stav mého spacáku, což životně nutné nebylo, jelikož jsme téhle lihoviny měli poněkud nadbytek. Kdopak by očekával na nás nezvykle pěkné počasí, tudíž malou spotřebu ferneta? Přesto jsem jeho snahu ocenila. Vzdát se přídělů ferneta znamená v těchto podmínkách akt lásky.

Rozložili jsme si tedy ve stanu své spacáky a najednou se tam rozhostil ukrutný smrad. Ten se dal připodobnit k situaci, v níž by se nám do stanu vysrala kachna. Rázem bylo vše jasné. Lubošův spacák je totiž z kachního peří a tudíž nezaměnitelný odér musí přicházet odsud.

Navlečená v pérovce jsem ve stanu využívala polárního dne, nebo alespoň světla v noci, a studovala mapu na zítra. Napřed musíme překonat jezera Huttulahti a Lohnanjärvi, poté peřeje Lohnakoski, jezero Myllylampi, peřeje Kuhakoski, jedny z nejobtížnějších na trase, poté dlouhé jezero

Kuhajärvi, kde narazíme na tábořiště Hasula, odkud to do Sulkavy, konce Veverčí stezky, bude jen 4,3 km. Rozhodli jsme se to nechat otevřené podle toho, jak bude tábořiště vypadat, předběžně jsme ale byli domluvení na něm přespat. Kam pospíchat? Do civilizace? Proč? Jídla máme dostatek, s repelenty taky ještě nějakou dobu vydržme. A když přežiju noc v mokřém pěřovém spacáku, půjde to i nadále.



Den 7., sobota 4.6.

Jak se spí ve vlhkém spacáku

Dobře. Poctivě musím přiznat, že dobře. Teplý čajík s fernetem a péřovka udělaly své a rozhodně mi zima nebylo, navíc jsem velkou únavou usnula okamžitě po zatažení zipu spacáku. Že musela v noci teplota klesnout pod nulu, ukázal led v našich lahvích.

Byť i ráno bylo nadále chladno, sluníčko intenzivně svítilo, jako by se nám chtělo odměnit za včerejšek. Rozhodla jsem se toho využít a na místo, kam dopadaly jeho paprsky, pověsit ještě stále vlhký spacák a nyní i nasáklou péřovou bundu, která absorbovala vlhkost ze spacáku. Doufala jsem, že slunce vykoná své, a já tak nebudu muset trávit v mokrých péřových věcech další noc.

Když jsem rozprostřela spacák, dorazil k nám tatík s asi 8 letou dcerou, překročili naši kánojku na molu a začali chytat ryby. My jsme se jim omluvili, že zavazíme, on naopak odvětil, že se omlouvá, že nás ruší. Jejich přítomnost v nás vyvolala myšlenku, že poblíž musí být civilizace. A taky ano, prý asi kilák odsud je samota. I vyslala jsem tam Luboše, aby donesl pitnou vodu. Vrátil se za půl hodiny s šesti litry průzračné, na první pohled pitné vody. Hned jsem z ní začala vařit snídani. Dneska si zasloužíme teplé jídlo i ráno, a s ohledem na podmínky, v nichž jsme spali, můžeme si dovolit expediční stravu. Ráno si totiž nikdy nepomáháme dopingem typu ferneta. V tomto jsme opravdu důslední.

A jak dopadl náš včerejší pokus přivést do suchého stavu WC papír? Z původně mokré, beztvaré hmoty vznikla částečně suchá, beztvará hmota, navíc ztvrdlá díky postupnému vypařování vody. Vše jsme tedy vyhodili. Copak byste si utírali zadek šmirglpapírem?



To jsi od rána zvládla pouze tohle?!

Zatímco Luboš se věnoval lodi a věcem kolem ní, já se pustila do balení. Pojedu v neoprenu, tudíž vezmu do ruky merinové triko, které hodlám sbalit. Jdu kolem stolu, tam leží již vypálená plynová bomba, ještě našroubovaná na vařiči. Na tomhle tábořišti, jako jediném na trase, je i koš, takže ji můžeme zde zanechat, tedy ji musím nejprve odmontovat a poté vyhodit. Položím triko na stůl, vezmu do ruky bombu a jdu ke koši. No jo, vlastně je zde koš, můžeme tedy vynést odpadky z lodi, které vezeme už několik dnů. Položím tedy bombu zpátky na stůl a jdu k lodi pro igelitku sloužící nám jako koš. Po cestě pro odpadky kráčím kolem mola, kde na šňůře visí moje péřovka. Tu si musím sbalit do nepromokavého obalu. Položím péřovku na stůl a jdu si pro nepromokavý obal, který se nachází na šňůře mezi stromy. Vedle něj visí spací čepice. Takže tu jsem zapoměla sbalit do nepromokavého obalu s ostatními spacími věcmi. Položím tedy obal, určený na péřovku, na stůl, vezmu čepici a jdu otevřít vak na spací věci. Položím jej na stůl, kde leží triko, které jsem si vysvlekla ráno a oblekla se do neoprenu, v němž pojedu. V této fázi mě zastihl Luboš: na stole leží triko, spotřebovaná plynová bomba, igelitka s odpadky, péřovka, obal na péřovku, spací čepice, obal na spací věci... Prostě utekly dvě hodiny a mně se neuvěřitelným způsobem podařilo zvýšit entropii. Není tedy divu, že se Luboš nevěřicně rozhlédl po tábořišti a zeptal se: „To jsi od rána zvládla pouze tohle?!“



Jak jsem se komplet oděla do neoprenu

Zatím nejchladnější noc z našeho putování měla pokračování i dopoledne, proto jsme s Lubošem usoudili, že je načase být komplet oděn do neoprenu. Můj horkokrevný manžel, kříženec mezi ledním medvědem a mrožem, odmítl neoprenové kalhoty, že mu obyčejné plavkokratásky budou stačit. Jeho problém, když si je ochoten nechat prochládnout kolena, tak ať to provede, to já tuto část těla mám nejnáchylnější na chlad. Oba jsme si obuli neoprenové boty a já do nich i ponožky, na horní polovině těla jsme měli neoprenové triko s krátkým rukávem a na to mikinu s dlouhým. Tímto Luboš skončil, kdežto já z toho materiálu měla i čelenku, čepici, rukavice, nákrčník, podprsenku, zmíněné triko a mikinu, nátepníky, kalhotky, kalhoty, nákolenky, ponožky, boty. No a samozřejmě oba neoprenovou šňůrku na brýle.

S oblečením hydra to ale tak jednoduché nebylo. Důvod je prostý, narvat na sebe suchý neopren lze obtížně, ale jde to. U mokrého je to téměř nemožné. A my ze včerejška měli prakticky všechno vlhké, takže jsme po ránu sváděli nerovný boj s neoprenem, který jsme po dlouhém úsilí nakonec vyhráli.



Vyplouváme v klasický čas, tj. 12,45

Po úspěšném sbalení jsme se v čase oběda vydali na pokračování Veverčí stezky, oba s ohledem na panující chlad v neoprenu, nezvykle i Luboš. Vypluli jsme na jezera Huttulahti a Lohnajärvi. Od včerejška jsme z jezer měli velký respekt, a dobře jsme udělali, že jsme náš strach a obavy poslechli. Drobné Huttulahti, zcela skryté okolní pevninou a vytvářející spíše dojem zátoky, mělo klidnou hladinu a překonat jej nám nezpůsobilo námahu navíc. Ovšem ocitnutím se na jezeře Lohnajärvi jsme rázem byli vyplivnuti do mořských podmínek. Silný vítr, občas prudký stříh větru, vlny jako jedna až dvě krávy, naštěstí nic, co bychom neznali, a s naší kánojkou jsme pluli podél břehu tak, abychom upřednostnili směr větru a vln před směrem našeho pohybu. Najeli jsme tak na jezeře kilometry navíc, za pocit bezpečí to ale stálo. Vyvstal ale zádrhel s řekou Lohnankoski. Jak její ústí na rozlehlém jezeře nalézt? Za bezvětří by problém nevznikl. I přes tyto nepřijímací podmínky jsem nás bezpečně navedla přes zarostlé rákosí do řeky, kde nás čekaly další přeje na stejnojmenné řece. Ty v podstatě ani za řeč nestály, tak jednoduché nám přišly zejména ve srovnání s bojem na otevřené ploše jezer, bičovaných větry. Co ovšem za zmínku stálo, byla skutečnost, že jsem je musela absolvovat nevyčuraná, jelikož před nimi zastavit nebylo kde, protože břehy tvořily močály.



Navazující krátké jezero Myllylampi jsme překonali po jeho jižním okraji, kde jsem nás bez problémů nasměrovala do krátké řeky Kuhakoski se stejnojmennými přejeji.

Přeje: pojedeme vlevo, ne, pojedeme vpravo, ne, pojedeme středem...

Čekaly nás předposlední přeje na trase, údajně nejobtížnější. Jsou to jediné přeje, u kterých je možné zastavit, podívat se na ně a rozhodnout se o jejich splutí či nesplutí. Jako jediné taky nabízejí příležitost přenést loď po břehu, což se doporučuje všem, kteří přeje při prohlédnutí seshora shledají jako neprůjezdné či nepřekonatelné. Po prozkoumání toho, co nás čeká, bych skoro

hlasovala za možnost tohle privilegium zrušit a lidi v loďkách na peřeje poslat rovnou. Ty zdejší šlo pozorovat seshora z mostu a Luboš začal svůj monolog:

„Pojedeme vlevo, pak na střed, tam to zvládneš. Vlastně ne, tam je velký kámen, to neukočíruješ. Pojedeme vpravo. Vlastně tam nemůžem, tam jsou kmeny, tam nás to na ně natlačí, to nezvládneš reverzem stočit. Pojedeme rovnou středem. Vlastně ne, tam jsou kameny a rychlý proud. Tam nás to vyvrátí. Pojedeme vlevo...“ No nebylo nám líp, když jsme situaci seshora neznali?

Vrátili jsme se k naší kánojce, která na nás poctivě čekala vytažená na břehu. Bylo nám více než jasné, že jí nemůžeme provést to, že bychom ji potupně na kolečkách převezli po břehu. To dáme. Nasadili jsem si na kebuly helmy a vydali se vstříc peřejím.



A jsme na šutru...

Vjeli jsme do peřejí a rázem jsme se dostali do proudu, který nás hnál přes překážky ve formě kamenů. Tak tohle jsou opravdu drsné peřeje. Silný tok řeky nás vezl, aniž by nám dal na výběr, zda pojedeme vlevo, vpravo, či středem. Prostě nás nabral a už nás vlácel, vybíraje si u toho cestu nejmenšího odporu, tedy sám rozhodoval, kudy poplujeme. Já se v duchu smířila se situací, že se cvakneme. Nějak více mě to neznepokojovalo. Odění jsme byli v neoprenu, na hlavách jsme měli přilby, na těle plovací vesty, tedy bychom nechtěné, vynucené, nedobrovolné opuštění lodi měli v pohodě zvládnout. Už, už byly peřeje skoro za námi, když tu najednou přímo před námi velký šutr. Proud bohužel směřoval tak nešťastně kolem šutru, že nás na něj naválil bokem. A uhnout se nedalo nikam. Ani dopředu, ani dozadu, což byl způsob sjíždění řeky, který měl Luboš již díky mně natrénovaný. Ten, vědom si faktu, že má na háku kokota, mě důsledně instruoval:

„Já vystoupím, postrčím nás, a nasednu. Ne, že mi zatím ujedeš! A pokud mi ujedeš, tak na mě někde počkej.“

Jak je vidět, poučil se a pochopil, že než po mě chtít nesmyslné příkazy typu „reverz, zaber, přitáhni“, má mi jasně a stručně vysvětlit, co udělat, když se jím zamýšlený čin nepovede.

Naštěstí tragický scénář s nejhorší možnou eventualitou nenastal. Luboš nás odstrčil a dokázal vskočit do rozjeté lodi a dokonce se ihned ujmout kormidlování. Jen kánojka zvukovým efektem dala najevo, že blízký kontakt s kamenem se jí vůbec, ale vůbec nelíbí. Bylo nám více než jasné, že jsme naši nafukovačku fest odřeli.

Někdy je opravdu lepší, když neudělám nic

Peřeje ovšem ještě neskončily a nás čekala nejtěžší zkouška. Ačkoliv se Luboš snažil nás navést správným směrem v toku řeky, přesto nás to nahnalo na popadané stromy, před nimi čněl obrovský kámen. Tam naše kánojka uvízla, zaklíněná bokem, a prudký tok řeky nás začal stáčet pod kmeny, kde bylo více než jasné, že se cvaknem. A pokud se tak nestane, bude i v našem zájmu provést cílené, urychlené opuštění lodi ještě v řece. V opačném případě bude hrozit, že nás proud naválí na kmeny, respektive pod ně, a my se utopíme. Bude tedy lepší nacházet se mimo loď. V tento kritický okamžik, kdy jsme se potáceli v nestabilní poloze na kameni, bylo jen na mně, jak zareaguji. Luboš, ať by se snažil sebevíc, byl mimo dosah účinné kontroly nad lodí. Hluboce jsem se zamyslela. Mám provést úkon reverz? Nebo naopak pořádně zabírat dopředu? Co nastane, když začnu pádlovat kontra? No a co když špatně vyhodnotím situaci, zvolím dopředný způsob pádlování, a naženu nás pod kmeny? Vědoma si složitého rozhodování, položila jsem pádlo kolmo na borty lodě a dumala. Zatímco jsem tak činila, proud, který nás obtékal oběma směry, získal silnější vliv vpředu na přídi a naši loď stočil po směru řeky, čímž nás nabral kolem kamene zleva, naprosto bezpečně od zaklíněných kmenů. To už jsme oba píchali jak o život. Píchali ve smyslu pádlovali samozřejmě. Po zdolání toho nebezpečného úseku, kdy jsme byli blízko cvaknutí se jako nikdy předtím, mě Luboš pochválil za mou účast a za z jeho pohledu zodpovědné zvládnutí problémového úseku. Já přemýšlela, zda mu mám prozradit, že jsme to v pohodě zvládli jen díky tomu, že jsem jednoduše neučinila vůbec nic.



Jedu si s větrem o závod

Najednou jsme se ocitli venku z peřejí a tok řeky se zklidnil. Oba jsme byli v šoku, že jsme se necvakli. Nevím jak Luboš, ale já před nájezdem do peřejí byla na 100% přesvědčená, že se převrátíme. Veverčí stezka nám ale ukázala, že stále máme dostatek možností, jak se blíže seznámit s jejími vodami. Skončili jsme totiž v deltě, v níž se se mísily vody řeky Kuhakoski a jezera Kuhajärvi, čímž vznikaly víry a vlnění. Na chvíli jsme zastavili poblíž břehu s hustým rákosím, částečně skryti před všudypřítomným větrem, abychom dali odpočinout znaveným pažím, ale hlavně si sundali helmy, které jsme připnuli do lodi tam, kam každý z nás dosáhl. Po kratičké přestávce jsme se do toho vrhli po hlavě, a to doslova. Okamžitě se nás zmocil poryv, který nás posunul o dva metry dále rovnou na vlnu, která mě praštila do kolene, až mi vyhrkly slzy do očí. Ono mi tedy vyhrkla i jiná tělní tekutina, taková to byla bolest. Další mohutná vlna nás ošplíchla, čímž otestovala náš neopren, a my usilovně zabírali jak o život. Rázem jsme byli na otevřené ploše jezera, kde se do nás opřel vítr, a hnal nás dopředu. Jediná vada na kráse byla ta, že jsme poprvé měli vítr v zádech. Byť to zní pozitivně, není tomu tak, jelikož nám hrozilo větší riziko, že vyzkoušíme, kde je u naší kánojky hranice mezi poslední, ještě stabilní polohou při naklonění a mezi vyvrácením se do vody. Vítr nás hnal jak nadmuté kozy a já ani neměla prostor se podívat na GPS, jakou rychlostí to vlastně plujeme. Teda já se mrknout chtěla, ale měla jsem dojem, že absence pádlování by si Luboš všiml a jelikož jeho pádlo mělo dostatečnou délku, aby ze svého místa na mě dosáhl, rozhodla jsem se naši rychlost za stávajících podmínek nezjišťovat.



Jak Luboš zlomil a následně ztratil tyčku z mé vlaječky na přídi

Tábořiště Hasula jsme dosáhli v relativně rozumný čas kolem 17. hodiny. Do Sulkavy, konce Veverčí stezky, nám zbývalo 4,3 km, což ve stávajících podmínkách zvládnutelné bylo, záleželo tedy jen na tom, jak se rozhodneme, zda zůstat, či pokračovat. Přirazili jsme k molu, pečlivě uvázali loď, a vydali se na obhlídku. Malý plácek nás nadchnul. Shodli jsme se, že je to druhé nejlepší tábořiště, proto tady přespíme. Naši poslední noc na Veverčí stezce strávíme zde. Není kam pospíchat do civilizace, raději si užijeme pěknou přírodu o něco déle. A drobný fakt, že nemáme chléb, přece není důvodem k návratu mezi lidi.

Vrátili jsme se k molu a vytáhli kánojku na břeh. Postupně jsme vynosili věci a zatímco jsem připravovala věcu, Luboš loďku otočil dnem vzhůru, aby z ní vytekla voda, jenže zapomněl, že na přídi mám vlaječku na klacíku. Uslyšela jsem jenom křup, a věděla jsem, že došlo ke zlomení větvičky sloužící jako tyčka k vlajce. Výmluvným výrazem jsem dala Lubošovi najevo, že nyní mi ublížil úplně stejně, jako kdyby zapomněl na výročí našeho sňatku. Teda na tohle zapomínám spíše já, to ale v současné situaci není důležité. Aby toho nebylo málo, tak Luboš mi klacík nejenom zlomil, ale i ztratil. Prostě ho prý někde na tábořišti položil a pak ho nemohl nalézt, jelikož všude bylo plno větviček a on tu mou nemohl identifikovat. No nezabili byste ho?

Jak jsem si nohy o ohniště opřela a dvě dírky v každé botě způsobila

Celý den bylo poměrně chladno, a nyní, po zastavení se, jsme to vnímali o to intenzivněji. Rychle jsme vybalili, ještě rychleji svlékli mokrý neopren a na sebe narvali suché, normální oblečení. Úlevný to pocit, a to nejenom teplotní, ale i čichový a pocitový. Být oděn v neoprenu se rovnalo sevření v kazajce. Svěrací samozřejmě.

Jako další bod ve večerním programu byl oheň. Jeho přípravy se ujal Luboš, jelikož tuto činnost miluje a užívá si to. Ostatně já to taky mám ráda, zejména druhou fázi, tj. sezení u ohně a koukání do plamenů. Zdejší tábořiště se lišilo od ostatních tím, že otevřený oheň byl uzavřen v betonové skruži. Nebylo tedy možné si haxničky libě natáhnout až k sálajícím plamenům, protože v tom bránila právě zmíněná kruhová věc, normálně užívaná pro šachty a studny. Nezbylo mi tedy nic jiného, že se snažit prohřát promrzlé nohy co nejblíže to u ohně půjde. Najednou Luboš, přikládaje dříví do ohně, povídá: „Nepálí se tu něco?“ Doprdle práce, pálí! Moje boty se přiškvařily o rozžhavenou betonovou skruž, a to dokonce na dvou místech v oblasti špičky, to asi jak jsem jimi mrvila. No nejsem já debil?

Jak vypadá zákopová noha aneb mám rozmokvanou kůži na malíčkách

Jelikož jsem skoro nemohla bolestí chodit, rozhodla jsem se vyzout boty a prohlídnout si své nohy. Koukala jsem na rozmokvanou a slézající kůži na V. prstech nohy, zvaných též malíky. Ty byly nateklé, na každém prstu puchýř, okolní kůže zarudlá s okrsky bělošedavého zbarvení, kdy se kůže v cárech loupala. Tak nějak si představuji zákopovou nohu, obvyklou u vojáků 1. světové války, či u dnešních bezdomovců. Prostě výsledek dlouhodobého působení chladu a vlhkosti na nohy, já navíc, na rozdíl od Luboše, který si občas obul sandálky, jela poslední dny v neoprenových botech, takže na idální podmínky pro vznik zákopové nohy bylo zaděláno. Co si vybavuji z pouček, tak jedna z léčebných rad zní, nespát v botách. To by mě v naší současné situaci fakt nikdy nenapadlo. Mě by to teda nenapadlo ani za jiných okolností. Do spacáku jsem už lezla v ledasčem, ale nikdy v botách, a už vůbec ne neoprenových. Ty se nyní sušily u ohně, ostatně jako zbytek našeho hydra, jevící tou dobou již určité podezření, že v něm vznikl nový život a ještě chvíli, a začne na nás náš neopren mluvit. To je totiž tak, že vlhko svědčí nejen vodákům, ale také spoustě dalších živých organismů. Své oblečení tak neužíváme pouze my sami, už dávno si je přisvojily miliony dalších mikroorganismů, z nichž mnohé se nám tam usadily víceméně natrvalo. Ono se není čemu divit, když jsme jim při našem pádlování poskytovali vše, co k životu potřebovaly – vlhko, teplo, potravu. No a tihle nezvaní hosté sice nebyli vidět, brzo ale začali na svou přítomnost upozorňovat nezaměnitelným zápachem.

A chčije a chčije

Luboš pořádně přiložil na oheň, romantické sezení u táboráku nám ale překazil déšť. Ten se zpočátku sice nejistě, upozorňuje na sebe jen pár kapkami, později přece jen intenzivnějšími srážkami, přihlásil o slovo a nám bylo více než jasné, že jdeme do hajan. Sice Luboš se tvářil, že ta trocha dříví v dřevníku /několik metrů kubických/ je tak akorát na večerní spálení, ale vytrvalý déšť zahnal do hajan posléze i jeho. Usínali jsme se stakatem kapek dopadajících na náš stan, a když mě kolem 2. hodiny ranní probudil narůstající tlak v močovém měchýři, stále ještě pršelo. Jelikož se mi do deště moc nechtělo, věnovala jsem dlouhé minuty zjišťováním, zda je větší obsah tekutiny v močáku, nebo nechť vylézt ven do okolní sloty. Povedlo se mi přesvědčit svěrač v močové trubici, ať ještě pár hodin vydrží, a s tím jsem znovu usnula. Druhé probuzení nad ránem už tak pohodové nebylo, a nezbylo mi než se vydat do kadibudky vzdálené asi 30 metrů. Snažila jsem se

prokličkovat mezi kapkami deště tak, abych co nejméně promokla, a chutě jsem si zalezla zpátky do svého, ještě z minulé noci vlhkého spacáčku. Po dnešku se ale podobně tvářil i spacák Lubošův, byť nebyl utopen ve vodách Pyöningjoki jako můj.



Den 8., neděle 9.6.

Jak se komár přišel napapat

Ráno jsme se oba převalovali ve stanu a oddalovali opuštění našich jakž tak vyhrátých spacáků. Nakonec nemělo smysl vyhýbat se nevyhnutelnému a do venkovní sychravé, lezavé zimy jsme vystrčili naše hlavy. Toho hned využil jeden poletující komár, sedl mi na čelo a bodl. Luboš mi ho okamžitě zapleskl, čímž mi způsobil krvavý flek nad kořenem nosu. To už ale kamarádi dotyčného komára, který se po ránu přišel napapat z mé krve, zjistili, že se jim ze stanu vykutala ještě teplá snídaneň, a snesli se na nás v hojném počtu. Naštěstí zima byla taková, že existovat se dalo jen v péřovce, a tu hmyz neprokousne ani pod ni nevrže, jak již mám ověřeno z předchozích expedic. Na Luboše ovšem okolní teplota nebyla ještě dostatečně nízká k tomu, aby se oděl do péřové bundy, takže po tábořišti pobíhal ve flísové mikině. Oběma se nám ale kouřilo od huby. Odhodlaně jsme ignorovali nepovolený doping ve formě fernetu, nikdy ho nepijeme ráno či přes den, vždy až večer, kdy je více než jasné, že už nikam nepokračujeme. Důkladně jsme se ale oba postříkali repelentem. Zbytkem z posledního repelentu.



Už ani ten podpalovač nechce hořet

Sáhnutí na hydro, sušící se pod stříškou, ozřejmilo vlhký hmatový vjem. Ano, neopreny jsou asi tak zhruba stejně promáčené, jako když jsme je tam včera věšeli. Zodpovědně ale mohu prohlásit, že více nasáklé nebyly, tedy nenatáhly okolní vlhkost, jen si ponechaly svou původní. Luboš se rozhodl založit oheň a takto se pokusit vše vysušit. Ovšem při snaze táborák zapálit byl poprvé neúspěšný, třísky ne a ne chytit. Jakkakto, že pán ohně, jak mi Luboš vždy připadal, najednou selhal? Vždyť mi tím sebral veškeré poslední iluze, které mám. Jedna z nich totiž je, že můj manžel dokázal vždy a za všech okolností oheň připravit, a to i za deště z mokrého dříví. Luboš ale své pověsti dostál. Sice si u toho brblal pod vousy, že je všechno tak promočené, že už ani ten podpalovač nechce hořet, ale jiskry ze zapalovače vykřesal, třísky zažehl a vatra vzplála. Zřejmě ta přechodná indispozice, ústící v neschopnost oheň zapálit, byla jen pokusem trolů, jak nás zdeptat, což se samozřejmě nepovedlo. Nadále jsem tedy mohla k Lubošovi vzhlížet jako k člověkov, který by dokázal zapálit snad i vodu. Samozřejmě ne ohnivou. A ne, opravdu nepolil polena fernetem, aby díky alkoholu dříví zapálil. Alespoň myslím, že to neprovedl. A pokud to udělal, tak snad to spáchal svým přídělem.



Jak jsem přikládala do ohně

Sedíce u ohně, snažili jsme se oba naakumulovat co nejvíce tepla. Aktivní Luboš zatím z dřevníku nanosil hromadu polen a nakladl je kolem betonové skruže, aby díky sálajícímu teplu z plamenů oschla a byla tak snadno použitelná pro táborák. Dříví dokonce narovnal podle velikosti, na což bych se já vykašlala. Ne tak Luboš, ten přikládal dle specifického, mně neznámého řádu, do jehož taje jsem nepronikla. Popravdě řečeno, pro mě systém přikládání jednotlivými poleny znamenal, že vezmu to nejbližší a hodím ho na oheň. I rozhodla jsem se tak učinit, že tím pomohu Lubošovi.

„Nezbouřej to!“, vyrval mi náhle Luboš poleno z ruky. Až jsem se lekla. Dříví opatrně položil na hranici a škaredil se na mě.

Bum. Najednou rána, a celá, důkladně naskládaná pyramida z dříví, v níž a na níž hořel oheň, se zřítila, a to prosím pěkně já se k táboráku nestihla přiblížit na více než několik desítek centimetrů. Luboš se třikrát nadechl, spokl první myšlenky ženoucí se mu na jazyk, aby posléze nechal vyplout přefiltrované, společensky přijatelné prohlášení: „No, aspoň že se to nezřítilo tak moc, jak bys to udělala Ty.“

Na výběr máme tuňáka nebo tuňáka

Výběr potravin, které jsme mohli snídat, se poněkud ztenčil. Těstoviny došly, zbývalo jedno balení expediční stravy, které jsem chtěla ponechat pro strýčka příhodu a chránit svým tělem pro případ nouze, cvaknutí se, prochladnutí apod, chléb jsme neměli už několik dnů, a ke snídani se nabízela možnost volby mezi tuňákem a tuňákem. Konzerv jsme měli poměrně velkou zásobu, rozhodně bychom ještě několik dnů na nich přežili, a dokonce jsme měli k dispozici více druhů, jako třeba tuňák s kukuřičkami, tuňák s fazolemi, tuňák po mexicku, tuňák v přírodní šťávě, tuňák v koprové omáčce, tuňák v olivovém oleji, tuňák v tomatě nebo-li kečupové rybičky, jak to kdysi nazvaly děti mé kamarádky.

Akorát jak se druhý den všechno namočilo, sloupaly se etikety, takže jsme do poslední chvíle, tedy do trhnutí víčkem, netušili, jakou konzervu právě otevíráme. Nyní tedy nastala nám již klasicky známá situace, kterou z našich putování důvěrně známe, když se ztenčí zásoby. To se prostě načne jedna



konzerva tuňáka a k ní druhá. První se prohlásí za hlavní jídlo a druhá za přílohu. Tohle zatím stále ještě byla pohoda, nikoliv krize. Ta by nastala, pokud bychom neměli na výběr z několika druhů konzerv. Jiná problematická situace nastane tehdy, kdy dojde teplé jídlo, takže se v horké vodě rozmíchá konzerva tuňáka a takto se prohlásí za teplou večeři. Více krizové momenty, jako třeba ohryzování kůry stromů, jsme zatím nezažili.

Co byl ale opravdový průser, byl fakt, že jsme právě dožvýkali poslední zvykačky se salmiakki! To je fakt krize.

Každý správný muž má v kapse nůž

Jakmile jsem se dostatečně zavodnila teplým čajíkem, napapala chutného tuňáka z konzervy, a nashromáždila do své tělesné schránky dostatek tepla z ohniště, uvědomila jsem si, že pro další splouvání Veverčí stezky potřebuji jednu velmi důležitou věc, a tou je vlaječka upevněná na přídi. Jelikož mi včera Luboš napřed zlomil a posléze ztratil klacík, sloužící jako tyčka pro vlaječku, bylo nutné si vyrobit nový. Všude kolem v lese se nacházela spousta větviček, takže jsem se vydala hledat tu, která mi bude vyhovovat svou délkou a zároveň bude jakž takž rovná. Hned po pár krocích jsem našla, co jsem potřebovala, napřed ale bylo nutné klacík trochu upravit. Věrná zásadě, že každý správný muž musí mít v kapse nůž, zašmátrala jsem v kapse záchranné vesty, a vylovila potřebnou kudlu, jejíž pomocí jsem větev ostrouhala do potřebných rozměrů. Naštěstí jsem ve vestě měla nůž určený pro potřebu vodáka, tudíž odolný vůči vodě, jelikož byl permanentně smáčen, ale hlavně byl podoben spíše mačetě.

Po snídani jsme museli balení přerušit, jelikož nás pod stříšku u ohniště zahnal déšť. Počkali jsme, až se srážky rozhodnou, že nás už nebudou seshora svlažovat, dokončili jsme finální dobalení a v 12,30 konečně vypluli. Bez závěrečné fotky, jelikož tu pácháme jen v situaci, kdy se dá k foťáku vrátit, což nyní nešlo, proud řeky byl natolik silný, že jsme nechtěli riskovat, že foťák i se stativem zůstane na molu.

Jak labuť způsobila naše skoro vykolejení

Byť jsme včera večer dorazili na tábořiště relativně brzo, nedostala jsem se k pravidelnému zkoumání trasy na další den. Ráno jsem tedy honem přelítla mapu, abych věděla, co nás čeká. Na cestě nás čekaly ještě jedny přeje, jinak celkem pohodových 4,3 km. Hned z tábořiště jsme se vnořili do rychle tekoucí řeky Hasulanjoki, která nás poměrně brzo vyplivla na jezero Myllylampi. Ačkoliv jsme měli z jezer respekt, tohle bylo pohodové díky absenci větru, takže jsme měli jediný problém, a to nalézt v zarostlém rákosí ústí řeky Tiitalankoski. V zátocě, kterou jsem díky kompasu

vytipovala jako tu pravou, nám najednou trasu zkřížila labuť. Tvářila se natolik agresivně, že jsme se rozhodli dát jí přednost. Snažit se uplatnit právo silnějšího jsme brzo opustili po jejím bojovném syčení. V závěsu za ní plavalo mládě, které chudě mamina nestačilo, seč se snažilo, a vyčerpaně za ní kníkalo. Jeho zoufalého volání si všimly čajky, které na labuťátko drsně nalétávaly ve snaze ho ulovit. Útočily tak brutálně, až jsme zatoužili je pádly zahnat, ale byli jsme zatím relativně daleko. Matku to naprosto nezajímalo, naopak, aniž by se ohlédla dozadu, urputným štekáním dávala najevo svou nespokojenost s rychlostí mláďete. Naštěstí si čajky netroufily na labuťátko před námi zaútočit naplno, a stáhly se. My jsme tak dlouho pozorovali, zda se nikomu nic nestalo, až jsme se najednou bez varování ocitli v peřejích Tiitalankoski. Nestihli jsme si je ani prohlédnout, ani si nasadit helmy, ani se nějak více připravit. Prostě najednou jsme vjeli přímo do nich.

Jak jsme poškrábali kánojku tam, kde ještě nebyla

Rovnou, bez nějaké přípravy, jsme byli přímo v peřejích. Proud nás vlácel přes šutry, jak si zamanul, Luboš řval příkazy, aniž bych ho slyšela, mně se chtělo čurat, jelikož jsem se včas nevyprázdnila, a už si nás rychle tekoucí řeka vzala do svých osidel. Samozřejmě nás bokem hodila na jeden z větších šutrů přímo uprostřed řeky. Ten bych za normálních okolností jako spolehlivý háček určitě včas hlásila. Tohle ovšem nebyly normální okolnosti, takže jsme borem vzali ten velký kámen. Než jsme se na něm stihli cvaknout a převrátit, proud se opřel do přídě, tu pootočil ve směru toku, a voda nás začala pomalu unášet. V těsné blízkosti šutru, který tak drhnul o celý bok lodi. Rázem jsem chápala, jak se asi cítili cestující na Titaniku, kde jim plující ledová kra párala loď. Dějový průběh, provázený zvukovými efekty deroucimi uši, mi přišel nekonečný. Jelikož jsme v plavbě pokračovali, držíce se stále na hladině, usoudila jsem z toho, že nám kámen kánojku páral, ale nerozpáral.

Tímto tedy naše loďka utrpěla šrámy i na druhém boku, který zatím byl těchto jizev prost.

Luboš tentokrát uznal, že způsob, jakým jsme přeje překonali, nebyla moje vina. Vlastně to byla jeho vina. Kdo lítostivě sledoval osud malého labuťátka, ohrožovaného bojovnými čajkami? Z naší posádky byl totiž Luboš ten, komu bylo mládě více líto.

Sulkava, město duchů

Proud se najednou zmírnil a my se ocitli na jezeře Uitonvirta, na jehož březích se rozkládala Sulkava, cíl naší cesty. První baráčky se zjevovaly sporadicky a na nás padla zvláštní tíseň. Nikde ani živáčka, žádný pohyb, nikde nikdo, prostě pusto prázdno. Kam se poděli všichni obyvatelé? A

kam se vlastně poděla celá Sulkava? Evidentně jsme totiž projížděli centrem osady. Poznali jsme to zejména díky tomu, že část jezera byla přehrazená dřevěným molem ze tří stran, čtvrtou stranu tvořil břeh. Vznikl tak čtverec asi 3x3 metry, naplněný vodou z jezera. Prostě koupaliště, v němž je voda úplně stejně studená, jako v jezeře. Jen to mají blíže ke břehu.

Pochmurná atmosféra nás skličovala. Kdyby Sulkavou občas neprojelo auto, připadali bychom si jak v hororu.

Mé oči upoutala jedna z budov na návsi. Tvářila se totiž jako supermarket, který jevil všechny známky otevřenosti. Jídlo! A dokonce možná i Alko obchod, i když to až tak nutné nebylo, vezli jsme si nespotřebované zásoby fernetu, jelikož počasí bylo mnohem přívětivější, než kdy předtím, a nemuseli jsme se pravidelně večer zahřívat horkým čajem s příměsí této tekutiny.

Příjezdem do Sulkavy jsem si uvědomila, že jsme to dokázali.

Zvládli jsme splout Veverčí stezku a když se nyní nic nepříhoda, tak můžeme hrdě říct, že jsme překonali všechny nástrahy a užili si to.



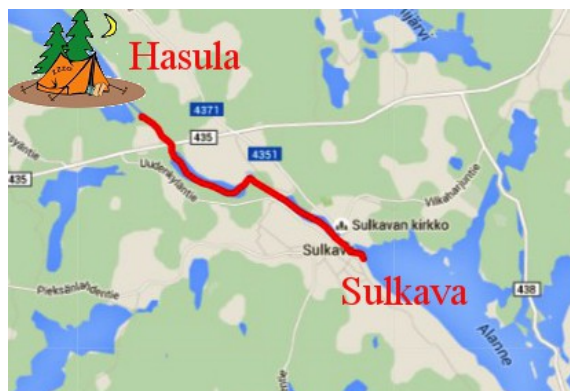
Kde najdeme volné místo na molu?

Proplouvali jsme Sulkavou a zatím se stále nic netvářilo jako tábořiště, které se zde mělo nacházet.

Až na samotném konci této roztahané osady, kterou vlastně tvořily oba břehy úzkého jezera Uitonvirta, jsme našli tábořiště Kulkemus. To ovšem bylo plné obrovských lodí, většinou motorových člunů, sem tam i nějaké té plachetnice. Jak jen najdeme volné místo na molu?

Jednoduše, Luboš navrhoval, že s naší kánojkou nějakou tu velkou loď odstrčíme a zabereme její plac. Jelikož vypadal, že to chce docela vážně realizovat, ulevilo se mi, když jsme za tímto luxusním molem objevili ještě jedno. Zapadlé, zastrčené, omšelé, s kilometrovníkem, na němž se skvěla nula, a se znakem Veverčí stezky. Takže tohle je místo pro pokořitele této trasy, kde se svými malými loděmi mohou zakotvit. Prodrali jsme se přes závěrečné rákosí, to asi abychom nevyšli ze cviku, a zkušeně jsme vytáhli naši červenou kánojku na břeh. Tak tohle je konec. Konec Veverčí stezky.

Mísily se v nás protichůdné pocity. Na jednu stranu radost, že jsme něco pěkného zažili, na druhou stranu smutek, že něco pěkného skončilo. Dalo se to přirovnat k pocitům, jako když se Vaše tchýně řítí do propasti ve Vašem novém jaguárovi.



Jak jsme narazili na tábořiště se zákazem stanování

Vylodili jsme se s prvními kapkami deště. Super, to nám tak akorát vyšlo. V altánku jsme se převlekli z mokrého neoprenu do suchého normálního oblečení a začali nosit batohy na úhlednou, posekanou travičku. Když naše hydro bylo v altánku rozvěšeno na natažených gumicukách a my měli i vytipované místo na postavení stanu, všimla jsem si cedule se zákazem stanování. Jampakto? Na mé mapě se zde tábořit mohlo, navíc jsme už otestovali zdejší volně přístupné toalety, ty dokonce byly splachovací, nikoliv kadibudky, dále se zde nacházely sprchy a venkovní kuchyňka, byť s nefunkčním sporákem. Asi byl vypnutý plyn. Nikde nebyl žádný dům, kde by se dalo ověřit, jak to s tábořením je. Naproti přes ulici stála zavřená restaurace. Luboš se oděl do vodácké bundy a vydal se na průzkum, spojení jsme měli přes vysílačky. Asi po půl hodině mi do éteru hlásil, že konečně někoho potkal, kdo mu řekl, že tábořiště patří jakémusi spolku sídlícímu v Helsinkách a je tam opravdu zakázáno spát. Prý se to ale myslí hlavně kvůli lidem v autech a v karavanech, u kanoistů by se to možná mohlo tolerovat.

Když se Luboš vrátil, řešili jsme naše možnosti. Nabízelo se vše znovu nabalit a pohnout se o pár set metrů dál, kde ve volné přírodě nalezneme příhodný plácek a tam postavíme stan. Jevilo se to jako nejjednodušší řešení s drobným háčkem. Háčkem jako problémem, nikoliv háčkem jako se mnou. Tím problémem byl fakt, že jsme byli vybalení. Znovu všechno nabalit do batohů a tyto nacpat do lodě byla práce tak na 1,5 hodinu, což se nám fakt nechtělo. Nechali jsme si to jako poslední, nouzovou možnost, když neseženeme ubytování pod střechou, na což jsme nyní upnuli své zbývající síly.

Vy byste dokázali přesunout kombajn ve velorexu

Protože Luboš jednak vládne lépe angličtinou a kromě toho ovládá i ruštinu, jednak má dar ukecávat, nehledě na to, že po několika dnech očištěné hygieny ve smyslu nečesaných vlasů vypadal přitažlivěji než má maličkost, byl vyslán na výzvědy on. Dala jsem mu pusy a obdařila ho přívětivou větou: „A bez ubytka se nevracej!“

Jak se ukázalo, dobře jsem zvolila osobu, která se vydala do terry incognito. Logicky jeho první kroky vedly do obchodu, a tam se dotazoval lidí, kde bychom mohli přespát. Ti mu ukázali majitelku zavřeného motelu, tak se k ní přihovořil. Neměla problém nás do jednoho z pokojů ubytovat, a dokonce nám poslala svého zaměstnance, Rusa Pjotra. Ten Luboše dovezl za mnou autem, protože majitelka motelu nechtěla, aby to Luboš zpátky ke mně šlapal v dešti. Sympatický Pjotr naši kánojku narval dozadu do auta v poloze, kdy loď z větší půlky čouhala ven pootevřenými

dveřmi kufru, zatímco Luboš vepředu na lodi seděl tak, aby ji dostatečně zatížil a ona otevřeným kufrem nevypadla dozadu ven. Když jsme pak smskou večer posílali report domů, kamarádka psychiatricka to okomentovala: „Vy byste dokázali přesunout kombajn ve velorexu.“



Jak jste jenom dokázali loď nacpat do letadla?!

Pjotr nás vzal do motelu Muikkukukko, tou dobou zavřeného, a obývaného nějakými dělníky. Naštěstí jeden z pokojů byl volný, a tam nás majitelka ubytovala. Vlastnila ještě restauraci, nebo spíše kavárnu, nacházející se poblíž. Ubytování jsme měli typu B+B /bed and breakfast/, tedy postel plus snídaně. Protože byl motel zavřený, vyřešila majitelka naši snídani tak, že nám večer doručila přepravku s jídlem na ráno.

Pjotr, oceňující Lubošovu bezchybnou ruštinu, nám pomohl vyložit kánojku a všechny naše věci s Lubošem odnosili do pokoje. Vyptával se na naši cestu, kde jsme ve Finsku byli, a na závěr se nás nechápavě zeptal, jak jsme proboha dokázali naši loď nacpat do letadla? Vysvětlili jsme mu, že velmi jednoduše, jelikož jsme ji rozmontovali a sfoukli. Nevěřicně na nás zíral a vypadal, že o existenci nafukovací kánoe slyší poprvé v životě. Jelikož jsme měli kánojku po dobu našeho pobytu v Sulkavě venku před motelem, dle reakce místních jsme pochopili, že oni opravdu vidí nafukovací

loď poprvé v životě a všichni do jednoho byli v šoku, že na něčem takovém se vůbec dá plout, a to dokonce v peřejích. Pro ně totiž nafukovací loď byla synonymem dětské hračky. No tak jsme jim vysvětlili, že česká nafukovací kánoe vydrží cokoliv a je nejlepší na světě.



Jak nám Alko obchod zavřel pět minut před naším příchodem

Měli jsme střechu nad hlavou, takže jsme vše na pokoji zanechali tak, jak to tam Pjotr nanosil, a utíkali jsme přes parkoviště do obchodního komplexu. Naše první kroky vedly do Alko obchodu. Jak vyšlo najevo, hodiny ukazovaly 16,05 a kšeft končil v 16 hodin, tedy pět minut před naším příchodem, zavřel nám tedy takřka před nosem. Nevadí, však ferneta máme více než dost. Naše druhé kroky vedly do marketu. Tak by se honosně dal nazvat zdejší obchod. Ten ale nabízel všechno, co jsme potřebovali, takže jsme mu to označení rádi ponechali. Dokoupili jsme proviant, zejména krabici obaleného před smaženého lososa. Bylo ho asi kilo a stál tolik, co malá lahvička repelentu, což bylo cenové srovnání, na které jsme si již zvykli. Kromě rybky jsme nakoupili nezbytnosti typu žvýkačky se salmiakki, čerstvý chléb apod. Zatímco jsme se nacházeli na nákupu, majitelka motelu nám v obrovské přepravce donesla snídani,

a jelikož náš pokoj byl vybaven ledničkou, nacpala většinu pochutin do ní. Snad ji netrefil šlak, když do pokoje vlezla. Jednak ji musel udeřit strašný smrad do nosu, jednak jsme na pokoji měli regulérní bordel, a to jsme ještě nestihli vybalit vodácké batohy. I tak se všude válelo mokré hydro, jak jsme ho ze sebe strhli, dále věci, které byly na lodi příručně /stativ, bundy, konzervy s jídlem, stanové tyčky a kolíky,.../, prostě směs naprosto nesouvisející výbavy.

Obsah přepravky s jídlem

Objevili jsme tam následující věci, kvůli kterým se mi ale nechtělo v době psaní deníku vstávat z postele, tak jsem jen lovila z paměti. Určitě jsem tedy na něco zapomněla:

- rozpustné kafe
- sáčky čaje
- vařená vejčička
- dvě bezlaktózová mléka
- čtyři džusy
- obložený talíř se šunkou, sobím salámem a sýrem
- nakrájená paprika a rajčata
- bochník chleba
- ubrousky
- solnička
- cukr
- máslo
- papírové talířky na servírování
- plastové hrnky na čaj a kafe

Povýstupové obžerství

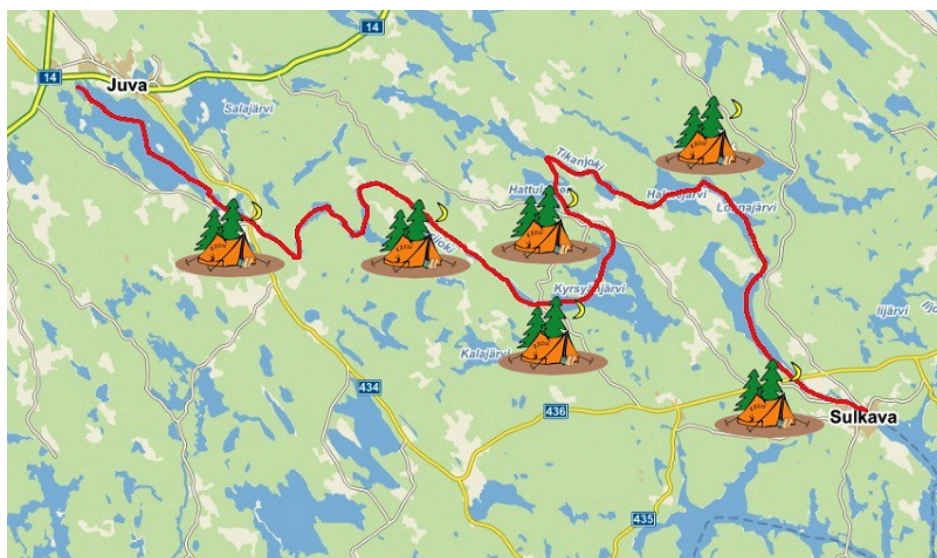
Jakmile jsme měli nakoupeno, vypuklo povýstupové obžerství. Neplést ovšem s povýstupovou ožiračkou, na tu nám chyběl místní likér Lakka, jelikož nás vypekl Alko obchod s krátkou otvírací dobou. Povýstupové obžerství je naprosto normální součást dálkových treků a nastává po návratu do civilizace, kdy do té doby jedinec, živící se konzervami, expediční stravou, suchary, těstovinami, má najednou přísun normálního jídla. Pro nás to byl losos, kterého jsem smažila na balkóně, jelikož provádět tohle na pokoji jsem se obávala z důvodu existence požárního hlásiče na stropě. Usadila jsem se na naší lodžii, vytáhla vařič a plynovou bombu, a do vlastního hrnce nalila olej. Ten jsme

vláčeli po celou Veverčí stezku z domova a nyní na něj přišla konečně ta jeho chvíle. No a protože na tohle jsem užila starý hrnec, bylo potřeba pořešit, aby svým dosednutím na vaříč neuhasil plamen. Toho se dalo dosáhnout pouze zbudováním provizorního roštu. Jelikož jsme jej zapomněli doma, museli jsme si opět náhradu vyrobit z místních zdrojů, a tím se stala vlaječka, respektive větvička sloužící jako tyčka, na níž byla vlaječka upevněna. Tímto tedy klacík ukončil svůj život, čímž udělal důstojnou tečku ve své existenci. A já bych byla spokojenější, kdyby se jednalo o větvičku, s níž jsem sjížděla Veverčí stezku zpočátku. Tu mi totiž Luboš zlomil a posléze ztratil, a místo ní jsem měla tento klacík číslo dvě.

Jak se správně vybaluje

Když jsme měli žaludky naplněny smaženým a poněkud připáleným lososem, kterého jsme spráskali bez přílohy, byť jsme si čerstvé pečivo zakoupili, došlo na vybalování. To je velmi jednoduchý proces. To se batoh obrátí dnem vzhůru a co je vevnitř, se vysype na podlahu. Rozbít se u toho nemělo co, zrcadlovku jsem měla v separátním zavazadle, a nic jiného nebylo náchylné. Součástí pokoje byla i sprcha, tak jsme využili výtobytků civilizace, umyli se, utřeli do erárních ručníků, a oblekli si spací věci, v nichž jsme spali po celé sjíždění Veverčí stezky.

Budík na ráno nebylo nutné nastavovat. Byť se majitelka motelu zpočátku cukala, rozhodli jsme se tam zůstat dvě noci. Zítřek potřebujeme jednak na dosušení našich svršků a spacáků, hlavně ale na sbalení kánojky tak, aby byla schopna přepravy veřejnou dopravou. Hromadné prostředky byly ostatně důvod, proč chceme v osadě zůstat o den déle. Zítra musíme do „města“ /uvozovky jsou na místě/, abychom někde v centru zjistili, jak se odtud dá vypadnout autobusem. Věřili jsme, že je ze Sulkavy spojení do Savonlinny, což bylo velké město poblíž. Velké alespoň v místních intencích, kdy se například Ivalo, ležící za polárním kruhem, s počtem necelých 4 tisíc obyvatel, považuje za velkoměsto.



Kapitola třetí

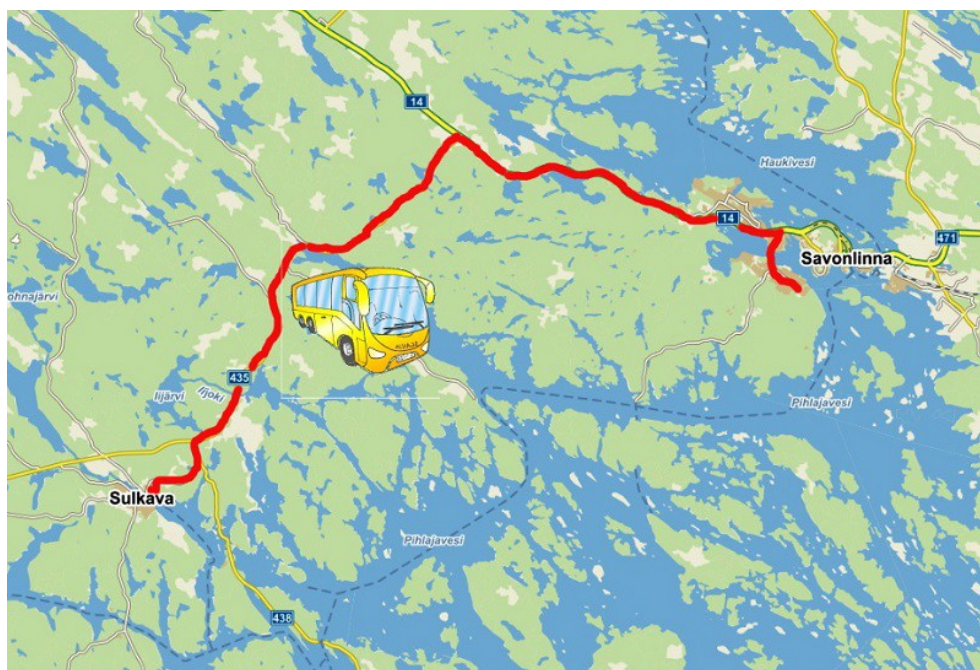


Střípky nejen Savonlinnské

Konec? Konec...

Zde netradičně můj cestopis skončí. Důvodů je povícero. Jednak jsme se ve městě Savonlinna ocitli v roce 2009, takže se mi nechce nosit dříví do lesa, tedy popisovat část Finska, kterou už jsme navštívili, jednak se náš další pobyt nedotýká vodní turistiky ani okrajově. Veverčí stezku jsme dokončili, ale trvala nám dvakrát tak dlouho, než jsme původně předpokládali. Nezbyl tedy čas na pokračování po jezeře Saima vodní cestou až do Savonlinny, jak jsme ještě z domova plánovali. Přesunuli jsme se tam tedy autobusem ze Sulkavy a zakotvili v osadě po zbytek našeho pobytu. S ohledem na zhoršení počasí, kdy se přihnala dešťová fronta, nás to ani nemrzelo.

V Savonlinně jsme se ubytovali v chatce v kempu, tou dobou zavřeném, jak jinak. Nechali jsme se taxíkem dovézt těch 7 km za město, kde se kemp rozkládal, a v náhodou otevřené recepci jsme způsobili šok. Recepce totiž byla otevřená více méně omylem. Neměli problém nás ubytovat, jen nás poprosili o shovívavost, než chatku po zazimování připraví do ekologicky přijatelného stavu, dále jsme museli platit hotově. Nefungovala jim totiž kasa, tím pádem ani čtečka karet. Logicky, když měli vlastně zavřeno. Nejzajímavější na té situaci bylo, že ještě v Sulkavě, kde jsme objevili kavárnu s wifi, jsem na chatku učinila platnou rezervaci. Tím jsem se pak oháněla v recepci a nevím, kdo byl více v šoku. Zda my, že kemp je ještě zavřený, zda oni, že mě systém pustil a potvrdil rezervaci chatky. Alespoň si myslím, že to tak bylo, stránky kempu se mnou komunikovaly jen finsky, na tabletu nešlo přepnout do google překladače, tak jsem tehdy průběžně otravovala servírku v Sulkavě, aby mi tu a tam něco přeložila.



Jak jsme se znovu chodit učili

Za posledních sedm dnů jsme sice hodně pádlovali, ale pomocí nohou jsme se pohybovali opravdu jen sporadicky, prakticky jen v rámci tábořišť ze stanu do kadibudky a naopak. Nachozeno jsme tedy měli pár set metrů za ten týden, takže jsem měla pocit, že se musím znovu naučit chodit. Nohy totiž tomuto způsobu přesunu vlastního těla poněkud odvykly a atrofované svaly se bránily, každý krok bolel. To by ještě samo o sobě problém nebyl, no tak nohy bolely, a co. Jenže my nemohli chodit! A nejenom chodit, i samotné stání z nás vysálo plno sil, protože naše dolní část těla se odnaučila vzdorovat zemské přitažlivosti. Takhle nějak se museli cítit první kosmonauti, kteří pobývali delší dobu mimo gravitační působení naší planety. Naše chůze připomínala chůzi člověka, kterého kůň kopl do kulí. Já na tom byla podstatně hůř než Luboš, jelikož v kánoji trvale klečím, a zřejmě jsem si iritovala nějaké nervy, protože po každém vystoupení z kánoje po celodenní jízdě jsem měla pocit, že necítím šlapky nohou.

Utvrdilo nás to v rozhodnutí, že na příští vodácké výpravě musíme zařazovat dny, kdy se nebude pádlovat, nýbrž kráčet po nohou. Takový ne odpočinkový, nýbrž chodící den, bude muset být nejpozději vždy jednou týdně, optimálně tak po pěti dnech.

Napadla mě myšlenka, jak to dělají dálkoví kajakáři, kteří pádlují ne dny, ne týdny, ne měsíce, ale roky. Třeba taková Freya Hoffmeister. Ta pádluje po světě od roku 2007. Napřed se začala plavit kolem Austrálie a Nového Zélandu, poté během nepřetržitého pádlování během 4,5 roku na svém kajaku obeplula Jižní Ameriku, včetně nebezpečného Mysu Horn. Ačkoliv ono jí asi už nic jiného nezbyvá. Asi zjistila, že ztratila schopnost chodit, a může už jen a pouze pádlovat. No tak pluje kolem světa, co by taky jiného dělala.

Ve Finsku je možné spálit všechno

Ještě v Sulkavě jsme usoudili, že než kánojku finálně sbalíme, musíme ji napřed ošplíchat, abychom ji zbavili nánosů bahna. Tohle tedy prosazoval Luboš, mně to bylo šumafuk a já bych klidně naši loď nechala tak, jak byla.

Přes parkoviště jsme dotáhli na kolečkách kánojku do malého dvorku, kde na zdi měli hadici s napojením na hydrant. Zatímco jsme vodou kropili loď, chodili kolem různí zaměstnanci přilehlé restaurace. Tu vlastnila stejná majitelka, jíž patřil i zavřený motel, a jelikož všichni pracovníci bydleli v motelu jako my, věděli, kdo jsme, a že jsme vlastně „jejich“. Jedna z kolemjdoucích byla vyschlá Finka tak v pátém, šestém deceniu. Zastavila se kousek od nás, cosi nalila do koše a posléze

to zapálila. Vidouc nás šokovaný pohled, odvětila něco ve smyslu, že ve Finsku je možné spálit všechno. Protože jsme z lodě vytahali karimatky, sloužící tam jen jako ochrana před poškrábáním dna, když tam lezeme v botech, přihodila tyto karimatky do ohně, aby shořely. Ano, s tímto přístupem jsme se setkali ve Finsku už mnohokrát. Ve Finsku je fakt možné spálit všechno, nebo alespoň téměř všechno. Běžně se smetí separovalo na:

- spalitelné
- nespalitelné, které se polilo benzínem a následně spálilo
- opravdu nespalitelné, kdy ani polití benzínem nepomohlo

Pjotr /Пётр/

Rus Pjotr, zaměstnanec restaurace Muikkukukko v Sulkavě, a tudíž patřící do stejné „rodiny“ jako my, tedy i k stejnojmennému motelu. Odvezl nás ochotně i s lodí první den po dokončení Veverčí stezky, pak nám různě vypomáhal, a poslední den pobytu v Sulkavě nás ochotně i s našimi zavazadly odvezl na autobus, kterým jsme pak cestovali do Savonlinny. Ač jsme mu nabízeli peníze, nevzal si od nás ani jedno Ojro, a to jsme mu desetieurovku vnucovali několikrát. Vždy odmítl. Tak nějak nám přišlo, že všichni oceňovali naše putování po Veverčí stezce, kde jsme se pohybovali vlastními silami. S tímto přístupem jsme se potkali už několikrát, u Pjotra jsme to ale vnímali nejvíce intenzivně. Jednak nás několikrát vezl svým autem za svůj benzín, jednak to byl Rus. Přece jen jsme zvyklí tuto národnost vnímat jako dobytvačnou, agresivní, a zároveň ochrannou s použitím tanků. Pjotr takový nebyl. Byl ochotný, srdečný, laskavý, a největší hrůzu měl z toho, že by nám snad nevyhověl. Prostě otevřená, srdečná, široká ruská duše.

Ted' už nemusím do ledvinky pumpovat vzduch

Ze Sulkavy jsme místním busem odjeli do Savonlinny. Cesta byla pohodová, ostatně jako všude ve Finsku. Nikomu z cestujících nepřišlo divné, že si převážíme zavazadla o rozloze domu, řidič byl v pohodě, a klasicky pomohl Lubošovi s nakládkou a vykládkou. Dokonce se z něj vyklubal poloviční Rus, jak je zde obvyklé.

Co ale byl rozdíl proti Veverčí stezce, bylo Lubošovo nadšení, že již nemusí do voděodolné ledvinky pumpovat vzduch. On totiž do ní vždy zavřel určité množství vzduchu, aby v případě svržení se tato plavala na hladině, naprosto ingoruje fakt, že ledvinu má zaplout kolem pasu, tudíž pokud bude plavat on, bude i ledvinka s doklady a mobilem. A pokud se mu rozepne přezka, není předpoklad, že plavající ledvinku někde v klidu chytne do ruky. Každopádně já mu nic

nevymlouvala. Když každé ráno poctivě do ledvinky pumpoval vzduch, nechala jsem ho při tom. Když chce mít na pupku nafouknutý balón, ať si ho má. Anebo se domníval, že při přesunu autobusem mu hrozí potopení se a následné riziko namočení ledviny s doklady?

Lososa není nikdy dost

Celou Veverčí stezku jsme s sebou vláčeli koření, půl litru oleje a strouhanku, jak jsme byli zvyklí z našich předchozích cykloputování. Tehdy jsme ale jednou za čas vždy natrefili na nějaký obchod, kde jsme si koupili lososa a toho pak klidně u stanu připravili. Na vodě ovšem nebylo jaksi kde lososa sehnat. Co lososa, ani pečivo. Až nyní jsme pochopili, že zkušenosti získané z kola nelze aplikovat na kánoe, protože podmínky se diametrálně liší.

Co ovšem s produkty? Jednak by nám bylo líto to vyhodit, jednak jsme na lososa měli chuť. Naše chatka v kempu v Savonlinně, kam jsme se přesunuli ze Sulkavy, konce Veverčí stezky, disponovala kuchyňským koutem, tak jsme se rozhodli lososa koupit a posléze připravit. Vydali jsme se pro něj tedy autobusem do města, kemp totiž leží 7 km jižněji. Sehnat lososa se ukázalo jako největší problém. Proč by zde, v srdci jezerní oblasti, měl být této rybky v obchodech dostatek? Mohutný, robustní prodavač, vida nás, jak nešťastně koukáme do regálů s mořskou havětí, kde se nacházelo všechno možné, co předtím plavalo ve vodě, jen čerstvý losos ne, nás oslovil, jak prý nám může pomoci. Naše odpověď, že žádáme čerstvého lososa, ho nadchla. Odkráčel kamsi dozadu, kde zřejmě v obrovských chladících skladovali zásoby. Zatímco byl pryč, prohlíželi jsme si znovu aktuální nabídku v obchodě. Lososů měli plno, všechny už ale nějak tepelně zpracované /uzený, grilovaný, marinovaný/, kromě něho i spoustu jiných, dalších ryb.



A vy jako fakt nechcete 10 kg lososa?

Po asi deseti minutách dokráčel k nám, k našemu šoku nesa v ruce půlku lososa. Těchto asi 10 kg se nám pokusil vložit do našeho nákupního košíku, ale včas jsme ho zarazili. Co bychom s takovým množstvím lososa jako dělali? Jeho obličej získal smutný výraz, dávající najevo dotčení, že odmítáme převzít 10 kg lososa. Vždyť to je tak akorát na večeři, ne? Naštěstí se kolem nás vytvořila skupina lososaktivních občanů, takže mladík nám odsekl tak desetinu a zbytek rozdělil mezi ostatní nakupující. Dostalo se na všechny, i když nakonec téměř pochybělo.

My tedy získali asi kilo lososa, což znamenalo, že budu muset tohle množství zpracovat. Nepřišlo mi jako dobrý nápad ochotnému prodáváči sdělit, že jsem si představovala tak 300 gramů.

Kromě červené rybky jsme tedy koupili i vajíčka, a v chatce jsem pak z koření a naší strouhanky za přidání vajíček vytvořila těstíčko, v němž jsem kousky lososa obalila a asi dvě hodiny poctivě smažila. Vzniklo z toho množství jídla jak pro regiment, takže jsme následující čtyři dny takto připraveného lososa snídali i večeřeli, a přesto se nám nepřejdl. On se nám vlastně nezprotivil nikdy, a to dokonce ani v roce 2014, kdy jsme červenou ryбку konzumovali skoro denně, po dobu tří týdnů během našeho cyklouputování Laponskem.

Protože jsme náš pobyt v kempu omezili prakticky jen na přespání, přes den jsme většinou pobývali v Savonlinně, tak jsme si oběd dávali tam. Aspoň jedno jídlo tedy tvořilo něco jiného než losos. Je ale více než jasné, že i polední jídlo představovala ryba.



Hrad Olavinlinna aneb děláme čest své pověsti

Tento nejimpozantnější evropský hrad se nacházel stále tam, kde jsme si jej pamatovali, tedy v osadě Savonlinna, hrozivě rozkročen na skále. I s odstupem sedmi let jsme si jeho prohlídku znovu vychutnali, protože oba máme rádi hrady a hlavně muzea.

Zhoršení počasí, které před několika dny nastalo, se projevovalo silným, intenzivním, dlouhodobým deštěm. Proto i během našeho pobytu v Savonlinně nám přšelo, čímž jsme dělali čest své pověsti, že nám by sněžilo i na pyramidách. Při návštěvě expozic jsme to až tak neřešili, naopak o to více jsme využili možnosti zašít se v hradní kavárně u teplé kávy. Samozřejmě přítomnost wifi byla jen sekundární cíl :-)

V Savonlinně jsme si chtěli zaplatit komerční plavbu po jezeře Saima. Sešlo z toho právě díky počasí. Ačkoliv jsme tam trávili nějakých pět dnů, všechny plavby byly zrušeny s ohledem na počasí. Ani ne tak kvůli dešti, jako spíše větru a zejména vlnám. Ani jeden den, který jsme tam pobývali, nebylo počasí vhodné pro plavbu parníkem či katamaránem. To jsme byli děsně rádi, že jsme byli tak pomalí a zasekali se tolik dnů na Veverčí stezce. Chytit nás zhoršení počasí na velkém jezeře Saima by byl průser. Prostě problém. Někdy je holt lepší být pomalý. Kdyby nám Veverčí stezka trvala dle původního plánu, tak touto dobou bychom s naší kánojkou brázdili rozbouřené vlny jezera Saima.



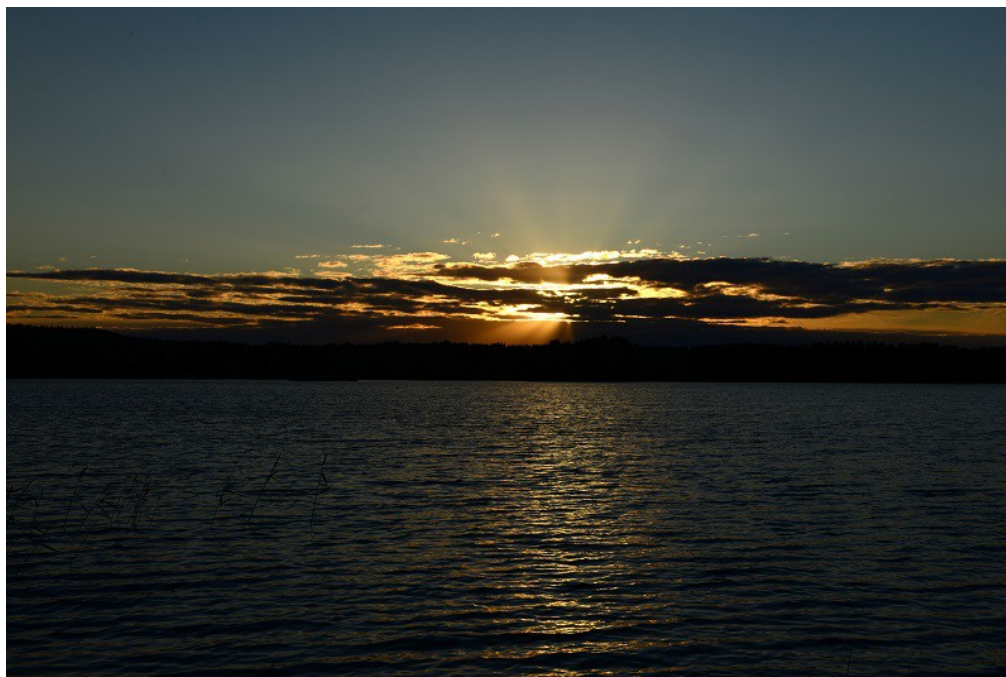
Jak se žije v prázdném kempu

Kromě nás se v obrovském kempu nacházely ještě dvě rodiny v karavanech, jinak nikdo.

Nefungovaly ještě sociální zařízení ani kuchyňka, když byl kemp oficiálně zavřený. My měli WC i sprchu v chatce, a zrovna tak byli soběstační i obyvatelé karavanu. Na recepci se zuřivě připravovali na otevření kempu a my oceňovali, že nás byli ochotni ubytovat, a vůbec neřešili, že tam vlastně nemáme co dělat. Kdybychom chtěli spát ve stanu, asi by vznikl problém, ale takhle nás vrazili do chatky a měli od nás pokoj. Byli ovšem tak ochotní, než nás první den zavezli od recepcce, kam nás hodil taxík, přímo až do chatky se všemi našimi zavazadly.

My si tak užívali neskutečného klidu a ticha v tomto rozlehlém kempu. Jediné, co mně trochu vadilo, byla absence lampičky v chatce. Chatka sice disponovala velkým stropním světlem, mně ale chyběla malá lampička na nočním stolku, když jsem si večer chtěla číst. Tohle ostatně byl rys všech chatek, ve kterých jsme kdy spali, ať už to bylo ve Finsku, či v Norsku. Prostě se světlem na pohodlné čtení večer před spaním nikdo nepočítal. Pro další roky, tedy na výpravy pozdější než Veverčí stezka, jsem to ale vyřešila velmi fikaně a stálo mě to rovných 99 Kč. Pořídila jsem si totiž lampičku na čtečku knih.

Poslední den jsme strávili pochůzkami, kdy jsme nakoupili spoustu kilometrů potravinové fólie, několik kusů izolepy, a tři z našich zavazadel pečlivě připravili na přepravu letadlem. Nesbaleno zůstalo zavazadlo zvané jezevčík, do nějž jsme hodlali umístit věci určené pro zbytek pobytu ve Finsku.



Jak jsme se stali mediálními hvězdami

Po několika dnech strávených v Savonlinně jsme se potřebovali přesunout do Helsinek, odkud nám letělo do Prahy letadlo. Nechali jsme se taxíkem dovézt na autobusovou zastávku v centru Savonlinny, kde jsem Lubošovi svěřila důležitý úkol, který bych já rozhodně nezvládla. Jednalo se o hlídání našich 120 kg zavazadel, aby nám s nimi nikdo neutekl, zatímco já budu nakupovat proviant na pětihodinovou cestu busem. On by tedy s takovou náloží dokázal odběhnout pouze Golem, ale to jsem Lubošovi neřekla. Obtěžkána igelitkou s karelskými pirohy a PETkou Sprite Light jsem se vracela na autobusák, když jsem zahlídla, jak Luboš žvaní s dvěma ženskými. Zvědavě jsem k nim došla, a ejhle, vyklubaly se z nich novinářky, sídlící v redakci v budově autobusového nádraží. Prý zahlídly z okna Luboše a jeho bagáž a zaujalo je to natolik, že vyběhly ven se ho zeptat, na co tam čeká a co má v těch kokonech. Informace, že jsme z ČR a pobývali jsme tam na kánoji, je zaujala natolik, že si jedna skočila pro zrcadlovku a druhá pro zápisník, aby s námi spáchaly rozhovor. Ten prý vyjde v místních novinách, zvaných Itä-Savo. Rázem jsme se tak stali mediálními hvězdami, alespoň v očích těch dvou novinářek, které neskrblily nadšením z faktu, že jasící dva turisté odkudsi ze střední Evropy se každý rok vracejí do Finska, aby tam trávili svou dovolenou.



Jak jsem hladová, žíznivá a nevyčuraná poskytovala interview

Už když jsem nakupovala, mé fyziologické pocity by se daly vyjádřit třemi slovy: hladová, žíznivá a nevyčuraná. Proto jsem s nákupem spěchala za Lubošem, že si na autobusovém nádraží odskočím na WC, najím se a napiju. Místo toho jsem ale poskytovala důležitý rozhovor. K mému údivu adrenalin a zejména endorfiny, vyplavené do oběhu, způsobily, že veškeré negativní tlaky byly přebity ryze pozitivními vjemy. Prostě jsem si užívala svou hodinu a půl slávy a užívala bych si mnohem delší dobu, kdyby nám pak nejel autobus.

Obě novinářky se nás důsledně vyptaly na náš trekařský životopis, plus na některé soukromé údaje, jako třeba jak dlouho jsme manželé a kam odkládáme děti při našich cestách, poté si pečlivě zapisovaly naše jména včetně snahy o dodržení diakritiky. Škoda, že nemluvily česky, tak jsem je nemohla obohatit o existenci úžasných lingvistických termínů „nabodeníčko dlouhé“ a „nabodeníčko krátké“. Museli jsme tedy u vysvětlování zůstat pouze u nudných informací, kdy nám do jména a příjmení bude potřeba nad některé písmenka udělat háček a nad jiné čárku.

Článek pak v místních novinách opravdu vyšel, holky nám zaslaly mailem pdf kopii. Protože existovala a stále existuje i internetová mutace, v níž je uveden odkaz na naše webovky, rázem mi stoupla návštěvnost ze Savonlinny.

MUISTITHAN PITÄÄ
PÄIVÄN PIENEN
PREMIUM-HETKEN?

70%
70%
70%
70%
70%
70%

Lue lisää >

Asiakaspalvelu Tilaa Itä-Savo Mediayhtymä Ota yhteyttä Palaute Näköislehti Lähetä kuva Ilmoita

ITA-SAVO

Tilitali, 15. marraskuuta 2016
Janiina, Janika, Janika

Etsi

Savonlinna klo 23.00

Lähellä Uutiset Urheilu Teemat Mielipide Videot Sporttiareena Menot

Kanootti kainalossa Suomeen

23.06. 2016 23.00
Rebekka Ketko Uutiset > Lähellä



Luboš Vargovčík ja Lea Vargovčíková ovat ottaneet Suomen melontareissulle mukaan lähes sata kiloa reikavarusteita. Kuva: Tuula Pauha

SAVON PULTISTA TALVEEN!

Electrogear lämpöpumppu 2000W
• nopeasti lämpenevä
PTC elementti
• lämmitysaste 25/1000/2000W
30,- HUIPPU UUTUUS

SAVON PULTTI

Ainonkatu 14, 57200 Savonlinna

Kodin juhlatuokkat

Nyt hyviä tarjouksia ja kivoja uutuuksia

NORSBORG

2 + 2-ohjelma sohja ja
tuoli

599,-

499,-

Tuotteen valittavana on 23
väreä

IKEA FAMILY
Käsitöiden
Tutustu lisää >

IKKUNAT KUN KÄYDÄ

LIIKETALOUDEN PERUSTUTKINTO
joustavasti työn ohessa.

PASSION LED US HERE



HAE
NYT >

HELMi
LIIKETALOUSOPISTO

Suomen
Tililuotto

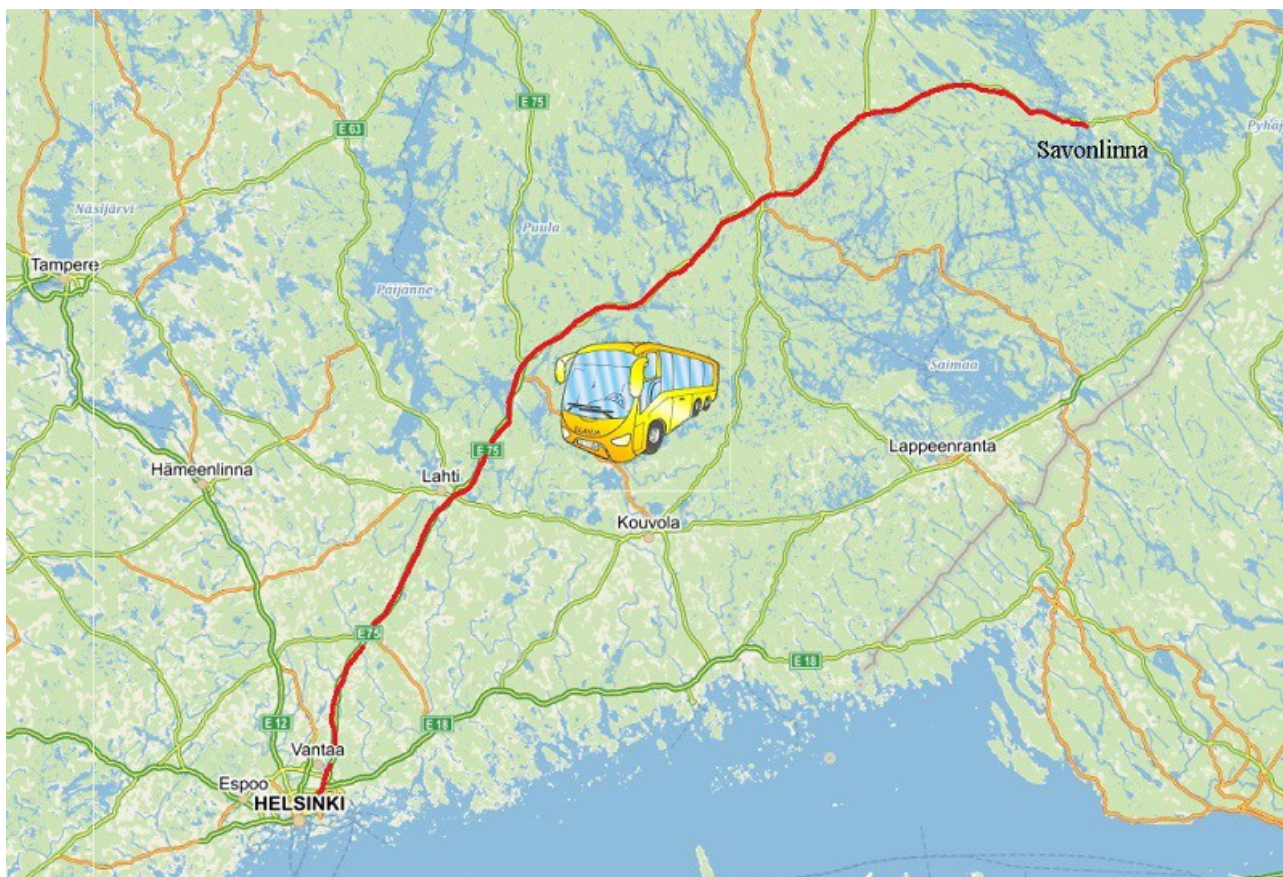
122

Co máte v plánu na příští rok?

Sympatické novinářky před rozloučením ještě vyzvídaly naše plány na příští rok. Když jsem jim sdělila, že určitě kanoistická výprava, a to buď na Ivalojoiki v Laponsku, nebo národní parky Kolovesi a Linnasari zde v Karélii, zapřísahaly nás, ať si vybereme druhou variantu. Tedy ony nás nezapřísahaly, prostě nám rovnou oznámily, že je přece jasné, že další rok opět Karélie, nepřipouštěly diskuzi na tohle téma, a sjednaly si s námi další rozhovor po roce, až dokončíme splutí vybrané trasy.

To už jsme se museli odebrat do autobusu. Ten zde začínal svou jízdu, jejíž konečná je až v Helsinkách, výmluvně stál na nástupišti už asi 10 minut, a my stále kecali s oběma sympatickými Finkami. Několikrát si nás jedna z nich fotila, prý pak vybere nejlepší snímek, druhá si pořád něco ověřovala, aby neměla zaznamenané něco špatně.

Když se nám konečně povedlo společensky přijatelně interview ukončit, naložil Luboš společně s řidičem naše zavazadla do busu a my se vydali zabrat si naše místa, na něž jsmě měli koupený lístek ještě z domova. Mávajíce si s novinářkami, shodli jsme se s Lubošem, že naše preference stran cílové destinace jsou dané pouze tím, aby to bylo Finsko, a konkrétní určení je podružné. Tak proč se nevrátit zase sem?



Google translator je mocná zbraň /automatický překlad článku, který vyšel v místních novinách/

Canoe zátoka ve Finsku

Rebekah přerušovaná

Luboš Vargovčík a Lea Vargovčíkova je pořízena ve Finsku kánoe výlet skoro sto liber na turistických zařízení. Foto: Tuija Pauhu

Letos v létě jsme dospěli k Východní Finsko s kánoe. pádloval jsme jezer a řek sedm dní. Jeli jsme na trase Orava z Juva na Sulkava a zůstali jsme ve stanu podél cesty. Potkali jsme se na trati jen dva lidé.

Milujeme finskou přírodu a lidi. Ve střední Evropě, není možné vidět stejnou krajinu.

Pouze komáři rušit málo. Tento výlet jsme použili láhev nebo každý druhý den repellent.

Veverka stezka jsme přišli do města Savonlinna na chatě. Zde musíme jet taxíkem, protože stan, kánoe exkurze a jiná zařízení, která jsme tak závažné, že nemohou vykonávat.

Nyní čekáme na autobus, jdeme do Helsinek a pak letíme zpátky domů.

Pocházíme z České republiky, Brno město. Přišli jsme každý rok do Finska. To byl pátý nebo šestý čas. Pohybujeme se vždy ve volné přírodě. Loni v létě, koloval z Lappeenranta Lieksa.

Před pěti lety, v únoru jsme byli u Pallas. Pak byla -50 stupňů pod nulou, a jeden z nás zmrazil prsty. Mezi zesnulé kůže, a byli nemocní po dlouhou dobu. Nyní, nicméně, oni jsou v pořádku a budou moci pádlovat.

My jsme cestovali do Norsku, Švédska a na Islandu. Nordic příroda nás fascinuje.

Nejsme cestovat velmi dobře obeznámeni s místní, protože jsme neustále v pohybu. Setkáváme se však lidé byli milí.

Také doma a pohybovat hodně. My cyklus po celý rok. V létě i v zimě můžeme pádlovat svou cestu jezer a výlety na sněžnicích.

V přírodě je pohyb náš společný koníček. Byli jsme manželé 25 let.

Příští léto výlet do Finska je již obsazené. Chystáme se snad Linnasaari nebo Kolovesi. Podrobný trasy budou oznámeny později.

Začneme plánovat další cestu, jakmile se vrátíme domů. Konstrukce jít asi rok. Studovali jsme mapy, cílů a tras opatrně.

Každá cesta píšeme blogu. Během cesty jsme nyní klid a ticho přírody a budeme aktualizovat blog teprve poté, co jsme přišli domů.

Podívejte se na snímky pořízené páru veverka trase cestu k tomuto odkazu .

Lea Vargovčíkovan českém jazyce cestovní blog lze nalézt zde .

Cosa nostra aneb to balíte mrtvolu?

Poslední noc ve Finsku jsme trávili v letištním hotelu Pilotti, úplně stejně jako první finskou noc. Z autobusového nádraží v Helsinkách, kam jsme dorazili busem, nás k němu dovezl taxík řízený sympatickým Estoncem. Ten s námi zpočátku odmítal komunikovat rusky, když ale zjistil, že Rusové nejsme, ochotně rusky mluvil. Do té doby se tvářil, že tento jazyk vůbec nezná. Nepřekvapilo nás to, nenávisť bývalých republik SSSR vůči Rusku i po těch letech v lidech zůstávala.

Po ubytování jsme se vydali do prostoru haly před recepcí, kde jsme hodlali pobalit naše poslední volné zavazadlo. Tři ze čtyřech jsme pečlivě omotali do kokonů v kempu v Savonlinně, a zbývala taška zvaná jezevčík, do které jsme nyní potřebovali nacpat věci, které jsme dosud sbalit nemohli, jako třeba spacáky, ručníky, hygienu, stativ... Narvali jsme tedy všechny tyto již nepotřebné věci do jezevčíka, k němu přidali tři pádla, kolečka určená na přepravu lodi, tohle všechno obalili karimatkami, abychom to chránili před poškozením, a následně jsme takto vzniklý objekt chtěli omotat potravinářskou fólií. Jak se ale ukázalo, žádnou jsme si nekoupili, takže jsme na to použili obrovské, asi 150 litrové černé odpadkové pytle. Jelikož tohle naše nesourodé zavazadlo mělo výšku menšího člověka, vypadalo to, že před recepcí balíme do pytle mrtvolu. Alespoň vytřeštěné a nechápavé pohledy ubytovavších se hostů to výmluvně dokládaly. No a proč jsme se rozhodli to balit ve foyer před recepcí? Jednoduše kvůli tomu, že jsme plánovali naše obří zavazadla uložit v zamykatelné místnosti přiléhající k recepci. Přece se se 100 kg nebudeme tahat do pokoje a ráno pak zpátky.

Ztráty a nálezy aneb neviděli jste moji apartní čepičku, ve kterém vypadám jak blbec z Xeenemünde?

Po noci strávené v hotelu, kde jsme v ceně měli i lůžkoviny, osušky, mýdlo a ráno i snídani, jsme se nezvykle narvaným shuttle busem přepravili na letiště Helsinki-Vantta, odkud nám poletí letadlo domů. Ochotný řidič pomohl Lubošovi s nakládkou a vykládkou našich zavazadel a ani se nedivil, co tam vlečeme. Prostě rutina. No tak vezl pasažéry, co vypadali, že si s sebou berou když ne dům, tak alespoň byt.

Po opuštění busu jsem se začala shánět po své pohlavní pokrývce. Tuto čepičku jsem zdarma získala uprostřed Veverčí stezky, v kempu Oravanpesät, kde jsem si kupovala tričko s veverkou. Sice jsem v ní vypadala jako blbec, ale byla to čepička pokořitele Veverčí stezky, tak jsem ji ráda

nosila. Jenže čepička nyní nikde nebyla k nalezení. Nepomohlo prohledání busu, kam mě udivený řidič znovu pustil, ani postupné zvedání všech našich čtyřech kokonů. Prostě se musím smířit s tím, že čepička je nenávratně ztracena.

Když už jsem pokrývku hlavy oplakala, zjevil se najednou vedle nás shuttle bus. Ten totiž naložil pasažéry z letiště a někdo z nich zřejmě čepičku našel pod sedadlem, tak ji odevzdal řidiči. Ten se, vybaviv si fakt, že jsem cosi ve vozidle hledala, správně dovtípil, že se asi jedná o tu věc, kterou postrádám, a dovezl mi ji. Super.



Pohodová cesta letadlem a strastiplná cesta z Prahy domů

Všude po Finsku jsme se pohybovali bez větších problémů i s našimi zavazadly. Prostě nikomu jsme nevadili, každý to bral jako normální věc, a pokud jsme nějaké emoce u ostatních vzbuzovali, vždy byly pozitivní, jako například u dvou novinářek v Savonlinně, které s námi vedly interview jen díky těmto našim zavazadlům. Proto nás po ocitnutí se na půdě naší rodné vlasti čekal šok. Všem jsme vadili, všem jsme překáželi. Že by nám někdo jen tak pomohl? To ani omylem.

Ještě na letišti v Praze vznikl zádrhel, jak se dopravit do Brna. Já totiž odmítala znovu nést na hřbetě více než 25 kg. Co odmítala, já toho nebyla schopná, což naštěstí Luboš akceptoval. Varianta

taxík až domů padla okamžitě. Všichni oslovení řidiči na letišti v Praze si řekli o dvojnásobek částky, kterou jsme byli ochotní za tento způsob přepravy dát. Vyjímecně jsme se obě strany shodly s rozlučkovým pozdravem. Když jsme jim totiž sdělili, za kolik bychom si trasu z Prahy do Brna představovali, poslali nás všichni do prdele, takže my jsme jim srdečně odpověděli, ať si ji tedy vylížou. Sranda byla, že to byla suma, za kterou jsme už z domu na letiště a zpět několikrát jeli. Nechtěli jsme věřit, že by inflace od předešlého roku činila 100%, když v období od 2012 do 2015 byla cena za jízdu prakticky identická, a to jsme vždy měli s sebou i kola. Jediný další rozdíl byl v tom, že se jednalo o dlouho předem domluvený taxík.

Nakonec jsme to vyřešili v Praze taxíkem z letiště na vlakové nádraží a v Brně z hlaváku domů, mezi Prahou a Brnem jsme jeli vlakem. Ani tehdy ale naše problémy neskončily, jelikož strojvedoucí, vida nás na nástupišti v Praze s našimi zavazadly, se z příjíždějícího vlaku vyklonil a začal po nás rvát, zda jsme si osobní vlak nespletli s nákladním. Podobně smýšlel i průvodčí toho vlaku.



Ještě že nám v Railjetu dali welcome drink

Jelikož nejsme hádavé typy, alespoň tedy jeden z nás není, nezabředli jsme proto jsme s vlakovým personálem do sporu, nýbrž naprosto asertivně jsme si zavazadla do vagónu naložili. Spoj zde v Praze totiž začínal, takže byl přistaven v dostatečném předstihu a nemuseli jsme tedy rvát všechno

do vlaku podobně, jako před dvěma týdny v Brně. Naštěstí po našem ocitnutí se na palubě žádné problémy nevznikly. Průvodčí se stoickým klidem akceptoval nás i našich šest zavazadel, z nichž čtyři vypadaly jako almara, a po rozjetí vlaku nám donesl uvítací přípitek. Ani se neptal, zda alko či nealko verzi, správně pochopil, že v našem rozpoložení jediné „brut“. Jediná vada na kráse servírovaného šampaňského byla skutečnost, že ho bylo zatraceně málo. Naštěstí i to málo alkoholu, které nám ihned začalo kolovat v žilách, nás stačilo uklidnit. Tak jsme holt zase doma. Doma jako v České republice, kdy každému všechno vadí, a zejména to, co se mírně odlišuje, jako třeba cestující s tolika zavazadly.

Trochu vzrušení jsme budili v business třídě, kam jsme opravdu v našem vandráckém oblečení nezapadali. Prostě mezi ostatními kravaťáky jsme vypadali jak pěst na oku, nebo spíše oko tou pěstí zasažené. Business třídu jsme si zvolili cíleně, kdy jedním z důvodů měl být velký prostor pro zavazadla. Zase na druhou stranu, copak v jiných třídách servírují šampaňo zdarma? A vůbec, proč jsme tento uvítací alkoholický nápoj nedostali při cestě do Prahy?!

Závěrem

Asi se budu opakovat a nejspíše jsem to už někdy napsala, ale Veverčí stezka byla to nejnádhernější, co jsme kdy zažili. Úžasná, opuštěná příroda, minimum osídlení a na nás dokonce nezvykle pěkné počasí, jaké na našich cestách obvyklé není. Že bychom konečně zlomili naše prokletí, kdy naši kamarádi odmítají kamkoliv vyrazit v době, kdy jsme na dovolené my?

Netroufají si dokonce ani na opačnou stranu, než se zrovna nacházíme my. Aneb jak se o nás traduje: jednak nám by sněžilo i na pyramidách, jednak když se vydáme na dovolenou, tak začne být škaredě v celé Evropě.

Jsme dálkoví trekaři – pohodáři. Ať už je náš pohonný prostředek nohy, kolo, či kánoe, vždy si užíváme míst, na nichž se aktuálně nacházíme, nikam nespěcháme a vychutnáváme si klídek a pohodu. I proto nám vůbec nevadí, že nám překonání Veverčí stezky trvalo sedm dnů, přitom všude na netu píšou, že délka splouvání činí běžně 2-4 dny. No a co, že to někdo profrčí tak rychle? Vždyť si tu trasu vůbec neužije. Ano, podle nás je to reálné, ale za určitých podmínek. Například v případě přenášení na třech místech, kde nelze pokračovat po vodě, by dva chlapi loď přenesli bez problémů, ovšem v kombinaci chlap plus ženská, jako jsme byli my, je nutné loď vybalit, přenést a znovu



nabalit. Každé z přenášení tímto způsobem zabere 1,5 hodiny, což v součtu činí 4,5 hodiny, což je polovina aktivního dne. Dalším rozhodujícím faktorem je výběr lodi. Kajaky jsou rychlejší než kánoe. Tohle víme natuty, jelikož náš vozový lodní park čítá o jeden kus víc, než je počet členů naší domácnosti. Jinými slovy, máme deblovku kánoi, s níž jsme byli ve Finsku, a každý z nás vlastní svůj single kajak. Proto tedy víme, že kajak je prostě rychlejší. Třetí okolností je materiál, z níž je loď vyrobena. Plastovky a kompozitní lodě budou v principu rychlejší než vzducholodě. No a my přijeli na Veverčí stezku s nafukovací lodí, navíc s kánoí. Suma sumárum, na Veverčí stezce jsme měli pomalejší loď jak typem /kánoe/, tak materiálem /nafukovačka/. V poslední, ne však nedůležité řadě, je nutné zohlednit i výbavu. My jeli opravdu natěžko, včetně neoprenu, pérovek a podobně. Pokud ovšem panuje stabilní, pěkné počasí, lze se obejít bez neoprenu i pérovky. Jenže kdo tohle může zaručit?

Co bych udělala jinak

Napřed samozřejmě to, co bych udělala stejně. Pérovku považuji za nutnou součást trekaře. Tečka. Je úplně jedno, zda je léto či ne, prostě tahle součást výbavy je nutností. Nikdo nikdy neví, jaké nakonec bude počasí, a pérovka může být to, co rozhoduje téměř o životě. O pérové bundě se prostě nediskutuje.

Na vodu zase patří neopren. Ano, váží několik kilogramů, o tom není debat. Jenže neopren na vodácké výbavě je nezbytností prakticky větší, než je pérová bunda na táboření. Někdy je totiž nutné být v neoprenu celý den, kdežto pérovku využijete ráno a večer na pohyb na tábořišti, v případě nutnosti taky jako zateplovací vrstvu do spacáku. Jasně, bez neoprenu se dá obejít v tropických hicích. Jenže kdo zajistí, že takto bude opravdu? Prostě mezi neopren a vodu patří rovnítko.

Zde již následují věci, které bych opravdu učinila jinak. Především jsem udělala chybu, že jsem aplikovala na vodáckou výpravu zkušenosti z cykloputování. Obnášelo to zbytečné vláčení oleje, koření a strouhanky. Tohle byly komodity, po kterých jsme se na kolech mohli utlouct, na vodě nám ovšem tvořily zbytečnou zátěž v lodi. Rozdíl byl totiž v tom, že na kole člověk projíždí alespoň jednou za čas obydlenými oblastmi, tedy i s obchody a možnostmi doplnit zásoby, na vodě je tomu jinak. Nevadí, pro příští vodáckou výpravu se již poučíme.

Sepsala Lea Vargovčíková, vyfotili Lea a Luboš Vargovčíkovi